

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Vụ Tiên Lãng phơi bày bộ mặt chế độ cai trị của Cộng sản VN !!!

Vụ Tiên Lãng với hai anh hùng nông dân Đoàn Văn Vươn và Đoàn Văn Quý sẽ đi vào lịch sử đấu tranh của Dân tộc. Cho đến hôm nay, theo đánh giá chung, đó là một vụ việc chiếm nhiều kỷ lục: Kỷ lục về tính nhạy cảm (khiêu kiện đất đai), về sự tuyệt vọng cùng đường (nạn nhân chống lại bằng mìn và súng), về thói nhẫn tâm (cưỡng chế áp Tét với kiểu lặt sạch), về sự vận dụng vô quy tắc (điều động công an lẫn quân đội), về biện pháp khắc nghiệt (phá nhà, cướp của, đánh người, tống ngục), về những phát ngôn ấn tượng (lầu nhìn ra chòi, trận tập kích đáng lưu sách sử!), về tài đồ vấy và đối trá (dẫn bức xúc phá nhà! thủ phạm xây boong-ke cô thủ!), về thói quan liêu ngạo mạn (gia cư bị hủy phải lo báo cáo trước!), về tầm mức phạm pháp của nhà cầm quyền (không đối thoại, không đền bù, không phương án hậu thu hồi), về những nhận định hết sức trái ngược (giữa quan chức địa phương với công luận cả nước), về sự chậm trễ của các cấp thẩm quyền (sau một tháng, thành mới mở ngàng đến xã), về sự phẫn nộ của dư luận xã hội (hàng trăm trang mạng, hàng nghìn bài báo phản đối), về tinh nghĩa đồng bào (viếng thăm, giúp đỡ nạn nhân từ trong ra tới ngoài nước), về sự quan tâm của các cơ quan liên hệ (thủ tướng, 6 bộ và ngành chức năng đã vào cuộc) và về sự báo ứng (hàng loạt quan chức thành, huyện, xã bị kiểm điểm và kỷ luật) (theo tác giả Kỳ Duyên). Mọi "kỷ lục" ấy tựu trung cho thấy một điều là vụ Tiên Lãng đã phơi bày tất cả bộ mặt nhem nhốc, tòi tẹt của chế độ cai trị của Cộng sản Việt Nam, qua các khía cạnh sau đây. Xin lấy chuyện đất đai làm thí dụ chính:

1- Luật bất công phi lý: Khi Hiến pháp 1992 được soạn thảo, Tổng Bí thư Đỗ Mười, kẻ từng tàn phá toàn bộ nền kinh tế miền Nam, đã chống lại quan điểm "đưa sở hữu hóa đất đai" của nhiều người đề nghị về quan điểm "sở hữu toàn dân", theo ý Lê Duẩn đã phát biểu 12 năm trước đó: "Dự thảo Hiến pháp mới phải thực hiện một điểm quan trọng là chuyển toàn bộ đất đai thành sở hữu toàn dân. Đề ra như thế hoàn toàn đúng với quy luật tiến lên chủ nghĩa xã hội!" Tiến lên chủ nghĩa xã hội đâu chẳng thấy, chỉ thấy chủ nghĩa cá nhân của quan chức, đảng viên, cán bộ địa phương mặc sức tung hoành. Họ thì nhau cướp đoạt công thổ lẫn tư thổ sau khi Luật đất đai được ban hành năm 1993, qua chiêu bài "dự án, quy hoạch". Hàng triệu nông dân mất ruộng, hàng vạn thị dân mất nhà, hàng ngàn đoàn người thất thế khiếu kiện từ địa phương tới trung ương trong tuyệt vọng. Gia đình Đoàn Văn Vươn cũng từng đứng xếp hàng vào đó từ gần cả chục năm nay. Không những thế, Luật đất đai 1993 qui định thời hạn giao đất nông nghiệp chỉ là 20 năm (đang khi Công ty nước ngoài đầu tư được thuê đất ít nhất 50 năm). Điều này sẽ ảnh hưởng hàng triệu hộ nông dân khi kết thúc thời hạn sử dụng đất vào năm tới. Chắc chắn nhiều "âm mưu Tiên Lãng" mới đang được thai nghén và nhiều "phản ứng Đoàn Văn Vươn" cũng sẽ bùng dậy. Và dĩ nhiên, không chỉ Luật đất đai mà nhiều luật khác về kinh tế, văn hóa, tôn giáo, truyền thông, y tế, giáo dục... cũng hàm chứa vô số điều khoản bất công phi lý như vậy, tạo nên vô vàn nạn nhân. Đó là chưa kể nạn văn bản chồng chéo, vi hiến, vô luật. Tại hội nghị triển khai công tác đầu năm do Bộ Tư pháp tổ chức tại Hà Nội, Đà Nẵng và Sài Gòn gần đây, Thứ trưởng Hoàng Thế Liên cho biết năm 2011 vừa qua, khi kiểm tra gần 44.600 văn bản quy phạm, các sở tư pháp đã tìm ra khoảng 4000 văn bản có dấu hiệu phạm luật về hình thức, nội dung và thẩm quyền ban hành. (RFA 10-02-2012)

2- Địa phương lạm quyền và cấu kết: Ông Lưu Quang Yên, cựu đại biểu Quốc hội, cựu Chủ tịch UBND và Bí thư huyện Tiên Lãng, người từng giao 40.3 ha đất bãi bồi cho anh Vươn ngày 14-12-1993 để khai phá làm đầm thủy sản, đã ngang nhiên phát biểu: "Tôi thấy thời gian 14 năm là đủ để nông dân hoàn vốn và có lời, nên đã quy định không bồi thường khi thu hồi đất.... Diện tích đất này nằm trong diện quy hoạch Sân bay quốc tế Tiên Lãng. Nếu để cho ông Vươn tiếp tục thuê đất, sau này nhà nước phải đền bù với giá rất cao"!?! Rõ ràng là một sự lạm quyền!

Thói lạm quyền này còn biểu lộ qua việc quan chức cấp tại địa phương (từ chính quyền tới tòa án và cả mặt trận) cấu kết với nhau vì tư lợi. Sau khi đơn kiện quyết định cưỡng chế đất của anh Vươn cùng dân xã Vinh Quang bị UBND huyện bác bỏ, họ kháng cáo lên tòa án thành phố Hải Phòng. Tại đây, huyện đã cấu kết với Thẩm phán để cùng dụ dỗ các nguyên đơn rằng nếu họ rút đơn kháng cáo thì huyện sẽ cho thuê đất tiếp tục. Tin lời, dân chúng rút đơn thì huyện trở mặt, xem quyết định thu hồi đất có hiệu lực và xúc tiến cưỡng chế! Chuyển tư pháp và hành pháp liên minh ma quỷ với nhau như thế xảy ra thường xuyên, trong các vụ án chính trị cũng như hình sự. Sự lên tiếng chậm trễ của thành phố HP sau gần cả tháng trời cũng là dấu có sự cấu kết. Trên dưới liên hệ với nhau chà đạp luật pháp, áp bức người dân, cưỡng đoạt tài sản vì dòng chảy xuôi ngược của quyền lợi và quyền lực.

Rồi để thành công trong việc cưỡng đoạt này, quan chức còn huy động cả quân đội. Dẫu có Luật Quốc phòng cấm sử dụng quân đội vào các hoạt động không nhằm chiến đấu bảo vệ tổ quốc, tại Tiên Lãng, binh lính đã được trưng dụng. Trước đó, năm 2010, Nam Định đã dùng quân đội cưỡng đoạt đất dân ở xã Liên Minh, huyện Vụ Bản. Năm 2002 thì quân đội đã được điều đến trấn áp cuộc nổi dậy của người Thượng ở Tây Nguyên. Phụ với lực lượng vũ trang này còn có cả lực lượng truyền thông. Các báo đài Hải Phòng, Tiên Lãng đều cùng chung giọng bênh vực chính quyền và kết án người dân, ngay cả sau khi có kết luận của Thủ tướng CS.

3- Đãng khống chế chính quyền

Ba ngày trước cuộc họp của Thủ tướng, chiều 7/2, Thành ủy Hải Phòng (cơ quan đảng bộ) đã thông báo đình chỉ công tác Chủ tịch và Phó chủ tịch huyện Tiên Lãng để kiểm điểm trách nhiệm trong vụ cưỡng chế, thu hồi đất của anh Vươn. Quyết định này của Thành ủy Hải Phòng cho thấy lẽ ra đảng chỉ có quyền kỷ luật cán bộ cấp dưới về mặt đảng, chứ không thể làm thay công việc bổ nhiệm hay bãi nhiệm nhân sự của phía chính quyền. Đây là điều lạ lùng đối với các chế độ dân chủ, nhưng rất bình thường trong chế độ cộng sản, nơi mà đảng khống chế cả lập pháp (quốc hội), tư pháp (tòa án) lẫn hành pháp

**GIẢI NHÂN QUYỀN
VIỆT NAM 2008
GIẢI TRUYỀN THÔNG
LIÊN MẠNG 2011
TRONG SỐ NÀY**

- Trg 01 ► **Vụ Tiên Lãng phơi bày bộ mặt chế độ cai trị của CSVN!!!**
- Trg 03 ► **Chiến dịch vận động Tổng thống HK đòi VN tôn trọng...
-Đồng bào VN tại Hoa Kỳ.**
- Trg 04 ► **Phông văn Dân biểu châu Âu về HT Quảng Độ và Giải Nobel.
-Ỗ Lan, RFA.**
- Trg 05 ► **Thẳng tay đàn áp Phật giáo Hòa Hảo.
-Thanh Quang, RFA.**
- Trg 06 ► **CS dự tính phá bỏ Tu viện Dòng Chúa CT Nha Trang.
-Trang mạng VRNs.**
- Trg 07 ► **"Sự lực quan vô tận".
-Phạm Thị Hoài.**
- Trg 09 ► **Clerc-ism: trí thức trùn chùn và lưu manh già danh trí thức.
-Lê Diễn Đức.**
- Trg 11 ► **Hành sử quyền đối lập để hình thành Đối lập ở Việt Nam.
-Trần Thanh Hiệp.**
- Trg 13 ► **Giáo Tiên Lãng (thơ).
-Trần Mạnh Hào.**
- Trg 14 ► **Luật Đất đai rắc rối của VN.
-David Brown.**
- Trg 17 ► **Âm mưu của Thủ tướng.
-Vũ Đông Hà.**
- Trg 19 ► **Kết luận của Thủ tướng vụ Tiên Lãng: diệt cỏ phần ngọn.
-Trịnh Viên Phương.**
- Trg 20 ► **Nguyễn Tấn Dũng giờ cao đánh khê.
-Ngô Nhân Dụng.**
- Trg 21 ► **Màn diễn PR tệ hại của Thủ tướng về vụ Tiên Lãng.
-Lê Diễn Đức.**
- Trg 23 ► **Khi chính quyền "coi dân như kẻ thù".
-Võ Thị Hào.**
- Trg 25 ► **Ngày phán xét sẽ đến!
-Tuổi 20.**
- Trg 31 ► **Nỗi khổ của dân oan Đak Nông.
-Thanh Trúc, RFA.**

+++++

**HOAN NGHÊNH CHIẾN
DỊCH VẬN ĐỘNG TỔNG
THỐNG HÒA KỲ ĐÒI CỘNG
SẢN HÀ NỘI TRẢ TỰ DO
CHO CÁC NHÀ TRANH ĐẤU
DÂN CHỦ TẠI VIỆT NAM.**

(chính quyền); nơi mà các lãnh đạo cao cấp và hầu hết mọi thành viên của 3 quyền lực này đều phải là đảng viên hay ít nhất cảm tình viên của đảng; nơi mà trong mọi cơ quan của 3 định chế này cũng như các định chế công an, quân đội, học đường, báo chí... chính ủy bao giờ cũng có quyền cao hơn thủ trưởng. Thành thử luật lệ do quốc hội phê chuẩn, phán quyết do tòa án tuyên bố, biện pháp do chánh quyền thực thi hay quyết định của các cơ quan tổ chức bị nhà nước quản lý rốt cuộc chỉ là sự thể hiện ý đảng, ý của các thành viên nắm quyền lực cao nhất trong đảng (Bộ Chính trị, Trung ương đảng). Luật pháp bị coi thường là vì đó! Thuật trị nước ra độc đoán là do vậy!

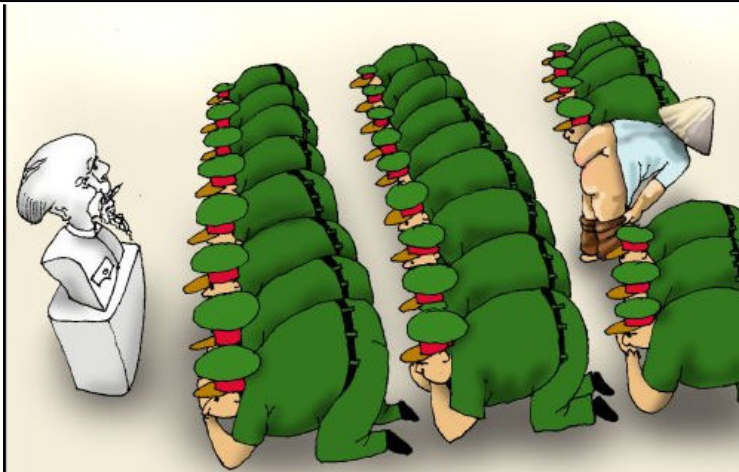
4- Trung ương bao che hay bắt lực: Tuy nhiên việc đảng khống chế chính quyền cũng có mặt trái của nó. Hiện nay người dân chẳng lạ gì chuyện mua quan bán chức của cộng sản. Muốn ngồi vào ghế chủ tịch huyện Tiên Lãng, Lê Văn Hiến đã phải trả không ít tiền bạc. Ngồi vào chỗ ấy rồi, hàng năm lại phải cúng độm cho thành phố. Tương tự thế, Đỗ Trung Thoại muốn nắm chức phó chủ tịch Hải Phòng thì phải mua cái ghế này đồng thời hàng năm phải cống nạp cho Trung ương Hà Nội. Tất cả chỉ là một lũ bầy đàn cấu kết nhau vì quyền lợi và khống chế nhau bằng quyền lực. Từ đó, việc xử lý sẽ là giương cao đánh khê, không thể có chuyện các quan chức Tiên Lãng bị trừng trị đúng luật (kiểm điểm nội bộ là cùng!). Thủ tướng và kể cả Bộ chính trị cũng chẳng làm gì được mấy tay ở Hải Phòng đâu, vì nhờ họ mà ông đã trúng cử đại biểu quốc hội nơi này. Tình hình cát cứ địa phương rất rõ ràng và lộ liễu, khiến Trung ương từ lâu đã thất bại trong chính sách luân chuyển cán bộ, đến độ Phan Văn Khải phải thốt lên chua chát: "Trên nói dưới không nghe", còn Nguyễn Tấn Dũng thì thú nhận "chưa từng kỷ luật quan chức nào, y như Phạm Văn Đồng tiền nhiệm". Nếu Bộ Chính trị hoặc cá nhân Thủ tướng có khả năng xử lý vụ Tiên Lãng thì đã chẳng nhờ đến báo chí, ý kiến các vị lão thành hoặc Mặt trận Tổ quốc... và cũng chẳng để lâu như vậy. Rốt cuộc là người dân lãnh đủ tình trạng "các ông trời con địa phương" và "cả một bầy sâu dày đặc"!

5- Hành pháp can thiệp vào lập pháp

Cuộc can thiệp và kết luận của Thủ tướng Dũng ngày 10-02 về vụ Tiên Lãng vừa xong, hàng loạt tờ báo liền giật những cái tit rất kêu: Một kết luận hợp lòng dân (SGGP), Kết luận của Thủ tướng "thấu tình, đạt lý" (VOV), Người dân vỡ òa niềm vui, lãnh đạo Hải Phòng "tâm phục" (Bee.net.vn), Kết luận của Thủ tướng đã làm nức lòng nhân dân (GDVN), Người dân Tiên Lãng phấn khởi cảm ơn Thủ tướng (Vietbao), Người dân Tiên Lãng: "Lòng tin của chúng tôi đã hồi sinh" (VNE), Kết luận công bằng, tạo niềm tin cho nhân dân cả nước (PLTP), Tiên Lãng: và con tim đã vui trở lại (Vietnamnet)... Nhiều trang blog lẽ trái cũng cùng giọng điệu. Hiểu biết về hiến pháp, pháp luật hạn hẹp như thế thật là đáng buồn! Bởi lẽ trong một nhà nước pháp trị, tam quyền được phân chia quyền hạn và trách nhiệm rõ rệt. Thủ tướng chỉ là người đứng đầu cơ quan hành pháp. Ai vi phạm, tòa án và các thẩm phán cứ căn cứ trên điều khoản của pháp luật mà xét xử và các luật sư cũng dựa vào đó mà biện hộ. Đảng này, cán bộ đảng hay chính quyền vi phạm lại "chờ quyết định của thủ tướng". Ông ta là cái quái gì mà có quyền vạ năng như vậy? Cả nước hồi hộp chờ phán quyết của ngài thủ tướng rồi tự sướng "lòng tin của chúng tôi vào chính phủ được hồi phục". Tất cả quên rằng đây chỉ là "màn PR" (tranh thủ công luận) đầy mưu mẹo của tay lãnh đạo tồi tệ nhất hiện thời, vốn đã và đang làm cho kinh tế tan hoang, tài chánh suy sụp, chính trị áp bức, đạo đức thoái biến, xã hội hỗn loạn và an ninh tổ quốc lâm nguy!

Sau Tiên Lãng, chế độ cai trị, tình trạng xã hội, chính sách luật pháp sẽ chẳng thể nào khá hơn nếu toàn dân không đứng dậy như anh em nhà họ Đoàn.

BAN BIÊN TẬP

Còn Đảng còn mình (Babui-DCVonline)

CHIẾN DỊCH VẬN ĐỘNG TỔNG THỐNG HOA KỲ đòi Việt Nam tôn trọng nhân quyền .....*Đông bào VN tại HK 06-02-2012*.....

**Ủy Ban Cứu Người Vượt Biên
(BPSOS)
Thứ Hai 6 tháng 2, 2012
Cùng nhau Vận Động TT
Obama Đòi Việt Nam Tôn
Trọng Nhân Quyền**

Đài Truyền hình SBTN đang phát động một chiến dịch với quy mô lớn để vận động Tổng Thống Obama không nhân nhượng về nhân quyền khi thương thảo phát triển mậu dịch với Việt Nam, và đòi hỏi Việt Nam trả tự do ngay và vô điều kiện cho tất cả các tù nhân chính trị, tôn giáo và lương tâm.

Ủy Ban Cứu Người Vượt Biên (BPSOS) kêu gọi quý thân hữu, ân nhân, tình nguyện viên, các tổ chức và các cơ quan truyền thông thường xuyên hợp tác, những người đồng hành với BPSOS trong suốt 32 năm qua, và quý đồng hương ở Hoa Kỳ nói chung dốc sức yểm trợ chiến dịch này bằng mọi phương tiện, qua mọi cách thức có thể được.

Chúng ta sẽ phải thu thập đủ 25 ngàn chữ ký trực tuyến (online) trong vòng 30 ngày thì thỉnh nguyện mới được cứu xét+hồi đáp.

Đây sẽ là cơ hội để cộng đồng người Việt ở Hoa Kỳ cùng nhau biểu dương sức mạnh chính trị, nhất là trong năm tổng tuyển cử ở Hoa Kỳ. Sự lên tiếng đồng loạt này sẽ có âm vang vào trong nước, tạo cho người dân thêm tự tin vào khả năng thay đổi vận mạng của chính mình, của gia đình mình và của cả dân tộc; và tin tưởng thêm vào khả năng quốc tế vận của trên ba triệu đồng bào của họ ở hải ngoại.

Để yểm trợ chiến dịch này, các văn phòng của BPSOS sẽ phối hợp chặt chẽ với các tổ chức trong cộng đồng, các cơ quan truyền thông Việt ngữ, và tất cả đồng hương ở địa phương. Vì chiến dịch này đòi hỏi sử dụng internet, các văn phòng BPSOS sẽ thiết lập trạm máy điện

toán để hướng dẫn những đồng hương nào cần hỗ trợ về kỹ thuật. Chúng tôi thiết tha kêu gọi những ai rành về điện toán đến tình nguyện tại các trạm này.

Để tình nguyện hay nhận sự hướng dẫn, xin liên lạc với các văn phòng BPSOS nơi mình cư ngụ. Quý vị đồng hương nào có thể tự làm lấy, xin vào trang mạng sau đây để lấy tài liệu hướng dẫn: http://r20.rs6.net/tn.jsp?llr=rrd6eedab&et=1109237679682&s=2182&e=001TyvX9_aBX9OhFWO5kqdnQUxsOxGl_FqgTuVjb-wZVoPGTZUnZUJaGXMBis14FhR8cSJMYjjaxUo2A1iAPqhuGly1CI0KMyWJG7zT1X2sJ_ogd9sVunhXd27hWDdo1hOwGCUK00SIrZWeCnb81cWQqQ==

Lần nữa chúng tôi thiết tha kêu gọi toàn thể cộng đồng người Việt ở Hoa Kỳ cùng nhau tham gia chiến dịch này, nhằm tạo ảnh hưởng trực tiếp đến chính sách của Hành pháp Hoa Kỳ và tạo phần chấn cho đồng bào ở trong nước. Đó là một đóng góp thiết thực của chúng ta cho công cuộc "chấn dân khí", bảo vệ và phát huy đội ngũ tiên phong đang tranh đấu ở trong nước, và đẩy lùi trở lực là chế độ độc tài hiện nay.

Xin quý vị giúp chuyển lời kêu gọi này đi thật rộng trong vòng quen biết của mình. Xin chân thành cảm ơn.

*Ts. Nguyễn Đình Thắng
Giám đốc Điều hành BPSOS*

**Thông Điệp Gởi TT Obama:
Hành Pháp Obama Không Nên
Nơi Rộng Mậu Dịch Với Việt
Nam Bất Chấp Nhân Quyền**

Kể từ năm 2007, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã liên tục đàn áp dã man các nhà hoạt động nhân quyền, bắt hoặc giam các nhân sĩ như Linh mục Nguyễn Văn Lý, ứng cử viên giải Nobel Hòa bình Hoà thượng Thích Quảng Độ và Bác sĩ

Nguyễn Đan Quế, blogger Điều Cày và gần đây nhất là nhạc sĩ Việt Khang. Anh đơn thuần chỉ muốn bày tỏ tình yêu nước và tự do qua các bài hát mà anh đã đăng trên mạng.

Quốc hội đã đáp lại bằng luật Nhân Quyền Việt Nam, Luật Chế Tài Kế Vi Phạm Nhân Quyền Việt Nam và chỉ mới tháng trước là nghị quyết H.Res 484. Chúng tôi thỉnh cầu Tổng thống hãy tận dụng cơ hội Việt Nam đang muốn thúc đẩy Đối Tác Xuyên Thái Bình Dương và Hệ Thống Ưu Đãi Thuế Quan Tổng Quát để buộc họ phải thả ngay lập tức và vô điều kiện tất cả các nhà hoạt động nhân quyền đang bị giam giữ. Hãy cho thấy Hoa Kỳ luôn đặt tự do lên hàng đầu.

Số điện thoại của các văn phòng BPSOS tham gia chiến dịch: Atlanta (GA): 770-458-6700. Camden (NJ): 856-486-7770. Falls Church (VA): 703-538-2190. Houston (TX): 281-530-6888. Louisville (KY): 502-368-1491. Orange County (CA): 714-897-2214. Philadelphia (PA): 215-334-1500. Silver Spring (MD): 301-439-0505. Bayou La Batre (AL): 251-824-7004. Biloxi (MS): 228-436-9999.

**Cập nhật đến 15-02-2012:
trên 35 ngàn chữ ký**

**TỰ DO NGÔN LUẬN
Bán nguyệt san ra ngày 1
và 15 mỗi tháng**

IN VÀ TẶNG TẠI VN

**Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com**

**Muốn đọc tờ báo trên mạng,
xin mời ghé:**

**<http://www.tdongonluan.com>
www.luongtamconggiao.com
www.tudodanchuvietnam.net
<http://tudongonluan.atSPACE.com>
<http://www.viet.no>**

**Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên
đây, Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam**

Thông vấn Dân biểu châu Âu về HT Quảng Độ và giải Nobel Hòa bình

— Ý Lan, RFA, 06-02-2012 —

Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ năm nay vẫn được một trăm thư đề cử của giới dân cử và giới học giả tại Mỹ và châu Âu, đề nghị trao Ngài giải Nobel hoà bình. Ý Lan phỏng vấn một đại biểu quốc hội châu Âu về việc này.

Hạn ghi danh đề cử ứng viên Giải Nobel Hòa bình thường năm kết thúc vào ngày mồng một tháng hai dương lịch. Kết quả chọn giải sẽ được công bố vào thường tuần tháng 10 cùng năm. Bên cạnh sự đề cử của Dân biểu Loretta Sanchez thuộc địa hạt Liên bang thứ 47 của California, Ủy ban Giải Nobel Hòa bình tại thủ đô Oslo, Vương quốc Na Uy, cho biết liên tiếp từ năm 2000 có khoảng một trăm thư đề cử Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ. Trong số này có nhiều vị Thượng Nghị sĩ, Dân biểu các Quốc hội Châu Âu, Hoa Kỳ, Pháp, Ý, các giáo sư đại học, v.v... Năm nay tại Quốc hội Châu Âu cũng có nhiều Dân biểu viết thư đề cử. Thông tin viên Ý Lan của đài Á châu Tự do phỏng vấn ông Tremosa I Balcells, Dân biểu thuộc Khối Liên minh Tự do và Dân chủ cho Âu châu tại Quốc hội Châu Âu. Ông cũng là Kinh tế gia, Giáo sư Đại học Barcelone tại Tây Ban Nha.

Ý Lan: Xin chào ông Ramon Tremosa I Balcells. Xin ông cho biết lý do nào ông cùng quý vị đồng viện tại Quốc hội Châu Âu vận động thu thập chữ ký đề cử Đức Tăng thống Thích Quảng Độ ứng viên Giải Nobel Hòa bình năm nay, 2012?

Ramon Tremosa I Balcells: Trước hết xin cảm ơn đã mời tôi nói đôi lời với Đài Á châu Tự do, là tiếng nói quan trọng và công cụ giúp đỡ cho mọi giới bất đồng chính kiến, đấu tranh bất bạo động, và là tiếng nói cho tự do, dân chủ Châu Á nói chung và Việt Nam nói riêng. Tôi hy vọng với đôi lời phát biểu tôi có thể đóng góp thêm niềm hy vọng cho giới bất đồng chính kiến, nhân

dân bị áp bức, và những người đấu tranh bảo vệ nhân quyền hiện đang dần thân cho dân chủ Việt Nam.

Tôi người Catalan, thuộc dân tộc ít người ở Tây Ban Nha, từng bị kỳ thị hàng trăm năm trước và hiện nay vẫn tiếp tục đấu tranh cho tự do, dân chủ. Nhân dân Catalan đòi hỏi sự tôn trọng các quyền cơ bản một cách ôn hòa và kiên trì qua những thời đại đen tối của lịch sử, như thời nội chiến dưới chế độ phát-xít Franco chỉ mới bốn mươi năm trước đây thôi. Vì vậy tôi thông cảm và chia sẻ những sợ hãi cùng các vấn nạn mà các dân tộc bị chính quyền nước họ sách nhiễu và áp bức.

Tôi biết rõ chế độ Cộng sản Việt Nam đàn áp mọi phê phán ôn hòa, cùng các luật gia và những người đấu tranh bảo vệ nhân quyền. Việt Nam hạn chế tự do Internet, đàn áp những cuộc biểu tình, kiểm soát tôn giáo cũng như đàn áp những cộng đồng tôn giáo “không được thừa nhận” như trường hợp Giáo Phận Phật giáo Việt Nam Thống nhất.

Tôi sẽ tiếp tục sử dụng những công cụ quốc hội của tôi để gây sự quan tâm của Quốc hội Châu Âu về những vi phạm nói trên. Do đó, tôi quyết định hậu thuẫn Đức Tăng thống Thích Quảng Độ làm ứng viên Giải Nobel Hòa bình vì Hoà thượng là người bất đồng chính kiến nổi danh nhất Việt Nam.

Ba mươi năm trời Hoà thượng bị giam cầm vì ôn hòa kêu gọi cho tự do tôn giáo, dân chủ và nhân quyền. Hiện nay Hoà thượng bị quản thúc tại Thanh Minh Thiền viện ở Sài Gòn, và là vị lãnh đạo tối cao của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, là tôn giáo lớn nhất tại Việt Nam, hiện bị nhà cầm quyền Cộng sản không cho hoạt động sau khi thành lập Hội Phật giáo Nhà nước năm 1981. Thế nhưng cuộc tranh đấu của Hoà thượng là cho toàn thể nhân dân Việt Nam. Giải Nobel Hòa bình sẽ mang lại niềm hy vọng cho tất cả những ai đấu tranh cho tự

do và dân chủ.

Ý Lan: Thưa ông, Việt Nam và Liên Âu vừa thỏa thuận Hiệp ước Đối tác và Hợp tác mới sẽ ký kết trong năm nay. Tháng giêng vừa qua đã có cuộc Đối thoại nhân quyền tại Hà Nội. Thế nhưng Việt Nam vẫn duy trì chế độ độc đảng, mọi tự do bị từ khước. Trong vị trí Dân biểu Quốc hội Châu Âu, ông có thể làm gì để áp lực cho nhân quyền trong hoàn cảnh hiện nay của Việt Nam?

Ramon Tremosa I Balcells: Qua các quyết nghị, Quốc hội Châu Âu không ngừng kêu gọi chấm dứt các vi phạm nhân quyền và mở ra tiến trình cải cách dân chủ tại Việt Nam. Bản thân tôi vẫn tiếp tục theo dõi chặt chẽ các vấn đề này.

Tôi sử dụng mọi công cụ dành cho người Dân biểu để soi sáng các sự việc xảy ra tại Việt Nam nhằm tạo áp lực lên chế độ. Tôi thường xuyên tố cáo trước công luận những vi phạm nhân quyền tại Việt Nam và kêu gọi Liên Âu chấm dứt việc giao thương với Việt Nam nếu không có sự đổi thay.

Gần đây khi có phái đoàn cao cấp quốc hội và các bộ trưởng Việt Nam viếng thăm Quốc hội Châu Âu, tôi đã nói lên sự quan tâm của tôi, rằng các lợi lộc kinh tế và đầu tư mà Liên Âu mang lại cho Việt Nam rơi vào tay đảng Cộng sản trước tiên, vì đảng kiểm soát toàn bộ kinh tế, trong khi đa số nhân dân Việt Nam sống trong nghèo khó với những bất bình đẳng xã hội.

Mỗi khi có cơ hội tôi luôn nhắc nhở Liên Âu, rằng mặc những ràng buộc với nguyên tắc nhân quyền và dân chủ như điều 1 quy định trong Hiệp ước Hợp tác Liên Âu-Việt Nam ký kết năm 1995, Việt Nam vẫn dập tắt một cách có hệ thống mọi phê phán ôn hòa, đàn áp các nhà bất đồng chính kiến tôn giáo và chính trị, nghĩa là mọi hình thức tự do ngôn luận.

Tôi thường công khai chất vấn đâu là những bước cụ thể mà Hội đồng Châu Âu thực hiện, cùng với những bước tiến mới trong tương lai để chấm dứt các vi phạm nhân quyền? Hội đồng Châu Âu có lấy những biện pháp mạnh chống lại

THĂNG TAY ĐÀN ÁP PHẬT GIÁO HÒA HẢO

.....**Thanh Quang, RFA, 10-02-2012**.....

chính quyền Việt Nam trong khuôn khổ của Hiệp ước không? Những hành động gì Phái đoàn Liên Âu có nhiệm sở tại Việt Nam đã thực hiện?

Tôi sẽ tiếp tục quan tâm và tố cáo mọi hình thức vi phạm. Đó là điều tối thiểu mà chúng tôi có thể làm tại Quốc hội Châu Âu nhằm mang lại niềm hy vọng cho giới đối lập bất bạo động tại Việt Nam, và cho những ai đấu tranh đòi hỏi nền dân chủ thực sự để thăng tiến Việt Nam, những người như ông Võ Văn Ái, là những lãnh đạo cao cả và dũng cảm. Chúng tôi hậu thuẫn họ trong cuộc tranh đấu mà thắng lợi hẳn nhiên phải hiện ra, tối đoan quyết như thế.

Ý Lan: *Xin cảm ơn Dân biểu Quốc hội Châu Âu Ramon Tremosa I Balcells.*

DB SANCHEZ ĐỀ CỬ GIẢI NOBEL HOÀ BÌNH CHO HOÀ THƯỢNG THÍCH QUẢNG ĐỘ

WASHINGTON, D.C. – Dân biểu Liên bang Loretta Sanchez (CA-47), *Đông Chủ tịch Nhóm Nhân Quyền Việt Nam, hôm 02-02-2012, vừa gửi thư đến Hội đồng Tuyển chọn Giải Nobel Hoà bình để cử Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ cho Giải Nobel Hoà bình 2012. Trong lá thư viết gửi cho ông Thorbjorn Jagland, Chủ tịch Ủy ban Hòa bình Nobel, Dân biểu Sanchez viết: dù bị bắt bớ và quân chế hơn 30 năm qua tại quốc nội, nhưng Đức Đệ ngũ Tăng thống, Hòa thượng Thích Quảng Độ vẫn tiếp tục tranh đấu bảo vệ nhân quyền và quyền tự do tôn giáo tại Việt Nam. Những nỗ lực của Đại lão Hòa thượng đã mang nhiều niềm tin cho người dân tại Việt Nam và khắp nơi trên thế giới.*

"Mặc dù chính quyền Việt Nam có những nỗ lực đàn áp các tiếng nói lương tâm như Hòa thượng Thích Quảng Độ, ông sẽ tiếp tục chọn con đường tranh đấu cho dân chủ nhân quyền tại Việt Nam." Dân biểu Sanchez nói. "Nếu Đức Tăng thống Thích Quảng Độ được trao giải Nobel Hoà bình, đây sẽ là một thông điệp rõ ràng đến với các chính sách đàn áp dân quyền của nhà nước Việt Nam, và các vi phạm đó không phải vô hình. Nếu trao giải cao quý này tới Hòa thượng Thích Quảng Độ, chúng ta có thể giúp nâng cao sự nhận thức của công dân quốc tế để họ biết rằng các tình trạng vi phạm nhân quyền vẫn tiếp tục xảy ra khắp nơi trên thế giới, như chúng ta đã thấy tại Việt Nam." (trích thư gửi UB Giải Nobel HB)

Tình hình đàn áp PG Hòa Hảo ở Miền Tây không có dấu hiệu sụt giảm, khi cách đây vài ngày, ở An Giang, nhiều tín đồ cùng thân nhân tiếp tục bị hành hung vô cớ và tùy tiện.

Đánh đập tàn nhẫn

Hồi tháng 12 vừa rồi, Tổ chức Nhân quyền Human Rights Watch công bố một bản thông cáo, qua đó ông Phil Robertson, Phó Giám đốc Human Rights Watch đặc trách Á Châu không quên lưu ý rằng "Ở VN, tình trạng đàn áp các giáo hội không được chính quyền công nhận, trong đó có PGHH, diễn ra một cách có hệ thống và nghiêm trọng". Và tình trạng đó đang tiếp diễn đáng ngại ở Miền Tây đối với các tín đồ PGHH, dù là GH Thuận túy hay Truyền thống.

Chẳng hạn như trường hợp tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm, từng trụ trì Quang Minh Tự tại ấp Long Hoà 2, xã Long Điền A, huyện Chợ Mới, An Giang, vừa mãn hạn tù gần 7 năm trời trở về hôm mừng 5 tháng 2 vừa rồi nên được thân nhân, đồng đạo đến thăm. Nhưng, theo lời tín đồ PGHH Võ Văn Diêm, bào đệ của tu sĩ Võ Văn Thanh Liêm, thì đồng đạo công an đến gây khó khăn, hành hung, như sau: "*Hồi anh tôi ở tù về thì chính quyền không cho ai vô thăm anh năm tôi hết. Hôm anh ấy về cũng có mấy đứa cháu cũng như anh em đồng đạo đi đến, nhưng bị CA cản ngăn. Họ giả dạng, mượn tốp côn đồ thực hiện hành động đánh đập, bóp cổ, làm té, sưng mặt, đập mình..."*

Trường hợp vợ chồng tín đồ PGHH khác, là anh Nguyễn Thanh Phong và chị Nguyễn Ngọc Hà, đã gặp khó khăn nghiêm trọng cũng hôm mừng 5 tháng này khi bị đồng đạo công an ở xã Mỹ An, huyện Chợ Mới, An Giang hành hung nặng tay và vô cớ. Anh Nguyễn Thanh Phong kể lại như sau, mà chúng tôi xin được phép giữ nguyên văn lời anh trước ngôn từ khiếm nhã của phía CA nhân dân: "*Người đánh tôi tên Hưng, CA xã Mỹ An. Anh ta nói 'đề đầu nó xuống, đập chết mẹ nó cho tao, giã nó cho tao'. Liền lúc đó tôi gần như ngất xỉu."*

Nhưng chính vợ anh Nguyễn Thanh Phong, là chị Nguyễn Ngọc Hà, là nạn nhân đầu tiên của công an, khiến chồng chị tới can thiệp nên cùng lâm nạn. Chị Nguyễn Ngọc Hà bày tỏ phẫn uất: "*Dạ CA này quá tàn nhẫn đối với tín đồ PGHH như chúng tôi. Nó đánh đập tàn nhẫn. Tôi là phụ nữ mà nó mấy chục người đè đánh, cồng tôi. Chúng nó tàn nhẫn lắm. Tôi*

đi chợ cho đám giỗ, mới tới đầu chợ thôi mà họ giết chia khoá, đè đập."

Tín đồ Nguyễn Thanh Phong nhân tiện kể lại sự việc: "*Vào mừng 5 tháng Hai vừa rồi thì vợ chồng tôi có cúng cơm bà nội. Nên vợ tôi mới đi chợ để mua đồ chay về cúng. Đi ra khoảng hơn 1 km thì bị công an chặn đường giết chia khoá xe, vợ tôi mới la làng. Vừa la làng có ăn cướp, thì ở ngoài sau nó bao vây tới đánh vợ tôi té gục xuống, và cồng vợ tôi ngay giữa chợ khi có rất nhiều người chứng kiến.*

Những người giữa chợ mới la lên rằng tại sao công an đánh người vô cớ như vậy. Đám công an tạm thời dang ra thì vợ tôi mới chụp điện thoại trong người điện về cho tôi lúc đó đang sắc thuốc cho vợ tôi vì sau khi ra tù vợ tôi bị hờ van tìm. Tôi bức tức chạy ra, định hỏi lý với CA nhưng họ không hiểu và không cho nói lý. Vừa gần tới vợ tôi thì có một tốp người từ đằng sau cầm dùi cui đập vào lưng tôi khiến tôi té quỵ xuống. Rồi 40-50 người giã lên người tôi.

Lúc đó tôi gần sắp xỉu thì có mấy người lấy máy điện thoại chụp hình, quay phim. CA giết máy. Tôi còn nghe được họ hỏi thì sao mấy ông giết điện thoại của tôi. CA hỏi lại tại sao mấy quay phim, chụp hình. Anh kia mới nói là vì thấy hiếu kỳ. Vừa nói hiếu kỳ thì bị CA cồng lại. Còn tôi thì bị đánh tiếp tục, 40-50 người vây đánh. Nó mới cồng 2 vợ chồng tôi, dẫn đi trên đường một cách nhiễu nhương. Cồng và lôi đi khoảng hơn 1 km, hai tay chúng tôi bầm tím hết."

Đàn áp có hệ thống

Tín đồ Nguyễn Thanh Phong bị điều tra tại cơ quan công an xã Mỹ An trong nhiều tiếng đồng hồ trong tình trạng thương tích trầm trọng nhưng không được chăm sóc thuốc men cần thiết, bị bỏ đói từ sáng tới chiều mới được cho về sau khi công an cưỡng bách anh đóng tiền phạt giao thông 150.000 đồng và đòi giữ xe trong 2 ngày. Tín đồ Nguyễn Thanh Phong bày tỏ bức xúc: "*Chế độ này quá tàn nhẫn đối với tín đồ PGHH, và riêng những người như tôi. Tôi mới ra tù, không có công ăn việc làm, mà họ lại bao vây kinh tế gia đình tôi suốt 6 tháng nay. Khi chúng tôi đi ra đường thì mấy ông không cho làm bất cứ chuyện gì. Bây giờ đánh đập chúng tôi thì họ không bồi thường tiền thuốc. Đối với tín đồ PGHH nói chung và đối với tôi nói riêng thì chế độ này quá tàn nhẫn."*

Tưởng cũng cần nhắc lại là anh

CS DỰ TÍNH PHÁ BỎ

Tu viện Dòng Chúa Cứu Thế Nha Trang

—Trang mạng VRNs 10-02-2012—

Nguyễn Thanh Phong bị 6 năm tù và chị Nguyễn Ngọc Hà bị 4 năm tù kể từ tháng 8 năm 2005 vì trung kiên bảo vệ Đức tin PGHH. Kể từ khi hai vợ chồng ra khỏi tù, công an thường xuyên sách nhiễu, khủng bố khiến gia đình nạn nhân lâm cảnh khốn cùng.

Theo nhiều tin đồn PGHH, những hàng động vừa rồi của công an An Giang chứng tỏ nhà cầm quyền VN tiếp tục đàn áp PGHH một cách đáng ngại và có hệ thống, chứ không “màu hồng” như một trung tá CA ở Miền Tây từng khẳng định: “Đó là chuyện cô bác người ta tín ngưỡng bình thường thôi, chúng tôi có can thiệp đâu. Cái đó anh nghe thông tin một chiều rồi. Tín ngưỡng là cái chung mà, đâu có ai can thiệp được đâu. PGHH vẫn sinh hoạt bình thường, nhà nước cho phép có gì khác đâu. Có ai dám can thiệp chuyện đó đâu.”

Theo tin đồn Võ Văn Diêm thì những anh em đồng đạo và những người địa phương đều phàn nàn ở chỗ nhà nước đã cho tự do tín ngưỡng, tự do đi lại. Bề ngoài thì nói làm theo Hiến pháp, luật pháp, cho tự do nhưng thực chất không có tự do. Ông bày tỏ tiếp: “Bây giờ những anh em trong Đạo, người ta đã nắm rõ, hiểu thấu về chế độ CS hiện giờ. Nhưng người ta quy thuận theo Thầy, Tổ dạy, lúc nào cũng phải có cái tâm từ bi và hy xả, phải nên tha thứ. Thành ra người ta không muốn tranh đấu với cái chế độ này. Nhưng người ta vẫn có tranh đấu bằng lời nói một cách ôn hoà thôi, chứ không muốn gây ra sự xáo trộn trong đất nước, để xảy ra chuyện không tốt cho anh em đồng đạo.”

Trước tình trạng đạo pháp lâm cảnh khó khăn đáng ngại, tu sĩ Huệ Thọ thuộc Đạo tràng PGHH Minh Thiện-Huệ Thọ tại quận Ô Môn, TP Cần Thơ lưu ý rằng:

“Sau năm 1975, cái tạm gọi là ‘giải phóng dân tộc’ đối xử với Phật Giáo Hòa Hảo thật nghiệt ngã. Và những cán bộ sau năm 75 tuyên bố thắng với người PGHH là nếu không diệt được người PGHH thì họ nghỉ việc. Từ đó họ thẳng tay đánh dẹp những người để tóc, mặc đồ đạo; những am, những cốc họ đều dỡ hết.

Vì tinh thần PGHH quá kiên cường: Thà chết chứ không bỏ Đạo, nên sau cùng họ đi lại cái thể nhu, cho thành lập Ban Trị sự PGHH năm 1999 để đồng hoá tín đồ PGHH, cho rằng PGHH được tự do tín ngưỡng. Nhưng những nhân sự trong Ban Trị Sự lại không được tin đồn PGHH bầu ra mà toàn là do đảng CS đưa ra”.

*****

Nguyên khu nhà–đất diện tích 24.638m²75 tọa lạc tại số 38 đường Duy Tân (nay là 40, Trần Phú) Nha Trang được DCCT Sài Gòn mua lại của vợ chồng Ông Van Breuseghem và Bà Minten (Quốc tịch Pháp) vào năm 1959.

Giấy bán đoạn mãi đất, nhà và đồ dùng trong nhà lập ngày 9-3-1959 (có thị thực của chính quyền sở tại và trước bạ ngày 19-3-1959) (“Giấy đoạn mãi”) xác định: “DCCT địa phận Sài Gòn –Bên mua– có quyền sở hữu chủ ngay lập tức kể từ ngày ký giấy đoạn mãi...” và “DCCT lập tại đó một nhà Dòng để chuyên lo phụng sự Thiên Chúa chứ không phải để khai thác làm lợi” (trang 3).

Từ 1959 đến 1978, toàn bộ khu nhà–đất này được DCCT sau khi xây lại vào năm 1965, sử dụng đúng mục đích làm trung tâm chuyên lo phụng sự Thiên Chúa, đào tạo tu sĩ DCCT, phục vụ nhu cầu mục vụ giáo dân địa phương... Có lúc số Linh mục, Tu sĩ Dòng phục vụ tại tu viện này lên đến 50 vị.

Từ năm 1978, nhà cầm quyền và UBMTTQ tỉnh Phú Khánh (nay là Khánh Hòa) đã liên tục làm việc với Tu viện đòi được nhượng lại, đòi trưng dụng tầng một để ở chung với Linh mục, Tu sĩ... nhưng Tu viện không chấp nhận vì lý do đây là cơ sở của DCCT Sài Gòn, Tu viện không có quyền định đoạt. Hơn nữa, cơ sở này đã được Đức Giám mục địa phận long trọng làm lễ dâng hiến cho Thiên Chúa. Và nữa là Linh mục, Tu sĩ không thể ở chung nhà với cán bộ...

Cuối cùng, bằng mọi biện pháp, trong đó có cả lý do “...mọi cơ sở của dân, ngay cả cơ sở UBMTTQ đều phải dời cách bãi biển 500m...” để buộc Tu viện DCCT Nha Trang phải giao Tu viện cho Nhà nước trực tiếp quản lý, sử dụng... với lời cam đoan “không sử dụng vào những việc có thể làm tổn hại tình

cảm của giáo dân”.

Vậy mà sau khi “trực tiếp quản lý, sử dụng” nhà cầm quyền tỉnh đã biến Tu viện thành khách sạn Hải Yến để khai thác làm lợi trái với mục đích, dùng ngôi nhà nguyện, nơi chuyên lo phụng sự T. Chúa, cử hành Thánh lễ sáng, chiều phục vụ giáo dân... làm nhà ăn... xúc phạm nghiêm trọng tình cảm giáo dân...

Đến nay, theo chúng tôi được biết, Nhà cầm quyền tỉnh Khánh Hòa đang chủ trương kêu gọi đầu tư, gọi là “hợp tác liên doanh” với công ty tư nhân ở Sài Gòn thực hiện dự án “Xây dựng mới khu phức hợp: khách sạn và khu căn hộ cao cấp đạt chuẩn 5 sao...” tại số 40 Trần Phú, Nha Trang, mà mục đích cuối cùng nhắm tới là phá bỏ Tu viện DCCT Nha Trang, chuyển tài sản thuộc sở hữu của DCCT Sài Gòn cho tư nhân trực tiếp quản lý và sử dụng.

Xét về pháp lý, khu nhà–đất 24.638m²75 tại 40 Trần Phú, Nha Trang ngày nay thuộc quyền sở hữu hợp pháp của DCCT Sài Gòn, 38 Kỳ Đồng từ năm 1958 theo giấy đoạn mãi và giấy phép xây dựng số 6565/HC/KT ngày 8-5-1965 của chính quyền tỉnh Khánh Hòa cấp. Do vậy mà mọi ký kết, giao nhận (nếu có) do bị cưỡng ép của người không có thẩm quyền đại diện hợp pháp của chủ sở hữu khu nhà–đất này là DCCT Sài Gòn đều là bất hợp pháp, vô hiệu. Chưa kể đến các quy định pháp luật vào thời điểm năm 1978, kể cả “chính sách quản lý và cải tạo XHCN đối với nhà–đất cho thuê ở các đô thị, các tỉnh phía Nam (ban hành kèm theo quyết định của Hội đồng Chính phủ số 111-CP ngày 14-4-1977)” mà nhà cầm quyền tỉnh Phú Khánh trước đây và tỉnh Khánh Hòa ngày nay lấy làm căn cứ, cũng hoàn toàn không quy định cho Nhà nước quyền “trực tiếp quản lý, sử dụng Tu viện của Dòng tu thuộc Giáo hội

Công giáo” đang sử dụng đúng mục đích.

Hiện nay, theo chỉ thị về nhà đất liên quan đến Tôn giáo (số 1940/CT-TTg ngày 31-12-2008 của Thủ tướng): “nhà đất liên quan đến Tôn giáo mà Nhà nước đã quản lý, bố trí sử dụng, thì cơ quan, tổ chức được giao quản lý, sử dụng phải sử dụng đúng mục đích, có hiệu quả, không làm ảnh hưởng đến ảnh hưởng đến tình cảm tôn giáo của quần chúng, tín đồ...”. Và “trong trường hợp các cơ sở tôn giáo có nhu cầu chính đáng sử dụng nhà đất đó vào mục đích Tôn giáo thì tùy từng trường hợp cụ thể, UBND tỉnh, thành phố trực thuộc Trung ương có thể xem xét giao nhà-đất với diện tích phù hợp; hoặc tạo điều kiện cho tổ chức Tôn giáo xây dựng cơ sở mới theo quy định Pháp luật”.

DCCT Sài Gòn khẳng định quyền sở hữu hợp pháp của mình đối với khu nhà-đất 24.638m²75 tại 40 Trần Phú, Nha Trang ngày nay và đang xem xét yêu cầu nhà cầm quyền tỉnh Khánh Hòa trước mắt ngừng thực hiện dự án, giữ nguyên hiện trạng đất-nhà thuộc sở hữu DCCT Sài Gòn để thực hiện các bước giải quyết tiếp theo đúng quy định pháp luật. ●●●●●●●●

đau đớn.

Họ thường là đảng viên Đảng Cộng sản, lực lượng chính trị duy nhất độc quyền cầm quyền và độc quyền xác quyết sự độc quyền của mình trong Hiến pháp Việt Nam. **Giới hạn xa nhất mà họ có thể đi là thỉnh cầu Đảng của họ nhượng cho những lực lượng chính trị khác thuê vài mét vuông để ngụ cư trong lãnh địa mệnh mông của Đảng mà hợp đồng thuê đương nhiên do Đảng soạn thảo. Như thế là đã quá nhiều hào phóng.**

So với một số nhà đối lập trung thành đi trước, ông Chu Hào còn đứng vững ở bên này giới hạn cho phép. Thay vì bị trừng phạt như Nguyễn Hữu Đang, Nguyễn Hộ hay bị thanh lí như Trần Độ, bị vô hiệu hóa như Trần Xuân Bách, những người đã đặt ít nhất là một nửa bàn chân sang phía bên kia hoặc ở giai đoạn cuối đã đoạn tuyệt hệ thống, ông Chu Hào còn được đảm đương những chức vị tuy không có thực quyền nhưng có một bực đứng để phát ngôn trong một không gian nhất định, còn được phép dấn thân vào những dự án tâm huyết chừng nào chúng chưa bị hệ thống coi là nguy hiểm, còn được xuất hiện như một nhân vật của công chúng chừng nào ông biết làm cho hình ảnh của mình giống một bông hoa cài lên ve áo chế độ hơn là một cái gai.

Ông cũng còn được yên ổn sau khi phát biểu trên những cơ quan truyền thông ngoại quốc như BBC

trước.

Cái giá duy nhất mà họ phải trả, như ông Chu Hào phân nân, là tiếng nói phản biện của họ không có hồi âm. Tôi nghĩ, đó là một cái giá rất mềm, so với những ví dụ chúng ta được biết từ hơn nửa thế kỉ qua. Thay vì bị trừng phạt, bị thanh lí, bị vô hiệu hóa, họ chỉ không được đếm xỉa.

Dĩ nhiên không có chuẩn để so sánh nỗi đau tâm lí. Ở người không được đếm xỉa, nó có thể lớn hơn ở người bị trừng phạt.

Từng là một quan chức nhà nước tương đối cao cấp, dù chỉ ở một chức vụ không có nhiều quyền bính, ông Chu Hào hiểu rõ hơn hàng chục triệu người, vì sao số phận của phản biện ở Việt Nam lại hẩm hiu như thế. Được hỏi, vì sao các trí thức phản biện chỉ phản biện khi đã về hưu, ông giải thích rằng khi đang còn chức quyền, “họ là con người của guồng máy đó nên phải tôn trọng những kỉ luật của guồng máy” đã được xác lập.

Tình thế thực ra quá rõ ràng. Hoặc là bạn đứng trong guồng máy và tôn trọng kỉ luật của nó, bạn chẳng phản biện gì hết và cũng không buồn nghe ai phản biện. Hoặc là bạn vẫn đứng trong guồng máy và thử giới hạn khoan dung của nó cũng như giới hạn chịu đựng của bạn, bạn hơi phản biện một chút và nó khạc bạn ra như một miếng dờm.

Hoặc là bạn tự nguyện ra khỏi guồng máy và xắn tay lên phản biện, nhưng xin đừng gửi về địa chỉ của guồng máy và cũng đừng trách nó dừng dừng với bạn. Với nó, bạn đã không còn tồn tại và bạn nên lấy đó làm mừng, đừng gửi gắm nốt phần đời vừa được giải phóng của bạn vào chính cái cối đã nhốt bạn chừng ấy năm trời.

Ra khỏi guồng máy dễ hơn thoát khỏi hệ thống. Hệ thống bủa vây những người đối lập trung thành trong tư duy, trong diễn đạt, trong cả vốn từ vựng của họ.

Vì sao cùng một người, ở đây là ông Chu Hào, vừa có thể phân nân rằng Việt Nam không có tầng lớp trí thức đích thực theo ông định nghĩa, tức những người có một số phẩm chất, trong đó nổi bật là năng lực tư duy độc lập, lại vừa có thể nhận định rằng cái giới trí thức (chưa có) đó tiếp tục cần đến sự lãnh đạo (có thực) của đảng Cộng sản Việt Nam, như trong phát biểu mới đây của ông trên BBC?

Tôi xin thử một câu trả lời: nửa thế kỉ qua, hệ thống toàn trị của đảng đã biến đổi thành công bộ nhiệm sắc thể của các đảng viên, “sự lãnh đạo của đảng” đã ăn vào gen trong cơ thể họ và tự động phát tiết, trong cả những

"SỰ LẠC QUAN VÔ TẬN"

Phạm Thị Hoài 17-01-2012

Ông Chu Hào là mẫu mực của một người đối lập trung thành.

Đối lập trung thành tại Việt Nam là ai? Theo quan niệm của tôi, họ là những người không hài lòng với hệ thống chính trị trong nhiều vấn đề lớn, công khai phản biện và tìm giải pháp thay đổi trong phạm vi các vấn đề đó, nhưng không đụng chạm, hay tránh đụng chạm đến nền tảng tồn tại của hệ thống.

Họ gắn bó với hệ thống vì xác tín, vì thói quen hoặc vì không có, hay không biết lựa chọn nào khác. Họ góp phần tích cực xây dựng và duy trì hệ thống, và qua đó có địa vị, uy tín và những quyền lợi nhất định trong hệ thống. Mong muốn của họ là cải tạo hệ thống nhằm ngăn chặn sự sụp đổ của nó. Sự sụp đổ này đồng nghĩa với sự phủ định họ ở một số phương diện căn bản. Điều đó chắc chắn là

hay RFA Việt ngữ, chừng nào ông vẫn đủ cảnh giác trước nguy cơ "các thế lực thù địch có thể lợi dụng thông tin sai lệch", như mới đây ông đã cảnh báo. Lê Công Định và Cù Huy Hà Vũ cũng phát biểu trên những cơ quan truyền thông này và họ đang ngồi sau song sắt.

"Trả giá mềm"

Đối lập trong một chế độ toàn trị tất nhiên là phải trả giá. Tuy những người Cộng sản nổi tiếng về sự thanh trừng nội bộ trong chính hàng ngũ của mình không thua gì sự đàn áp kẻ thù bên ngoài, nhưng cái giá của đối lập trung thành chưa bao giờ cao chạm trần và có thể thỏa thuận, tùy ở tài mặc cả của những người trong cuộc và cũng tùy thời giá. Thời giá hôm nay, theo tôi, thuận lợi cho những người đối lập trung thành hơn hẳn các đồng chí của họ vài thập kỉ

tình huống không phù hợp nhất.

Năm 2012 mở đầu với nhiều tin xấu: vụ bắt giữ nhà báo Hoàng Khương, vụ xung đột ở Tiên Lãng, vụ xét xử Lê Văn Luyện, những vụ xe cứu cháy người cứu chết từ cuối năm ngoái chưa dứt...

Với tôi, **phát ngôn của ông Chu Hào, rằng “chưa nhất thiết giải thể sự lãnh đạo của Đảng với tầng lớp trí thức ở trong nước”, là thông điệp tệ nhất.** Nếu nó đến từ ông Đinh Thế Huynh, sếp tư tưởng đương chức của đảng, thì tôi có chút cảm thông. Ông ấy cần công ăn việc làm, vì chắc chắn không được đầu mời làm trưởng thôn như Bộ trưởng Đinh La Thăng nếu mất chức, mà cũng không làm thơ hay như ông Nguyễn Khoa Điềm, người tiền nhiệm của ông hai khóa trước, để cuộc sống tiếp tục có ý nghĩa.

Hơn hai mươi năm trước, các nhà lãnh đạo tư tưởng Đông Đức cũng rất bế tắc khi bỗng nhiên không ai cần đến sự lãnh đạo của họ nữa. Nhưng thông điệp nói trên đến từ vị giám đốc, linh hồn và trụ cột của Nhà xuất bản Tri Thức, cái nôi quý giá cho những tác phẩm quan trọng của trí thức nhân loại có thể lọt lòng tại Việt Nam.

Tinh thần toát lên từ khối trí thức mà ông Chu Hào tổ chức truyền bá bằng một sự dẫn thân đáng khâm phục ấy là tình yêu, ý thức và khát vọng tự do, trước hết là tự do tư tưởng. Vừa cổ vũ cho tự do tư tưởng, vừa biện minh cho sự cần thiết của chiếc gông tròng vào cổ trí thức Việt Nam và đè nặng lên họ, khiến họ chỉ còn nhận thức độ cao trí tuệ bằng khoảng cách từ cổ xuống đất chứ không bằng khoảng cách từ đầu lên trời? Nghịch lí, những điều chỉ có ở Việt Nam, cũng không chừa ông Chu Hào.

Nghịch lí ấy hẳn có tên khác, "biện chứng cách mạng", trong từ vựng chính thống. Không để ý tên tác giả, có thể nhằm phát biểu của ông Chu Hào với phát biểu của nguyên Tổng Bí thư đảng CSVN Lê Khả Phiêu đăng trên Quân đội Nhân dân hay phát biểu của đương kim Tổng Bí thư Nguyễn Phú Trọng, người mà ông Chu Hào thiết tha đặt kì vọng, vì cả ba ông đều sử dụng vô tư và vô trách nhiệm vốn từ vựng sáo mòn đang từng ngày làm tổ trong năng lực ngôn ngữ, công cụ và thành quả của tư duy, của cộng đồng.

"Đổi mới" thì luôn đi kèm "quyết tâm" như thườ nào và hai thứ này cộng lại luôn phải "triệt để và sâu rộng" cũng như "chỉ đạo" thì cần "quyết liệt", "sửa đổi" thì phải "căn

bản", "thực hiện" thì "nghiêm túc"; các "thảo luận" thì không tránh khỏi "thăng thản, dân chủ" và chỉ có cách "ưu tiên, mở rộng" chúng; "hạn chế, yếu kém" thì Đảng cần "khắc phục" và "chủ nghĩa cá nhân" thì cần "đấu tranh triệt để".

Lại "triệt để" rồi. Có doping "triệt để" lên nữa và lên nữa cũng vô ích, nhồn ngôn từ không khác nhồn thuốc kháng sinh. Không một nội dung cụ thể nào có thể sờ được trong cái cảm nang từ vựng chính trị lười biếng đó.

Nếu cách tư duy, cách diễn đạt, nếu ngôn ngữ chính thống này hoàn toàn thăng thế thì trong vòng ba thế hệ tới, sẽ không còn ai đọc và hiểu những cuốn sách do Nhà xuất bản Tri Thức ấn hành.

'Lạc quan vô tận'

Nhiều người đối lập trung thành tin rằng mình phải đứng trong hệ thống, phải thuộc về nó mới có cơ hội thay đổi nó, hay ít nhất mới có điều kiện để "làm một cái gì đó có ích" như cách nói nôm na. Những cống hiến của ông Chu Hào và nhiều trí thức đứng trong hệ thống nhưng đứng ngoài guồng máy đủ lớn để bỏ qua sự xia xoi vô liêm sỉ từ phía những người thường xuyên đem họ ra dè bĩu, trong khi mình thì đóng tất cả các vai, từ vai em ngoan biết phận qua vai đàn anh đàn chị khinh bạc, chưa kể vai chỉ điểm, chỉ trừ vai bồi bàn trong đại tiệc thủ lợi khổng lồ của các cá nhân do hệ thống đẻ ra.

Và cũng đủ lớn để bỏ qua sự mạt sát bạt mạng từ những người hùng Việt kiều ẩn danh trên mạng, những kẻ thừa khí phách để chê bai giới trí thức trong nước xu phụ quyền lực, trong khi mình thì chỉ thiếu một giọt can đảm để chính danh. Tôi kính trọng những cống hiến của ông Chu Hào, nhưng không chia sẻ tọa độ chính trị của ông. Tôi cũng tin rằng những lựa chọn đối lập khác có thể có ích không kém, nếu không muốn nói là càng ngày càng cần thiết hơn.

Song mỗi lựa chọn đều là một thực đơn trọn gói chứ không phải một buffet trong tiệc đứng để ta lấy riêng những món vừa miệng. So với các lựa chọn đối lập khác, vị đắng trong gói đối lập trung thành còn là ít hơn cả.

Tôi biết rằng mình đứng từ xa, không thể nhìn thấu những họa tiết đang từng ngày biến hóa trong bức tranh toàn cảnh của xã hội Việt Nam, nơi vài thập niên trước có năm mơ cũng không thấy những cánh cửa đã mở của hôm nay. Những bước đi rất nhỏ, rất chậm, rất vất vả, đã gộp thành một chặng đường.

Tôi biết rằng từ một vị trí ưu đãi,

không có gì để mất trừ hi vọng gặp lại quê hương và gia đình, mình dễ bắt công hay dễ đánh mất sự cảm thông với những thỏa hiệp không tránh khỏi của những người phải tồn tại trong một chế độ toàn trị. Nhưng từ vị trí nào thì cuối cùng chúng ta cũng đứng trước câu hỏi phải làm gì với nó. Giải phẫu thăm mĩ cho một chế độ toàn trị là giúp nó tồn tại mĩ miều hơn.

Đến tận những ngày cuối cùng của Cộng hòa Dân chủ Đức, một số trí thức và văn nghệ sĩ hàng đầu của quốc gia này còn theo đuổi mô hình một chủ nghĩa xã hội nhân đạo. Họ cũng là những nhà đối lập trung thành, muốn cải tạo chứ không phá bỏ hệ thống.

Sứ mệnh không thành của họ, ở thời lịch sử sắp cáo chung, còn để định nghĩa. Chủ nghĩa xã hội tại Việt Nam nay chỉ còn trên giấy tờ, trong sách giáo khoa và trong tâm tưởng của thế hệ những người từng coi nó là lí tưởng sống. Các nhà đối lập trung thành ở Việt Nam phải theo đuổi một chủ nghĩa xã hội hồng có bộ mặt người trên lí thuyết và đối diện với một chủ nghĩa tư bản đỏ có bộ mặt rùng rú trong thực tế. Sứ mệnh của họ là cải tạo hệ thống nào để ngăn chặn sự sụp đổ của hệ thống nào, thật không dễ trả lời, chưa nói tới việc thực hiện.

Nhưng ông Chu Hào là người lạc quan. Lạc quan vô tận. Tạp chí Xây Dựng Đảng xuân Nhâm Thìn này có bài "Tết đến rồi..." của ông. Cứ từ từ, "tất cả mọi sự tốt đẹp bao giờ cũng ở phía trước", như ông tuyên bố.

Giáo sư Ngô Bảo Châu và Thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng

CLERC-ISM

trí thức trùm chăn và lưu manh giả danh trí thức

Lê Diễn Đức 01-02-2012

Tháng 8-2010, trong bài “Tâm sự cùng giáo sư Ngô Bảo Châu: Đừng dây với hủi”, tôi có nhắc tới nhà toán học F. Sierpiński (1882-1969), một trong những đại diện hàng đầu của toán học Ba Lan, đã được Liên minh Thiên văn Quốc tế lấy tên đặt cho miệng núi lửa trên mặt trăng vào năm 1976.

Năm 1964, cùng với 34 trí thức Ba Lan khác, F. Sierpiński đã ký tên vào bản kiến nghị gửi nhà nước Cộng sản Ba Lan phản đối sự kiểm duyệt. Thế nhưng sau đó, trước áp lực và đe dọa của an ninh, ông lại ký vào lá thư gửi nhật báo Anh quốc The Times khẳng định ở Ba Lan không có đàn áp chính trị và nhà chức trách Ba Lan không bôi nhọ đài Âu châu Tự do (Radio Free Europe). Vào cuối đời Sierpiński rất hối hận về việc làm này.

Lúc ấy tôi viết: hy vọng Ngô Bảo Châu sẽ không bị cảm dỗ bằng những lời ru có cánh của chính quyền VN, hay sự cảm dỗ của vật chất... để không thể sống đúng với chính mình, rồi có lúc phải chịu bị kịch tinh thần như F. Sierpiński.^[1]

Rồi không khí hưng phấn phát cuồng mừng đón Ngô Bảo Châu nhận Huy chương Fields; những nhận định gây tranh cãi về phiên tòa C.H. Hà Vũ; Châu đóng cửa blog cá nhân; sự im lặng; và cuối cùng... cánh cửa căn hộ của Châu trị giá 700.000 USD, món quà nhận của Hà Nội, đã khép lại trong tôi hình ảnh Châu mà tôi từng khâm phục từ lá thư Châu gửi Quốc hội phản đối khai thác bauxite Tây Nguyên.

Nói cho cùng, Huân chương Fields là giải thưởng uy tín dành cho các nhà toán học dưới 40 tuổi, giá trị 15 ngàn đôla Canada, chẳng có gì khủng khiếp, sùng ái quá mức như ở Việt Nam. Gần với giải Nobel hơn là giải thưởng toán học Abel, có giá trị khoảng 1 triệu USD.

Sau bài “Sự lạc quan vô tận” của Phạm Thị Hoài với thuật ngữ “đổi lập trung thành” để chỉ những người “không hài lòng với hệ thống chính trị trong nhiều vấn đề lớn, công khai phân biệt và tìm giải pháp thay đổi trong phạm vi các vấn đề đó, nhưng không đụng chạm, hay tránh đụng chạm đến nền tảng tồn tại của hệ thống” – đã có những tranh luận xung khắc.^[2]

Chủ đề trí thức đã được cọ xát trong nhiều thập niên qua trên các

diễn đàn Việt ngữ với sự xuất hiện của một số thuật ngữ như “trí thức quan văn”, “ngu trung”, “trí thức trùm chăn” v.v... Do vậy, tôi không mấy hứng thú sa vào những cuộc thảo luận không hồi kết, thậm chí có thể bị thách đố khiêu khích.

Sau mấy ngày Tết, thấy dư luận sôi động với bài phỏng vấn Ngô Bảo Châu về vai trò trí thức Việt Nam trên tờ Tuổi Trẻ ngày 20-1-2012, khiến tôi tò mò. Không biết nhà toán học này lại nói gì.

Trong bài, Châu phản đối việc “*coi phân biệt xã hội như chỉ tiêu để được phong hàm trí thức*”, và “*trí thức là người lao động trí óc... Giá trị của trí thức là giá trị của sản phẩm mà anh làm ra, không liên quan gì đến vai trò phân biệt xã hội*”.^[3]

Mặc dù có nói “*việc đưa ra các phân biệt có lập luận chặt chẽ là những đóng góp lớn cho xã hội*”, “*không có phân biệt, xã hội đã chết lâm sàng*”, định nghĩa về trí thức mà Châu đưa ra không đầy đủ và sự phản đối của Châu cũng không đúng.

Trí thức, nếu được “*phong hàm*”, thì phải gắn với vai trò phân biệt xã hội, một trong những chỉ tiêu quan trọng nhất.

Giá trị của sản phẩm có thể “*không liên quan gì đến vai trò phân biệt xã hội*” thật. Nhưng nếu nó được làm ra từ “*lao động trí óc*” thuần túy, thì chẳng to tát gì hơn bộ bàn ghế đẹp được làm ra bằng bàn tay khéo léo của người thợ mộc. Tìm ra đáp số bài toán hay chứng minh bổ đề, trong ý nghĩa này, là sản phẩm của anh thợ toán.

Vai trò phân biệt là chỉ tiêu xác định người trí thức mà con người đã có từ rất lâu, thiết nghĩ không nên sáng tạo gì thêm.

Khái niệm trí thức/intellectuel xuất hiện vào cuối thế kỷ 18 tại Pháp và Ý (liên hệ với illuminism, phong trào Khai Sáng).

Sau Công xã Paris (1871), trí thức được xác định không chỉ là những người có học vấn hay trình độ chuyên môn cao, mà trước hết phải quan tâm và có chính kiến trước các vấn đề chính trị-xã hội.

Cùng với vụ án Dreyfus (1895-1906), khái niệm trí thức được phổ biến rộng rãi, đặc biệt thường xuất hiện trong các tác phẩm của nhà văn Emile Zola, người đã dũng cảm phanh phui sự thật, cương quyết bảo

vệ đại úy A. Dreyfus. Chính từ đây, người ta gắn trí thức với tinh thần bảo vệ “*các giá trị dreyfus*”, tức là chống lại sự bất công của ngành tư pháp dưới danh nghĩa lợi ích quốc gia.

Trong một bài luận về trí thức, giáo sư Chu Hào viết: “*Karl Marx đã coi trí thức là những người “phê bình không nhân nhượng những gì đang hiện hữu, không nhân nhượng với nghĩa rằng họ không lùi bước trước kết luận của chính quyền hoặc trước xung đột với chính quyền, bất cứ chính quyền nào”. Cần phải hiểu rằng ở đây Marx chỉ muốn nhấn mạnh trách nhiệm xã hội của người trí thức. “Những gì đang hiện hữu” là những bất cập của các chính sách xã hội hiện hành, chứ không thể là những chính sách hợp lý, tiến bộ. Người trí thức có năng lực phê phán và có tầm nhìn xa nên thường hay tỏ sự bất bình trước sự trì trệ và bất hợp lý 1 cách công khai và thẳng thắn*”.^[4]

Sau bài phỏng vấn N.B.Châu, nhà văn Ng. Quang Lập lên tiếng rằng, “*không thể nghĩ đơn giản: trí thức là người lao động trí óc*”, và “*các nhà khoa học được coi là trí thức hay không phải xem xét họ đã dẫn thân trong cộng đồng xã hội như thế nào, xưa nay đều thế cả*”.^[5]

Thế nhưng, một số nhà trí thức khi được xã hội ngưỡng mộ và chiều chuộng, thường ngộ nhận về mình, lâm vào trạng thái ảo tưởng, có lúc phát ngôn linh tinh.

Noam Chomsky, một khuôn mặt trí thức còn sống được nói đến nhiều nhất trên thế giới, nhiều người xem ông như một biểu tượng của sự thông thái, với công trình lý thuyết ngôn ngữ đồ sộ, tác động vào mọi lĩnh vực khoa học, được so sánh với nhà bác học Einstein. Trong các cuộc thăm dò những học giả qua mọi thời gian, Chomsky chỉ đứng sau Platon và Freud. Vậy mà, nhà khoa học, chính trị gia Ba Lan M. Nowicki đã gọi Chomsky là “*nhà trí thức ngu xuẩn nhất thế giới*”.

Bởi vì, Chomsky đã ủng hộ R. Faurisson, một giáo sư của đại học Lyon, phủ nhận sự diệt chủng của Hitler đối với dân tộc Do Thái (Holocaust) tại Đức và của Khmer Đỏ ở Campuchia. Chomsky đã khen ngợi nhà độc tài Nam Tư Milosevich, cho rằng sự diệt chủng sắc tộc ở Srebrenica do báo chí dựng chuyện, còn Đông Âu dưới thời thống trị của Liên Xô là thiên đường thực...^[6]

M. Nowicki dẫn lời Richard Posner trong cuốn “*Public Intellectuals*”: “*Có nhà khoa học khi đã đạt được danh vọng trong lĩnh vực của mình, có thể dùng uy tín để dạy đời người khác*”

những vấn đề mà trong đó hẳn ta chỉ là một thằng đần, không hơn không kém".^[6]

Tôi nhớ lại nhận định về Chomsky của Nowicki xuất phát từ quan ngại của nhà văn Ng. Quang Lập: "Phát biểu của Châu, dù vô tình đi chăng nữa, sẽ làm cho đám trí thức trùn chần được thể vênh vang, tiếp tục trùn chần kỹ hơn nữa, trong khi vẫn có cơ để dè dũi và chỉ điểm những trí thức chân chính".^[6]

Trên Facebook có bạn nói: "Nhận mình là trí thức mà cảm, điếc, mù trước nỗi đau của đất nước, sung sướng hưởng thụ trước nghèo đói và hạ mất nước vào tay ngoại bang".

Thực ra các thuật ngữ "trí ngữ", "trí thức trùn chần"... là biến thể của khái niệm "clerc-ism" trong cuốn "La Trahison Des Clercs", xuất bản năm 1927, của triết gia Pháp Julien Benda (1867-1956).

"Clerc-ism" là thế giới quan, theo đó trí thức nên giữ khoảng cách với những vấn đề chính trị và không tham gia vào những tranh chấp chính trị. Những người theo "clerc-ism" có nhiệm vụ công hiến cho công việc nghệ thuật hoặc khoa học, và tránh tham gia vào tiến trình sửa đổi thế giới hiện có. Vì vậy, những trí thức có thái độ này có thể liên đới với "escapism", tức là chạy trốn các vấn đề của đời sống xã hội trong thế giới ảo tưởng và trí tưởng tượng.

Triết gia Julien Benda lên án sự phản bội của loại "trí thức-clerics", vì họ đã gắn bản thân với thái độ nhún nhường, thỏa hiệp, xấu hổ và đi ra khỏi vai trò của mình như là người giám hộ các giá trị phổ quát (sự thật, công lý, lý trí).

R. Aron trong cuốn "Opium of the intellectuals" nêu ngắn gọn: "Trí thức là tác giả của ý tưởng trí tuệ và là một người quan sát thời cuộc". Có lẽ từ vai trò "quan sát thời cuộc" mà có chuyện hài hước của Ba Lan: *Thằng bé hỏi "Trí thức là ai hả bố?", bố trả lời: "Là những kẻ chỉ biết chúm mũi đọc sách trong khi có TV và video"*.

Jean-Paul Sartre, một triết gia thích nghịch lý, cho rằng trí thức là người hay xía vào các công việc không phải của mình. Nhưng trong thực tế ông bênh vực các nạn nhân của sự tra tấn tại Algeria, là thành viên của Tòa án Russell (cũng là một trí thức) xét xử tội phạm chiến tranh tại Việt Nam.

Albert Camus (1913-1960), được xem là một trong những trí thức nổi bật nhất châu Âu trong nửa sau của thế kỷ 20, giải Nobel Văn học 1957, đặt dấu chấm trên chữ i: "Nhà văn là trí thức không thể là để phụng sự

những người sáng tạo lịch sử, mà là phụng sự các nạn nhân của nó. Lễ phải của sự sinh tồn nếu có, là nói thay cho những người mà họ không thể nói được". Trong bối cảnh Việt Nam chúng ta có thể thêm ý: "hoặc là họ sợ hãi"!

Leopold Unger, bình luận gia và là một trí thức đối lập CS Ba Lan cho rằng "trí thức là người có ý thức trách nhiệm và trong một tình hình cụ thể từ chối tham gia vào việc lạm dụng pháp luật, lên án bất công và bác bỏ độc quyền tư tưởng với mục đích biện minh cho bạo lực và dối trá".

"Với linh đánh thuê cũng như với các nô lệ, người ta đã xây nên kim tự tháp, chứ không phải với máy vi tính. Dân chủ cũng vậy!"- Unger viết.^[7]

Trong bài "Trí thức và quá trình dân chủ hoá - Kinh nghiệm Ba Lan", Adam Michnik, người được tờ Financial Times xếp vào danh sách 50 nhà báo có ảnh hưởng nhất thế giới, một nhà tranh đấu dân chủ Ba Lan nổi tiếng, hiện là Tổng biên tập nhật báo trí thức lớn nhất Ba Lan Gazeta Wyborcza, viết:

"Cần phải nói rằng, giai tầng này (trí thức) giữ một vị trí đặc biệt trong hệ thống. Stalin gọi họ là 'những kẻ sư tâm hồn'. Vâng, họ là đối tượng chính của những vụ đàn áp, mà lại rất tàn khốc nữa. Nhưng mặt khác, chính quyền lại luôn sử dụng họ nhằm củng cố hệ thống. Không có nhóm xã hội nào được ve vãn và nịnh bợ như thế, ngoài tầng lớp "con ông cháu cha" (nomenclature) Cộng sản ra thì không có giai tầng nào được nhiều đặc quyền đặc lợi như trí thức".

Vì thế ông cho rằng, "trí thức phải là tiếng nói của xã hội đã bị bịt miệng". "Đối với người trí thức thì chính trị là lựa chọn mang tính đạo đức. Người trí thức bước vào chính trị là để lấy sự thật chống lại dối trá của bộ máy, lấy sức mạnh của niềm tin chống lại thói vô nguyên tắc của bộ máy".^[8]

Định nghĩa về trí thức, từ điển Wikipedia tiếng Việt có nói đến "lưu manh giả danh trí thức" trong bộ máy cai trị và xem "đây là mối họa không gì có thể so sánh, nó sẽ tàn phá mọi giá trị mà nhân loại đã xây đắp lên bằng cả trí tuệ, mồ hôi, thậm chí bằng cả máu xương của biết bao triệu triệu con người".

Adam Michnik cho rằng "nhà nước không thể tồn tại lâu nếu nó không được những người có học ủng hộ".

Chỉ giới có học giả danh trí thức, thì mới ủng hộ một nhà nước phi dân chủ, bóp nghẹt tự do, chà đạp nhân quyền và chính đám này "chui vào đục khoét, tác oai, tác quái trong hệ

thống cai trị đất nước".^[9]

Do đó, chừng nào những tên lưu manh giả danh trí thức chưa bị vạch mặt triệt để trước công luận, chừng nào trí thức chưa lột xác khỏi vỏ "đôi lập trung thành", chưa dẫn thân sử dụng hết vai trò phản biện phục vụ cộng đồng và lý tưởng tự do dân chủ, chừng đó chưa thể có một phong trào quần chúng rộng lớn cho sự thay đổi xã hội Việt Nam.

Và bởi vì, trí thức là người lý luận, tổ chức, định hướng cách mạng và đảm bảo xây dựng cấu trúc xã hội dân sự hiện đại hậu cách mạng - câu nói "mọi cuộc cách mạng đều từ trên xuống" của Michnik nằm trong nội hàm này- thì cách mạng tất nhiên sẽ không nổ ra từ đám Cồng Rộc, cho dù Đoàn Văn Vươn được xem như một biểu tượng của người nông dân nổi dậy!

Lời kết

Hy vọng bài viết sẽ đóng góp chút ít cho những ai được "phong hàm" trí thức, hoặc tự "phong hàm" trí thức, nhìn nhận mình có phải là trí thức hay không.

Mỗi người trong từng hoàn cảnh sẽ tự vấn lương tâm. Tiếng nói lương tâm của trí thức phải cao hơn cả luật pháp bị áp đặt bởi nhà cầm quyền, giống như Voltaire bảo vệ Calas (tín đồ Tin lành bị chặt đầu tại Toulouse), Zola bảo vệ Dreyfus, hoặc gần đây Bourdieu bảo vệ người thất nghiệp, Pinter và Sontag bảo vệ tù nhân Guantanamo; cũng như Albert Camus lấy uy tín trí thức của mình bảo vệ "sự tôn trọng các giá trị lâu dài trước bất kỳ cấu trúc chính trị nào, và thậm chí cả hệ thống chính trị".●

© 2012 Lê Diễn Đức – RFA Blog

Tư liệu và trích dẫn trong bài được sử dụng từ các tài liệu sau:

[1]: <http://danluan.org/node/6093>.

[2]: http://www.bbc.co.uk/vietnamese/forum/2012/01/120117_phamthihoai_vn_intelligentsia.shtml.

[3]: http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2012/01/120102_vn_party_intellecutuals_views.shtml.

[4]: <http://nguyentuandien.blogspot.com/2010/06/gs-chu-hao-tim-hieu-ve-tang-lop-tri.html>

[5]: http://www.bbc.co.uk/vietnamese/vietnam/2012/01/120126_ngobaocha_u_feedback.shtml

[6]: <http://wiadomosci.dziennik.pl/wyd-arzenia/artykuly/81868,najglupszy-intelektualista-swiata.html>

[7]: <http://wyborcza.pl/dziennikarze/1,95912,3998466.html>

[8]: <http://www.talawas.org/?p=2922>

[9]: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tr%C3%AD_th%C3%A9_kh%C3%A9c_kh%C3%A9c

*****

HÀNH SỬ QUYỀN ĐỐI LẬP

để hình thành Đối lập ở Việt Nam

—Trần Thanh Hiệp 02-02-2012—

Cuộc cách mạng dân chủ đã và đang diễn ra ở Bắc Phi và Trung Đông có thể coi như là đợt sóng dân chủ hóa thứ ba của nhân loại kể từ cuối thế kỷ XX và đầu thế kỷ XXI. Đợt sóng này đã đánh dấu một chặng đường mới của sự nghiệp của nhân loại xây dựng và hoàn thiện thể chế dân chủ khởi đầu từ thế kỷ thứ V trước Công nguyên. Đồng thời nó còn mang đến cho những tập thể người vào đầu thiên niên kỷ thứ ba rồi –mà vẫn còn phải mang ách độc tài– những sự hỗ trợ thiết yếu cả về ba mặt chính trị, pháp lý và quân sự để bẻ gãy gông cùm của những thế lực cầm quyền phân dân chủ. Sớm hay muộn thì gió xuân Bắc Phi Trung Đông cũng sẽ thổi đến Việt Nam vì dân chủ là xu thế của thời đại. Nhưng chính người dân Việt Nam phải chứng tỏ có đủ ý chí và khả năng đánh bại độc tài để đặt nền móng cho kiến trúc dân chủ. Do đó nay đã đến lúc một lực lượng đối lập phải cấp tốc thành hình và đột xuất trong lòng chế độ đảng trị Cộng sản hiện nay đang ra sức nắm giữ độc quyền cai trị đất nước. Dưới đây là một số nhận định –đã được nêu lên vào một thời điểm đã qua nhưng vẫn còn giá trị thời sự cao– về khả thể khai sinh ra lực lượng đối lập ấy mà tình thế đòi hỏi.

Kết hợp tranh đấu nhân quyền với tranh đấu dân chủ

Trước tình hình trong nước có vẻ chớm bắt đầu ngọt ngào trở lại, tự cho rằng thế ngoại giao tạm thời đã được củng cố đồng thời cũng để chặn đứng phong trào đòi dân chủ bằng đường lối hòa bình đang thành hình ở ngay trong lòng chế độ, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam lại để lộ bộ mặt độc tài toàn trị mà ít lâu nay họ cố che đậy.

Theo tin của hãng thông tấn Reuter đánh đi từ Hà Nội, nhà cầm quyền Việt Nam vừa chuẩn bị một cơ sở pháp lý mới để cơ quan hành

chánh, không cần dựa vào quyết định của cơ quan tư pháp, được quyền “quản chế” những ai mà công an liệt vào hạng “nguy hại cho an ninh quốc gia” vì đã “làm mất trật tự xã hội”.

Độc tài hiện nguyên hình

Cũng vẫn theo nguồn tin trên thì cơ sở pháp lý ấy là một “Nghị định” (Decree) của chính phủ. Trong khi chờ đợi biết rõ ai là tác giả nghị định ấy, hãy tạm không bàn tới tính hợp hiến hay bất hợp hiến của nó. Và lại trong hệ thống pháp luật Cộng sản, làm gì có thứ bậc qui phạm (hiérarchie des normes) rõ ràng. Tuy miệng quảng cáo rầm rộ cho cái gọi là “nhà nước pháp quyền” (mập mờ đánh lộn con đen với các loại Etat de droit, Rechtsstaat, v.v... của dân chủ phương Tây) nhưng trong thực tế những người cầm quyền Cộng sản Việt Nam vẫn bám lấy những nguyên lý chuyên chính vô sản là nắm trọn trong tay tất cả mọi quyền hành để độc đoán cai trị hơn cả vua chúa ngày xưa. “Đổi mới”, “pháp quyền”, “dân chủ xã hội chủ nghĩa” loanh quanh một hồi rồi đầu vẫn vào đó. Chính quyền ngày nay, dù đã hội nhập vào thế giới văn minh, vẫn giống như chính quyền trong rừng ngày trước, muốn bắt ai thì bắt, muốn giam ai thì giam. Xưa thì nại có “chiến tranh giải phóng”, nay thì viện lẽ “ổn định xã hội”, “an ninh quốc gia”. Rút lại vẫn chỉ là những thủ đoạn chuyên chế, độc tài, phát-xít, xít-ta-lin-nít đã hoàn toàn lỗi thời. Những thủ đoạn kỳ quái, đảo lộn, ngược đời kiểu “đêm giữa ban ngày”, đúng như tựa đề cuốn hồi ký của một người đã may mắn sống sót và ra thoát khỏi cái thế giới “đêm” ấy để nói lên sự thật.

Vi phạm nhân quyền, trước đã rõ nay càng rõ hơn

Nói theo kiểu bình dân, những người Cộng sản khôn nhưng không ngoan! Họ tưởng làm rằng mượn

những từ hoa mỹ “an ninh quốc gia” để che đậy ý đồ độc tài toàn trị là có thể dễ dàng đánh lừa được dư luận. Nhưng thế giới văn minh ngày nay không phải là những mặt khu ngày xưa. Ngày 24-9-1982, nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam đã tham gia hai Công ước Quốc tế về các Nhân quyền mà không có một dè dặt (réserve) nào.

Việc tham gia này có hiệu lực kể từ ngày 24-12-1982. Khác với bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền, Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị (Pacte international relatif aux droits civils et politiques) có hiệu lực như những luật quốc tế ràng buộc nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam là người đã tham gia. Công ước này đặt ra cho nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam nhiều nghĩa vụ phải thi hành không thể nại có này có nọ để lẩn tránh, hay xuyên tạc sang đoạt, giảm bớt hoặc hủy bỏ. Nói tổng quát, tham gia Công ước này, nhà cầm quyền Cộng sản bắt buộc phải coi mỗi người dân là một “con người” với đầy đủ nhân phẩm của nó, nghĩa là có một loạt quyền để có thể sống một đời sống tự do, bình đẳng, dưới sự che chở của luật pháp. Căn cứ vào Công ước nói trên mà xét, việc nhà cầm quyền Cộng sản quản chế công dân bằng biện pháp hành chính quả là một vi phạm trầm trọng Công ước ấy.

Thật vậy, điều 2 phần II của văn bản quốc tế này định rằng: “*Mỗi quốc gia thành viên của Công ước này cam kết tôn trọng và bảo đảm cho mọi người trong phạm vi lãnh thổ và thẩm quyền pháp lý của mình các quyền đã được công nhận trong Công ước này, không phân biệt chủng tộc, màu da, giới tính, ngôn ngữ, tôn giáo, chính kiến hoặc mọi quan điểm khác, nguồn gốc dân tộc và xã hội, tài sản, dòng dõi hoặc các điều kiện khác*”.

Mặt khác, điều 5 cũng của phần II, nói rõ rằng: “*1- Không được phép giải thích bất kỳ một qui định nào của công ước này để qua đó có hàm ý tạo cho một quốc gia, một nhóm người hoặc một cá nhân có được một quyền nào đó để tiến hành những công việc hoặc hành động*

nhằm mục đích hủy bỏ bất kỳ quyền và tự do nào được công nhận trong Công ước hoặc nhằm giới hạn những quyền và tự do đó quá mức độ qui định trong Công ước”.

“2- Không được phép hạn chế hoặc hủy bỏ các quyền cơ bản của con người đã được công nhận hoặc hiện tồn tại ở một quốc gia thành viên của Công ước này trên cơ sở luật, điều ước, các qui định pháp luật hoặc tập quán với cơ là Công ước này không công nhận những quyền ấy hoặc công nhận ở một mức độ thấp hơn”.

Hai điều 2 và 5 này không cho phép nhà cầm quyền Cộng sản tùy tiện đặt ra hay giải thích méo mó luật pháp để xâm phạm nhân quyền của mỗi công dân dù các công dân đó bất đồng chính kiến với người Cộng sản, khác tôn giáo với người Cộng sản. Cộng sản lại cũng không thể đưa ra chiêu bài “truyền thống dân tộc” để thoái thác không thi hành những nghĩa vụ mà công ước đã qui định như trên. (Tuồng cũng nên nói thêm là Cộng sản Việt Nam không thể đồng hóa mình với Cộng sản Trung Quốc vì Trung Cộng nại có không công nhận tư cách đại diện của Trung Hoa Quốc Gia – năm 1966 đã ký vào Công ước nên tự coi là không có nghĩa vụ thi hành Công ước).

Nhà cầm quyền Cộng sản có thể nại lý do “an ninh quốc gia” để xâm phạm một cách hợp pháp quyền của các công dân – nói khác đi, để đàn áp đối lập– được không? Không được! Câu trả lời có thể dứt khoát ngay như vậy.

Trước hết, như điều 4 của Công ước đã qui định, chỉ khi nào có một “tình trạng khẩn cấp, đe dọa sự sống còn của quốc gia” đã được ban bố thì mới có thể đi ngược lại, nghĩa là ngưng thi hành những điều khoản của Công ước. Đây không phải là trường hợp của Việt Nam trước mắt. Trong tương lai, Việt Nam cũng không ở trong triển vọng bị lâm vào một tình trạng khẩn cấp. Không có chiến tranh, không có thiên tai, v.v... đời sống ở Việt Nam hiện nay đang diễn ra một cách bình thường. Tại sao phải ngưng thi hành Công ước?

Và lại ngay dù cho có “tình trạng khẩn cấp” chẳng nữa, nhà cầm quyền Việt Nam một mặt chỉ có thể lấy những biện pháp bất thường nào “không trái với những nghĩa vụ khác, xuất phát từ luật quốc tế và không chứa đựng nội dung phân biệt đối xử về chủng tộc, màu da, giới tính, ngôn ngữ, tôn giáo hoặc nguồn gốc xã hội”, mặt khác cũng vẫn phải tôn trọng những nhân quyền cơ bản đã được liệt kê trong điều 6, 7, 8 (các đoạn 1 và 2), 11, 15, 16 và 18. Đó là những quyền “được sống”, “không bị tra tấn... đối xử hoặc bị áp dụng hình phạt một cách tàn nhẫn, vô nhân đạo hoặc nhục hình...”, “không bị bắt làm nô lệ,... làm nô dịch”, “không thể bị kết án phạm tội hình sự vì một hành động hoặc bất hành động không phải là tội phạm theo luật quốc gia hoặc luật quốc tế vào thời gian xảy ra hành vi đó”, “tự do tư tưởng, tín ngưỡng và tôn giáo...” (1). Muốn xé rào để có cơ sở pháp lý đàn áp đối lập, nhà cầm quyền Cộng sản phải vượt qua loạt khóa an toàn vừa kể.

Điều quá hiển nhiên là nhà cầm quyền Cộng sản khi ban hành nghị định “quản chế” đã không vượt qua được bất cứ khóa an toàn nào. Nhưng họ cứ cố tình dày xéo lên những cam kết tuân thủ những qui phạm của Luật quốc tế.

Như vậy là những hành động vi phạm nhân quyền của nhà cầm quyền Cộng sản, trước đã rõ nay lại càng rõ thêm. Không một luận cứ pháp lý nào có thể biện minh cho những hành động vi phạm ấy. Vấn đề được đặt ra cho những người dân chủ Việt Nam ở trong cũng như ở ngoài nước, là phải đối phó cách nào cho có hiệu quả với tập đoàn cầm quyền bất chấp luật pháp ấy?

Tăng cường và nâng cao phẩm chất tranh đấu nhân quyền

Việc tranh đấu chấm dứt bạo quyền là một vấn đề hết sức phức tạp nhưng lại dễ bàn luận. Ai cũng có có sẵn lập trường, có sẵn kế hoạch, chiến lược, chiến thuật.

Ở đây tuyệt đối không bàn suông, chỉ có một số nhận định rất giới hạn vào phạm vi luật học và chỉ nhắm vào hành động thực tế, cụ thể

mà một số người Việt ở ngoài nước có thể tiến hành. Đó là việc tranh đấu nhân quyền.

Trong những năm 80, dư luận người Việt ở ngoài nước hồi hộp theo dõi tin tức vụ “kiện” Cộng sản vi phạm nhân quyền trước Liên Hiệp Quốc. Thật ra “kiện” cũng chỉ là một cách nói –cường điệu– để diễn tả công việc chống đối bằng luật pháp khi không có cách chống đối nào khác. Thời gian qua đã cho thấy đi “kiện” như vậy đã đi đến đâu. Về điểm này, thiết tưởng không nên quá khe khắt mà cũng đừng quá dễ dãi. Công bình mà nói, không phải ai cũng có thể trực tiếp lên tiếng trước diễn đàn của Liên Hiệp Quốc.

Nhưng mặt khác, không phải cứ lên tiếng trước diễn đàn ấy là giải quyết xong vấn đề chuyên chế tại Việt Nam. Nếu chỉ cần có bấy nhiêu thôi thì những tiếng nói của một số không nhiều người Việt Nam từng cất lên (trong số đó có tác giả bài viết này) tại Mỹ, Áo, Thụy Sĩ, v.v... để đọc những bản cáo trạng nghiêm khắc lên án Cộng sản, đã mang lại từ lâu dân chủ cho nước này rồi! Thế mà bạo quyền chẳng những vẫn còn tại vị mà lại ngày càng “trụ” vững trên ngôi chuyên chế.

Chẳng lẽ vì vậy mà những người chống đối bạo quyền ấy đành bó tay sao? Phải duyệt xét lại việc làm đã qua để tìm những cách đối phó mới. Về điểm này, sẽ không có nhiều giải pháp. Cũng lại phải đi “kiện” nữa mà thôi, chữ “kiện” hiểu theo nghĩa thật rộng của nó.

Sự thực, đứng về mặt luật quốc tế mà nói, trong hiện tình, người Việt Nam nạn nhân của bạo quyền Cộng sản không có một tổ quyền nào trước diễn đàn Liên Hiệp Quốc khả dĩ có thể mang lại cho mình những phán quyết như loại phán quyết của tòa án. Tuy nhân quyền được Liên Hiệp Quốc đề cao, được nhiều văn bản luật quốc tế qui định và bảo vệ, nhưng thủ tục để cho các nạn nhân bị chà đạp nhân quyền khiếu nại lại rất giới hạn và ít hiệu quả. Trong cơ chế của Liên Hiệp Quốc có 5 cơ quan, với những thẩm quyền rộng hẹp khác nhau, có thể thụ lý và giải quyết các vấn đề nhân

quyền. Đó là Hội Đồng Bảo An, Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc, Ủy Hội Nhân Quyền, Ủy Ban Nhân Quyền và Cao Ủy Nhân Quyền (2). Hãy gạt ngay sang bên Hội Đồng Bảo An và Đại Hội Đồng LHQ, vì hai cơ quan này ở ngoài tầm vận động trong lúc này của người Việt Nam, nạn nhân bạo quyền Cộng sản. Cao Ủy Nhân Quyền, mới thiết lập được hai ba năm nay, không coi vấn đề vi phạm nhân quyền tại Việt Nam có giá trị ưu tiên. Trong số hơn 30 quốc gia mà ông đã viếng thăm từ khi nhậm chức, không thấy có nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam. Ủy Ban Nhân Quyền là cơ quan mà Công ước quốc tế về quyền dân sự chính trị lập ra để giải quyết những vụ vi phạm nhân quyền trái với Công ước này. Oái oăm thay, Cộng sản Việt Nam tuy có tham gia Công ước nhưng lại không tham gia Hiệp định thư thứ nhất phụ đính Công ước này nên Ủy Ban không có thẩm quyền xét khiếu nại của các nạn nhân Việt Nam. Chỉ còn Ủy Hội Nhân Quyền với thủ tục gọi là “Thủ tục 1503” (1503 là số thứ tự nghị quyết của Hội Đồng Kinh Tế Xã Hội ngày 27-5-1970 qui định thủ tục xét đơn khiếu nại về những sự vi phạm nhân quyền và những quyền tự do cơ bản) là nơi độc nhất để các nạn nhân Việt Nam mất nhân quyền có thể kêu cầu. Nhưng thủ tục hiềm hoi này lại rất nhiều khê vì không phải ai muốn kêu cầu cũng được và muốn kêu cầu ra sao thì kêu. Nó đòi hỏi một số điều kiện về hình thức cũng như về nội dung để hành sử (trong một dịp khác xin bàn kỹ hơn). Cũng may là nước Việt Nam đã bị ghi vào sổ đen vì những vi phạm nhân quyền (đây là công tranh đấu mấy chục năm qua của những người Việt tị nạn Cộng sản) nên tại diễn đàn Liên Hiệp Quốc ở Genève, tiếng nói của những nạn nhân Việt Nam vẫn còn có cơ hội tiếp tục cất lên.

Nếu muốn dựa vào các Công ước quốc tế về nhân quyền để tranh đấu cho nhân quyền thì trong tương lai phải biết góp gió thành bão, nâng cao phẩm chất cuộc tranh đấu ấy cho thích hợp với môi trường

quốc tế chứ không phải cho riêng “cộng đồng người Việt hải ngoại”. Những chiến sĩ dân chủ kiên cường trong nước đang bị đe dọa trước mắt với nghị định “quản chế” mà bạo quyền vừa ban hành. Những người dân chủ Việt Nam ở ngoài nước cần tỏ và phải tỏ ra có khả

năng ứng cứu, yểm trợ người dân chủ ở trong nước. Kết hợp được chặt chẽ hai cuộc tranh đấu này là sớm đặt được nền móng cho một nước VN dân chủ trong tương lai.

LS. Trần Thanh Hiệp
www.vietthuc.org

GIÓ TIÊN LĂNG

Kính tặng anh em người anh hùng khởi nghĩa Đoàn Văn Vươn

*lần đầu trong thời cộng sản
một người nông dân
bắn vào chính quyền
đã chiến thắng.*

*Đoàn Văn Vươn
gió Tiên Lăng thổi anh ra khắp nước
lấy mạng sống giữ ruộng vườn
khi chính quyền thành bọn cướp
từ thân phận con lươn
anh nổ súng trước
để được làm con người
đất của dân máu và nước mắt
sao cướp ngày đến cướp mồ hôi ?
chính quyền đối thoại với dân bằng súng
cướp nhà cướp đất quen rồi
vụ cướp đầm tôm xã Vinh Quang, Tiên Lăng
súng của dân đã cất lờ
cả nước bênh người nông dân liều mạng
lịch sử bưng hoa cải gió xuân ơi
ông thủ tướng phải về Hải Phòng
tháo ngòi nổ
nông dân bị đẩy tới chân tường
trời tích bão nén cuồng phong phần nộ
tiếng súng bắn vào chính quyền Đoàn Văn Vươn
lại thành cơ may cứu chế độ
trả lại dân ruộng vườn
trả biển lại cho lòng dân sóng vỗ*

*Đoàn Văn Vươn
anh phải bắn để còn chân lý
chứng tỏ mình còn là người
khi lòng dân biến thành vũ khí
chính quyền sao nhốt được gió trời ?*

*Đoàn Văn Vươn
không ai nhốt được lịch sử
không ai bỏ tù được quê hương
gió Tiên Lăng dựng biển bờm sư tử
gió hoa cà hoa cải gió tình thương...*

Trần Mạnh Hào - Sài Gòn 14/02/2012

LUẬT ĐẤT ĐAI RẮC RỐI CỦA VIỆT NAM

—David Brown 07-02-2012—

Phần 1: Vụ án bà Ba Sương

Tác giả là nhà ngoại giao hưu trí, từng làm việc ở Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ với nhiều cương vị ở các nước Đông Á.

Khi VN bẻ bánh lái sang con đường tư bản chủ nghĩa cách đây một phần tư thế kỷ, hầu như không có dấu hiệu lùi bước nào từ phía các quan chức và thành viên của ban lãnh đạo CS – những người mà, cho đến thời điểm đó, vốn vẫn giữ một nhiệm vụ lớn lao và phù phiếm là xây dựng chủ nghĩa xã hội. Ngược lại, nhiều quan chức hăm hở lạm dụng các cơ hội của chương trình đổi mới, hay là cải cách, mang đến tay họ.

Hóa ra một trong những con đường chắc chắn nhất để đi tới sự giàu có ở VN ngày nay nằm ở việc tước đoạt ruộng đất của nông dân và chuyển hóa đất nông nghiệp vào mục đích kiếm lời mau chóng hơn.

Tháng 1 năm nay, cả nước dồn sự chú ý vào hai câu chuyện có chung chủ đề đó. Vụ việc đầu tiên, bắt đầu từ ngày 5 tháng 1, liên quan đến một vụ nổ súng gây nhiều náo động ở ngoại ô thành phố Hải Phòng. Câu chuyện xảy ra sau khi chính quyền địa phương yêu cầu một nông dân giao nộp lại mảnh đất mà ông cùng gia đình đã khai hoang làm lợi qua 14 năm lao động cực nhọc. Một số bài báo viết rằng, khu đất đang được cân nhắc làm nơi mở một sân bay mới. (Vụ việc này sẽ được thảo luận ở phần 2 của loạt bài).

Câu chuyện thứ hai, đưa tin vào ngày 20 tháng 1, liên quan tới việc chấm dứt một nỗ lực kéo dài suốt ba năm nhằm tống bà Trần Ngọc Sương vào tù với tội danh tham ô, nhưng dường như ai cũng biết sự thật là do bà đã chống lại việc chiếm đoạt công ty nông nghiệp đang thịnh vượng của bà, Nông trường Sông Hậu.

Chuyển hóa đất đai (chuyển đổi mục đích sử dụng đất –ND) là cái mà đảng ủy ở thành phố Cần Thơ và huyện Cờ Đỏ đã nghĩ trong đầu từ năm 2005 khi họ đề nghị lấy lại Nông trường Sông Hậu. Với sự hợp tác của các nhà đầu tư Hàn Quốc và Mỹ, họ có kế hoạch xây dựng một “khu đô thị mới” bao lấy sân bay hiện đại theo quy hoạch của thành phố, ngay trên diện tích 4.000 hecta của nông trang tập thể cũ này.

Tuy nhiên, trước tiên họ phải xử lý bà Trần Ngọc Sương. Bà Sương năm đó 56 tuổi, làm giám đốc nông trường

được 7 năm. Trước đó, bà là trợ lý chính của cha mình – một sĩ quan Mặt trận GPMN giải ngũ, năm 1978 được giao nhiệm vụ xây dựng một nông trang tập thể tại khu đầm lầy khổng lồ nọ ở Đồng bằng sông Cửu Long. Thành công của hai cha con đã trở thành một huyền thoại ở VN, một trong những thành tựu chói sáng trong những năm tháng khốc liệt sau khi “cuộc chiến tranh chống Mỹ” kết thúc và đất nước thống nhất.

Cho tới năm 2005, Nông trường Sông Hậu vẫn bán gạo và cá cho các thị trường trong và ngoài nước, làm ăn có lãi. Mặc dù bị tái cơ cấu để trở thành công ty cổ phần vào năm 1991 nhưng nông trường vẫn tiếp tục trung thành với một số điểm quan trọng trong các sứ mệnh của nó khi thành lập, đó là mang lại thu nhập ổn định và phúc lợi xã hội cho khoảng 3.000 hộ nông dân trong nông trường. Bà Sương sẽ không để họ bị thất vọng.

“[Sông Hậu] là ví dụ có thật cuối cùng về việc sản xuất nông nghiệp dựa theo các nguyên tắc xã hội chủ nghĩa” – Bà Sương kể, bà đã nói với các lãnh đạo đảng ủy địa phương như vậy tại một cuộc họp tháng 10-2007. “Cá nhân tôi không lấy một xu tiền bất chính nào cả. Các đồng chí bảo tôi ‘không theo kịp thời đại’, quá lạc hậu để có thể lãnh đạo một doanh nghiệp như thế. Vâng, tôi sẵn sàng trao trả quyền lãnh đạo cho những người tôi đã đào tạo qua nhiều năm”.

“Các đồng chí muốn giao Sông Hậu cho ai đó – liệu họ có coi nông trường như máu thịt của mình không? Sông Hậu là một cộng đồng làm nông có năng suất cao. Nếu họ biến Nông trường Sông Hậu thành khu công nghiệp thì điều gì sẽ xảy ra với nhân dân ở đây?”

Tầng lớp lãnh đạo Cần Thơ chưa hình dung lo ngại về cái giá phải trả về mặt xã hội mà bà Sương đã thấy trước. Hình như họ lập luận rằng những nông dân bị mất quyền sở hữu sẽ có thể tìm việc trong các nhà máy mới mở hoặc tại các sân gôn mà họ dự định xây nên trên những đồng lúa và ao cá kia. Và họ có ngay Phương án B.

Nếu cần phải trừng trị ai đó, luật pháp VN sẽ mang lại những cơ hội không giới hạn về số lượng. Có một số đáng ngạc nhiên những hành động mà về nguyên tắc là sai luật pháp, nhưng lại thường xuyên được dung thứ, bởi vì nếu luật pháp mà được thực thi thì cả hệ thống sẽ bị tê liệt.

Tuy nhiên, những hành động ấy lại có thể được tận dụng để đẩy một kẻ chống đối vào đúng đường lối theo “luật pháp.”

Tháng 9-2008, bà Sương bị Tòa án huyện Cờ Đỏ buộc tội biển thủ 9 tỷ đồng (428.857 USD theo tỷ giá hiện tại) của Nông trường Sông Hậu. Khi vụ việc bị đưa ra xét xử vào tháng 8-2009, bà bị buộc tội lập quỹ trái phép, kết án 8 năm tù. Bốn người cấp dưới chịu án nhẹ hơn. Bà Sương kháng cáo. Tòa phúc thẩm Tp Cần Thơ giữ nguyên bản án của tòa cấp dưới.

Khi tình hình diễn biến có vẻ như bà Sương thật sự sẽ phải ngồi tù, vụ án trở thành câu chuyện [đăng tải] trên trang nhất của các báo lớn ở VN. Một loạt nhà cách mạng lão thành, nổi bật có bà Nguyễn Thị Bình, nguyên Bộ trưởng Ngoại giao của Chính phủ Cách mạng Lâm thời Miền Nam, đã vận động bảo vệ bà Sương. Những người ủng hộ bà Sương lập luận rằng xây dựng một quỹ vì mục đích phúc lợi xã hội, tuy không báo cáo, là một cách hoàn toàn đạo đức để tránh nạn quan liêu và trong trường hợp này không phải là phi pháp, vì quỹ ấy đã được lập từ nhiều năm trước đó.

Cựu TT Võ Văn Kiệt, một vị anh hùng trong mắt giới cải cách ở VN, đã nhận ra mối liên hệ giữa các vấn đề khi ông viết một lá thư gửi đảng ủy Cần Thơ, tháng 5-2008. “Tôi biết đây là ý của các đồng chí chứ không phải của công tố viên khi khởi tố vụ án [bà Sương]” – ông Kiệt viết. “Bà đã có những đóng góp không nhỏ cho nông nghiệp và phát triển nông thôn ở Cần Thơ, Hậu Giang và các tỉnh Đồng bằng Sông Cửu Long, những sai phạm nếu có thì cũng nên giải quyết có tình có lý”. Hơn nữa, ông còn viết: “Tôi hoàn toàn không tán thành chủ trương thu hồi đất của nông trường để xây khu công nghiệp”.

Xúc động trước những tấm ảnh bà Ba Sương gây guộc mỏng manh nhưng không cúi đầu trước vành móng ngựa, công luận hoàn toàn ủng hộ bà. Tại Hà Nội, tâm lý tức giận với chính quyền Cần Thơ bao trùm – đó là phản ứng điển hình của trung ương khi các quan chức địa phương kém tài có những hành động làm dấy lên cơn phẫn nộ của dư luận.

Tháng 5-2010, sau khi công tố viên của trung ương tìm ra những vi phạm về thủ tục tố tụng, Tòa Tối cao Việt Nam bác bỏ bản án.

Chừng như không nao núng, tháng 2-2011, Công an Cần Thơ báo cáo rằng kết quả điều tra sâu hơn đã cho thấy các bằng chứng mới về tội trạng của bà Sương. Tháng 8, công

tổ viên tiếp tục bổ sung tội tham ô cho bà Sương và các nhân viên cấp dưới.

Bạn bè bà Sương không chịu thua. Vũ khí mà họ chọn là “Mặt trận Tổ Quốc”, một tập hợp các nhóm, hội dưới sự kiểm soát của đảng CS, có mục đích “đại diện cho toàn thể nhân dân”. Không bao lâu sau khi có phán quyết mới của tòa, Mặt trận đã đề nghị phải sử dụng các biện pháp hành chính để xử lý sai phạm của bà Sương, nếu thật sự có sai phạm.

Mặt trận cũng tổ chức điều tra riêng và khuyên Chánh án Tòa Tối cao trong một công văn nói rằng bà Sương vô tội. Họ lập luận rằng quỹ phúc lợi được lập năm 1994, rất lâu trước khi bà Sương trở thành giám đốc nông trường, và vào thời điểm ấy, quỹ không hề phi pháp. Hơn thế nữa, Mặt trận tỏ ý không tán thành: “Việc điều tra đã làm hoen ố tên tuổi của một nông trường từng rất có uy tín với các lãnh đạo cấp cao và từng thu được nhiều thành tựu nổi bật”.

Và cuối cùng, có vẻ như chính quyền Cần Thơ đã chấp nhận hủy bản án. Không phải vì họ đồng ý rằng bà Sương vô tội, mà như họ nói vào ngày 19 tháng 1 năm nay, đó là “do những đóng góp của bà Sương và gia đình cho Nhà nước”.

Phần 2: Tiếng súng ở Tiên Lãng

Đầu tháng qua, dân chúng Việt Nam mệt mỏi sau một năm lạm phát cao vọt và tăng trưởng kinh tế thấp, đã dồn cả sự chú ý vào Tết (âm lịch) với vài tuần được nghỉ ngơi. Ở nơi xa, miền Nam, cuộc thử thách kéo dài với nữ anh hùng lao động Trần Ngọc Sương cũng đã sắp kết thúc – chính quyền địa phương quyết định hủy bỏ bản án buộc tội bà biến thủ công quỹ từ cải nông trường thịnh vượng cuối cùng của đất nước.

Sau đó một bản tin bất thường từ huyện Tiên Lãng, ngoại thành Hải Phòng – thành phố cảng phía đông Hà Nội – đã gây chấn động cho toàn thể dư luận. Một ngư dân cùng gia đình ông ta đã chống lại cả một lực lượng lớn thực thi lệnh cưỡng chế. Sử dụng mìn tự chế và súng hỏa mai mua ở chợ đen, họ đã làm bị thương hai bộ đội và bốn công an, trong đó có cả chỉ huy công an địa phương.

Giống như trong vụ Nông trường Sông Hậu, ở đây, quyết tâm của chính quyền trong việc giành quyền kiểm soát đất nông nghiệp màu mỡ cũng lại là nguyên nhân kích động vụ việc xảy ra.

Năm 1997, Đoàn Văn Vươn chuyển đến sinh sống ở làng Vinh

Quang và thuê 9 ha đất ngập mặn ven biển từ UBND xã. Vốn là kỹ sư có qua đào tạo, Vươn bắt đầu xây các con đập, cống thoát nước và ao chuôm cần thiết để nuôi cá nuôi tôm. Không ai nghĩ Vươn cùng gia đình sẽ thành công, nhưng sau nhiều năm phấn đấu và thử nghiệm, trại cá đã thu được nguồn lợi nho nhỏ. Những người đi tiên phong khác cũng đã theo gương Vươn. Cho đến năm 2004, khoảng 20 hộ gia đình ở huyện Tiên Lãng đã có trại cá, bao phủ một diện tích xấp xỉ 250 ha đất mà trước đó được coi như vô giá trị. Bản thân Vươn đã khai hoang thêm 11 ha lấn biển, đưa doanh nghiệp gia đình của mình tới chỗ khai thác 20 ha ao cá.

Tuy nhiên, vào năm 2005, các ngư dân ở Tiên Lãng đã nhận được một thông báo kinh hoàng từ chính quyền huyện. Thông báo nói rằng vùng đầm lầy mà họ thuê sẽ bị chính quyền thu hồi lại khi hết hạn cho thuê. Sẽ không có đền bù nào cho những gì họ đã cải thiện được.

Tất cả đất đai của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đều thuộc sở hữu nhà nước. Tuy nhiên kể từ năm 1993, cá nhân và doanh nghiệp đã được trao “quyền sử dụng đất”. Đối với phần lớn nông dân thì điều đó có nghĩa là họ được phân phối một mảnh đất từ hợp tác xã trước kia, để sử dụng trong thời hạn 20 năm.

Vì lý do nào đó không rõ, ông Vươn chỉ được thuê đất có 14 năm kể từ năm 1993. Ông nhận lệnh phải rời đi vào thời hạn cuối cùng là năm 2007. Vươn và những người nông dân nuôi cá khác cho biết, họ tin rằng –theo truyền thống ở nông thôn– thời hạn thuê mảnh đất mà họ đã khai hoang, phát triển sẽ thường xuyên được gia hạn. Hơn thế nữa, cũng như tất cả những nông dân khác, họ tưởng là nếu chính quyền lấy lại một mảnh đất nào đó, vì mục đích công nào đó, thì họ sẽ được đền bù cho các nỗ lực phát triển đất đai của họ.

Các ngư dân nuôi thủy sản phản đối. Chính quyền huyện không động lòng. Tòa án huyện giữ nguyên lệnh của chính quyền, yêu cầu nông dân trả lại đất. Nông dân kháng án lên tòa cấp thành phố.

Như đã thành thông lệ ở Việt Nam, tòa Hải Phòng đưa đơn kháng án ra trọng tài – một thẩm phán tòa địa phương – với hy vọng là vụ tranh chấp sẽ được giải quyết ngoài hệ thống tòa án. Thủ tục ấy đưa đến một bản ghi nhớ vào tháng 4-2010, “tạo điều kiện cho các bên thỏa thuận tìm phương án giải quyết”.

Theo tin tức từ báo chí, huyện Tiên Lãng đồng ý gia hạn cho thuê

đất sau khi hết hạn, còn các nông dân nhất trí rút lại khiếu nại. Văn bản do Vươn và đại diện của các gia đình nông dân nuôi cá khác ký, cùng với đại diện chính quyền huyện là Giám đốc Phòng Tài nguyên và Môi trường huyện Tiên Lãng. Trọng tài sau đó cộp con dấu đỏ vào phán quyết của tòa phúc thẩm.

Không chần chừ, chính quyền huyện chơi bài nuốt lời hứa. Các nông dân chỉ vừa rút lại đơn khiếu nại thì chính quyền huyện tuyên bố rằng phán quyết của tòa địa phương vẫn có hiệu lực. Một lần nữa họ buộc Vươn phải giao nộp trại cá. Tuyệt vọng, Vươn quyết tâm chống lại. Khi công an, có thêm viện binh là bộ đội – tổng cộng 80 người có vũ trang – tiến vào nông trại của ông vào buổi sáng mùng 5 tháng 1, Vươn cùng gia đình đã bắn những phát đạn làm cả nước bừng tỉnh.

Không rõ điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đây. Trại cá của Vươn bị tàn phá, ba ngôi nhà bị san phẳng và số cá trị giá khoảng 250.000 đôla bị những kẻ lạ khoanh sạch. Vươn cùng em trai bị tổng giam với tội danh cố ý giết người thi hành công vụ.

Tuy nhiên, đối với công luận Việt Nam, anh em Vươn là anh hùng.

T.S. Đặng Hùng Võ, cựu thứ trưởng Bộ Tài nguyên và Môi trường, bình luận rằng “Có thể coi sự việc vừa qua ở Tiên Lãng là đỉnh điểm của những bất cập về cả luật đất đai và việc thực thi pháp luật ở các cấp địa phương. Một người nông dân tốt, thuần chất, ham lao động mà phải bảo vệ quyền lợi đất đai của mình bằng vũ khí tự tạo thì quả là cùng cực. Con người ai cũng tin vào công lý và tin vào công lý đó được pháp luật bảo vệ. Những người nông dân khai phá đất nuôi thủy sản ở Tiên Lãng chắc chắn cũng tin như vậy. Rồi tới tòa án, nơi rất công bằng, mà những chân lý giản dị như họ tự hiểu cũng vẫn không nhìn thấy. Họ phải tự quyết liệt một mình trong vô vọng”.

Ông Võ và các chuyên gia về chính sách đất đai khác phê phán giới chức Tiên Lãng, và Phó Chủ tịch TP Hải Phòng biện hộ cho các sai lầm căn bản trong việc giải thích và thực thi pháp luật, nhưng đó không phải vấn đề thực sự ở đây. Vấn đề thực sự là lương tri và sự đúng đắn, tôn trọng mối quan hệ gắn kết giữa người nông dân với mảnh đất mà họ lao động trên đó – như nhiều người đã bình luận.

Thủ tướng Dũng ra lệnh cho chính quyền Hải Phòng tìm hiểu về nguyên nhân xảy ra vụ nổ súng ở Tiên Lãng, và cách xử lý tình hình ở nơi này. Có

lẽ vài cái đầu sẽ rơi, công luận Việt Nam rõ ràng rất hy vọng là anh nông dân Vươn sẽ không ở trong số đó.

Tuy nhiên, chính ông Nguyễn Tấn Dũng và các đồng sự của ông ta trong chính phủ và Bộ Chính trị đảng CS là những người phải xử lý một vấn đề còn rộng lớn hơn thế. Luật đất đai hiện thời của VN đang là một quả bom nổ chậm, sẽ nổ vào năm 2013 – nếu không có những cải cách căn bản thì những bi kịch kiểu như vụ Đoàn Văn Vươn sẽ là mối đe dọa đối với một nửa dân số trong nước.

Phần 3: Sự khôn ngoan của những người nông dân

Đối với gần như tất cả nông dân trên toàn quốc, đổi mới ở VN – cuộc cải cách kinh tế đã chấm dứt nỗ lực thâm hại của VN nhằm xây dựng một nền kinh tế kiểu Xô Viết trong những năm sau “cuộc kháng chiến chống Mỹ” – có ý nghĩa như một sự chấm dứt chế độ nông trang tập thể. Các hợp tác xã với quy mô tương đương một làng đều bị giải tán – trừ một số rất ít ngoại lệ – và mỗi gia đình làm nông đều được thuê đất với thời hạn 20 năm. Được tự do lao động trên những mảnh đất của cá nhân và hưởng lợi từ chính lao động của mình, họ đã tạo ra một mức tăng trưởng kỳ lạ trong năng suất nông nghiệp.

Trong 15 năm kể từ 1993, sản lượng nông nghiệp tăng hơn 100% (hơn gấp đôi –ND). Cho đến năm 2008, Việt Nam đã trở thành nước xuất khẩu hàng đầu về gạo, cà phê, hạt điều, tiêu, cá và tôm nuôi, thậm chí ngay cả khi nhân lực dư thừa dịch chuyển từ làng xã ra làm việc ở các khu công nghiệp mới nở rộ.

Tuy nhiên, năm tới (2013), đợt thuê đất thời hạn 20 năm đầu tiên sẽ hết hạn. Tại Việt Nam, dường như có một quan điểm đồng thuận rằng cần phải xem lại luật đất đai. Vấn đề là xem lại thế nào. Diễn giải theo nghĩa đen thì các điều khoản có hiệu lực từ năm 1993 cho phép nhà nước lấy lại nông trang khi hết hạn cho thuê đất, mà không buộc phải đền bù. Theo các chuyên gia, dường như niềm tin của nông dân – rằng họ có thể giữ quyền tiếp tục lao động trên đất đai của mình – đúng là chỉ là niềm tin. Nó không có cơ sở pháp lý trong luật VN.

Những phát biểu học thuật gần đây khẳng định một quan điểm chung, cho rằng sự mơ hồ của luật đất đai hiện hành, sự thiếu minh bạch trong thủ tục hành chính, cùng nguồn lợi nhuận mà những kẻ trong cuộc mau chóng có được khi cướp đất

nông nghiệp của dân và chuyển hóa đất ấy sang các mục đích sử dụng khác, là nguyên nhân chính thúc đẩy tham nhũng trong chính quyền. Nhiều năm nỗ lực và ban hành thủ tục dường như chỉ làm tăng thêm nhiều cơ hội kiếm chác phi pháp. 90% khiếu nại dân sự gửi tới tòa án là có liên quan đến tranh chấp đất đai.

Thậm chí ngay cả khi quá trình không bị tham nhũng thẩm thấu vào, thì việc chuyển đổi đất đai từ mục đích chính là làm nông sang làm khu công nghiệp, bất động sản, đường xá và sân gôn, cũng là vấn đề ngày càng gây lo ngại. Bộ Nông nghiệp Việt Nam tính toán rằng trong giai đoạn 2001-2006, 376.000 hecta đất trồng lúa đã bị thu hồi, làm hơn 1 triệu nông dân bơ vơ. Luật sửa đổi luật đất đai năm 2003 – nhằm kích thích “phát triển” bằng cách đơn giản hóa các hợp đồng lớn – có vẻ như lại làm tăng tốc độ nông dân mất đất. Trong số 31.000 đơn khiếu nại liên quan đến đất đai trong năm 2007, khoảng 70% phản ánh việc được đền bù không thỏa đáng cho số đất bị thu hồi.

Chưa có bằng chứng vững chắc nào cho thấy Bộ Chính trị đã quyết định sửa đổi hiến pháp Việt Nam, bản hiến pháp với nội dung nêu rõ rằng “đất đai thuộc sở hữu toàn dân, do nhà nước đại diện quản lý.” Tuy nhiên, vụ nổ súng hồi đầu tháng 1 của một gia đình nông dân nhằm vào lực lượng cảnh sát được điều tới để cưỡng chế thu hồi 20 hecta đất nuôi cá của họ đã thể hiện vấn đề theo cách trần trụi nhất.

Phân tích vụ Tiên Lãng, tờ báo Sài Gòn Tiếp Thị bình luận: “Gần 20 năm qua, kể từ luật Đất đai 1993, người nông dân tin tưởng vào công cuộc đổi mới bởi họ nhất quyết rằng: sau khi hết thời hạn giao đất, họ sẽ tiếp tục được quyền sử dụng đất đó làm tư liệu sản xuất nông nghiệp nếu có nhu cầu, tài sản trên đất là tài sản thuộc quyền sở hữu của riêng họ được pháp luật bảo vệ. Đó là cơ sở chính trị để người dân tiếp tục tin Đảng, theo Đảng.”

Giờ đây, dường như chỉ có một hành động quyết liệt của Đảng và chính phủ – nhằm bảo vệ quyền sở hữu của nông dân đối với mảnh đất mà họ đã lao động trên đó – mới có thể thỏa mãn dư luận Việt Nam. Chỉ có một thứ quyền không thể mơ hồ – là quyền sở hữu, chuyển nhượng, mở rộng hoặc cải thiện chất lượng đất đai tùy theo ý muốn của người nông dân – mới có thể xoa dịu nỗi lo sợ của họ. Nói tóm lại, Đảng và chính phủ chịu sức ép phải luật hóa truyền thống làng xã.

John Gillespie – một giáo sư Úc gần đây có nghiên cứu về cách thức các tòa án địa phương ở VN xử lý tranh chấp về quyền sở hữu – cho rằng còn nhiều ưu điểm khi đi theo hướng trên. Các thẩm phán, theo thông lệ, thường đẩy những người dân kiện tụng đến gặp trọng tài hòa giải, còn trọng tài thì có xu hướng rất mạnh là đề xuất phương án giải quyết dựa trên “lương tri và tình cảm của dư luận” hơn là căn cứ vào văn bản pháp luật. Gillespie phát hiện ra rằng họ làm thế bởi vì hòa giải chắc chắn là có khả năng cao hơn nhiều so với đương đầu cãi vã, trong việc đem lại một kết quả lâu bền cho tranh chấp đất đai.

Đó là giải pháp được hưởng đến khi Đoàn Văn Vươn và các nông dân Tiên Lãng khác kháng cáo đối với lệnh của tòa án địa phương buộc họ phải rời khỏi trại cá mà họ đã lao động từ rất lâu và rất vất vả khó khăn để xây dựng nên. Các nông dân cùng với đại diện huyện Tiên Lãng đã nhát trí với cái giải pháp giữ thể diện mà trọng tài đưa ra. Tuy nhiên, chủ tịch huyện và chủ tịch xã của ông Vươn – hai anh em – nuốt lời.

Giấy trắng mực đen, hàng nghìn bài báo về vụ nổ súng ở Tiên Lãng đã xuất hiện trên báo chí Việt Nam, và còn hàng nghìn bài viết nữa được đăng tải trên không gian blog rất sinh động ở Việt Nam. Tuy nhiên, cho đến nay, vẫn chưa rõ động cơ của quan chức địa phương – những người đòi Đoàn Văn Vươn phải trả lại khu đất đầm lầy cho thuê và cuối cùng đã quyết định thu hồi trại cá của ông Vươn bằng vũ lực.

Quan chức địa phương nói với một cán bộ điều tra thuộc Mặt trận Tổ quốc rằng họ muốn giúp chính phủ tránh phải trả một khoản tiền đền bù lớn, nếu thực sự một sân bay mới sẽ được xây dựng dọc bờ biển, như đã có tin đồn. Dân làng thì nói, cũng với nhân viên điều tra đó, rằng họ tin là các quan chức muốn kiếm chác bằng việc bán lại trại cá, và quả thật là đã có nhiều người mua xếp hàng sẵn sàng rồi.

Đây là một phép đo xem công chúng nghi ngờ tới mức nào những nguyên nhân bí mật đằng sau việc nhà nước thu hồi tài sản ở VN, mà chưa một nhà phân tích nào nói ra rằng: các quan chức chỉ đang cố làm điều mà họ cho là luật đất đai khiến họ phải làm.

Nguồn: Asia Sentinel
Thủy Trúc, Đan Thanh và Đỗ
Quyên dịch
Bản tiếng Việt © Ba Sàm 2012
*****

ÂM MƯU CỦA THỦ TƯỚNG

— Vũ Đông Hà 08-02-2012 —

Không có gì đặc sác bằng cách xuất hiện và hành xử như một minh quân khi mà lòng dân bất mãn cùng cực và có sẵn vài con tốt nhỏ đang bị dư luận căm phẫn để đem ra trảm. *Tham nhũng - nếu không đẹp được tôi sẽ từ chức; Vinashin - cú đâm thép chìm tàu với số nợ phải chạy làng; lạm phát đung trăn nhà; biển Đông dậy sóng và lòng người bất mãn đến nỗi phải đem hải quân VNCH ra để vượt...* Uy tín của ông Thủ tướng xuống dốc từ trong nhà ra đến sân. Tiên Lãng là cơ hội ngàn vàng cho Thủ tướng và ông đã biết nắm bắt vụ việc từ đầu để biến thành một kế hoạch. Một tháng im lặng là một sự im lặng có tính toán, có chủ mưu.

Trước hết hãy xét về hiện tượng báo chí lê đảng vào cuộc âm ỉ. Sau khi đăng tải vài tin tức theo kiểu viết lại tin từ thông tin của bộ phận công quyền về một tội phạm chống cự và bán lại lực lượng thi hành công vụ, thì gần như tất cả các báo lẻ đảng được tự do khai thác và đăng tải tin tức về vụ việc Tiên Lãng tới đả. Mỗi ngày, mỗi bài báo, những lời tường thuật và bình luận đã làm gia tăng sự đồng cảm của quần chúng đối với hành động của anh Đoàn Văn Vươn (ĐVV) và sự phản uất đối với các cán bộ quan chức tại huyện Tiên Lãng (TL).

Trong một guồng máy truyền thông mà một con kiến cũng không lọt qua hàng rào kiểm duyệt khi đảng muốn thì tại sao một tháng qua, báo lẻ đảng có được cái "tự do" ấy? Nếu không có chỉ thị bật đèn xanh thay vì chỉ thị bật đèn đỏ hoặc ít ra là... đèn vàng? Chỉ mới đây thôi, nhìn lại sự kiểm soát và bung bít thông tin về các cuộc biểu tình yêu nước, về chuyện cờ Trung Quốc 6 sao là đủ để thấy khả năng kiểm soát thông tin của đảng.

Cũng cần thấy rằng hiện tượng dân oan, tranh chấp đất đai giữa dân và cán bộ quan chức đảng, tình trạng cưỡng chế trái phép, giải phóng mặt bằng và bồi thường oan ức đã và đang âm ỉ có thể bùng nổ

khắp nước bất kỳ lúc nào và đảng không phải là không biết điều đó. Trong suốt nhiều năm qua, những biện pháp khoanh vùng để đàn áp những phản đối của dân oan, bung bít thông tin hay giới hạn thông tin đã được áp dụng. Do đó vụ việc TL không phải là chuyện "nhỏ như con thỏ" để đảng vô tư cho phép dõn dõn đỏ xanh. Nó là một sự chủ động có tính toán của ông Thủ tướng.

Trong cái "khuôn khổ tự do" phanh phui vụ việc TL, điều mà đáng và ông Thủ tướng nhất trí với nhau là "lộ hàng vài Nguyễn Trường Tô" nhưng dứt khoát không thể "lộ hàng đảng Nguyễn Trường Tô". Sai trái là do cán bộ huyện xã chứ không phải từ thành phố cho đến trung ương. Góp vai trò để giải quyết chuyện này là sự xuất hiện của thái thượng hoàng **Lê Đức Anh** và một số nguyên tướng lãnh, nguyên đại biểu quốc hội. Những cán bộ cao cấp suốt đời trung thành với chế độ này có những phát biểu đáp ứng đúng tâm lý của nhiều người đang muốn cứu anh ĐVV và đang lên án đả đả cường hào ác bá địa phương. Những tội tộ của các cán bộ quan chức TL càng được phơi bày thì lý do hành động phạm pháp vì bị ép vào đường cùng của anh Vươn càng được thông cảm và hiểu được. Không gì bằng khi những phát biểu đó xuất phát từ các công thân của chế độ.

• Sau 1 tháng "im lặng", màn hai của vở kịch chính thức được mở và tài tử Ng. Tấn Dũng xuất hiện. Chỉ trong vòng vài ngày, những tài tử phụ tái xuất hiện với những tít lớn trên báo lẻ đảng: **ĐT Lê Đức Anh tiếp tục lên tiếng vụ ĐVV – “Chủ tịch huyện TL không đủ trình độ lãnh đạo” – Ông ĐVV sẽ phải chịu bao nhiêu năm tù? để đánh cú cuối cho 3 mục tiêu: địa phương TL sai trái, cán bộ làng xã TL quá tệ, và ĐVV vẫn là tội phạm.**

Trang điện tử mà cái tên phảng phất tính nhân văn, giáo dục là Giáo dục Việt Nam được khéo léo chọn để thực hiện - không phải là một bài

phong vấn giữa một phóng viên và một cán bộ - mà là một loạt giao lưu trực tuyến với quần chúng, hoành tráng hơn trong đó những câu hỏi rất cò mồi kết hợp với những câu trả lời để thành bài bản.

Ba bài viết của Giáo dục VN được VietnamNet, 1 trang đất khách hơn gom lại với nhan đề ăn khách và rõ ràng hơn cho ông Thủ tướng: **Vụ TL: ‘Kỳ vọng ở Thủ tướng’.**

Tất cả xảy ra trong vòng 1, 2 ngày. Những hồi trống nhồi cho Thủ tướng đã vang lên; tấm màn nhung được kéo lên và lộ hàng mục tiêu và ý đồ của ông Thủ tướng trong kế hoạch... phục hồi nhân phẩm với bài viết và cái tít mang câu phát biểu của diễn viên Thái thượng hoàng gửi đến toàn dân: **Đại tướng Lê Đức Anh: “Uy tín Thủ tướng tiếp tục được nâng cao...”**

• Ở thành phố cảng, nơi ông Thủ tướng là ĐHQH nhưng không cần, không thêm gặp cử tri đã "bị" xếp hàng, nhắm mắt gạch dít tên ông vào ghế Quốc hội, thì các quan chức thành phố, những kẻ đã từng có những tuyên bố như:

Đỗ Trung Thoại, Phó Chủ tịch UBND Tp Hải Phòng: *“Sau khi vụ việc xảy ra, quần chúng nhân dân, nhất là nhân dân các xã khu vực ven biển huyện Tiên Lãng, rất bất bình, đề nghị cơ quan chức năng phải sớm đưa ra xét xử nghiêm minh đối với những người có tình chống đối”* *“Lực lượng cưỡng chế không phá mà do nhân dân bất bình (với hành vi, thái độ của gia đình ông ĐVV - PV) nên đã phá”*. *“TP chưa khẳng định người dân bức xúc phá nhà hay chính quyền phá nhà dân mà theo báo cáo ban đầu của huyện Tiên Lãng là người dân phá.”*

Đỗ Hữu Ca - Giám đốc Công an thành phố Hải Phòng: *“Công an trong lực lượng cưỡng chế không được lệnh phá. Và CBCS công an không phá căn nhà vì sau khi lực lượng cưỡng chế rút đi, có lực lượng công an khác đến ghi nhận hiện trường rồi cũng rút chứ không phá gì cả. Hiện trường còn lại thuộc trách nhiệm của huyện.”* *“Tôi không ra lệnh anh em phá dỡ nhà của hai đối tượng Đoàn Văn Vươn,*

Đoàn Văn Quý"

Qua cái gọi là Thường vụ Thành ủy Hải Phòng tự khoác vào mình cái áo quan tòa. Ban Thường vụ Thành ủy là một bộ phận của đảng nhưng tinh bơ, không ai thắc mắc, ngòi vào ghế của chính phủ để giải quyết chuyện cán bộ chính quyền sai trái và oan ức của dân.

Kết luận "bước đầu" của bộ phận đảng "tối cao" tại Hải Phòng nằm đúng trong kế hoạch của Thủ tướng: ***Giờ cao đánh khẽ, đánh thằng nhỏ chứ không đánh thằng lớn và đánh vào hiện tượng nhưng không đụng vào bản chất.*** Hãy xem:

Thường vụ Thành ủy Hải Phòng thừa nhận 5 cái sai trong vụ cưỡng chiếm ở Tiên Lãng:

- Không có *phương án* sử dụng đất sau khi thu hồi của cơ quan có thẩm quyền để công bố công khai đối với người có đất bị thu hồi.

- Không *thành lập hội đồng* đền bù hỗ trợ trước khi thu hồi.

- Không *tổ chức đối thoại* giữa người được giao đất bị thu hồi với người ký quyết định cưỡng chế thu hồi.

- Sau cưỡng chế *để xảy ra* việc nhà trồng đầm nuôi trồng thủy sản của gia đình ông Vuron bị phá hủy.

- Việc *tổ chức cưỡng chế* vào thời điểm không hợp lý, sát Tết cổ truyền của dân tộc đã gây phản ứng trong dư luận nhân dân về đạo lý và mối quan hệ giữa chính quyền huyện Tiên Lãng với dân.

5 cái sai này mang tính "hiện tượng", "kỹ thuật" gói gọn trong lãnh vực hoạt động để giới hạn phạm vi trừng phạt mang tính đánh khẽ. Ban thường vụ đảng Hải Phòng còn rất kỹ lưỡng gài câu gở tội trong đoạn mở đầu:

Đối với huyện ủy Tiên Lãng, mặc dù không có dấu hiệu tư lợi hay cố ý làm trái nhưng sự việc đã gây ra hậu quả nghiêm trọng, Ban Thường vụ Thành ủy thống nhất chủ trương:

- ***Kiểm điểm Ban Thường vụ Huyện ủy và cá nhân Bí thư huyện ủy.***

- ***Đình chỉ công tác Lê Văn Hiền, Phó Bí thư Huyện ủy, Chủ tịch UBND huyện; Nguyễn Văn Khanh, Phó chủ tịch UBND để kiểm điểm trách nhiệm cá nhân.***

- ***Kiểm điểm Lê Văn Mãi, Trưởng CA huyện Tiên Lãng; Phạm Đăng Hoan, Bí thư Đảng ủy; Lê Văn Liêm, CT UBND xã Vinh Quang.***

Tất cả nhân sự trên là những quan chức cấp huyện, hình phạt nặng nhất hiện thời là *đình chỉ công tác*, còn lại là *kiểm điểm* - một cụm từ đồng nghĩa với chìm xuống. Tất cả sai trái đều nằm ở phạm vi hiện tượng. Những "tội" mang tính đạo đức, phản ảnh bản chất lật lọng, láo khoét của những cán bộ quan chức đảng không được nhắc tới. Chúng đã làm xong nhiệm vụ tạo bức xúc cho quần chúng, đã mở đường xong cho Thủ tướng xuống núi trừ gian diệt bạo. Đỗ Hữu Ca, Đỗ Trung Thoại và các đồng chí nói láo ăn tiền hạ cánh an toàn vì trong đảng nói láo không phải là tội.

Về phần anh Đoàn Văn Vuron, báo cáo của Ban Thường vụ Thành ủy Hải Phòng kết luận:

Ông Đoàn Văn Vuron được giao sử dụng 21 ha đất bãi bồi để sử dụng vào mục đích nuôi trồng thủy sản với thời hạn sử dụng 14 năm nhưng sau đó đã tự ý đắp bờ bao để lấn chiếm ra ngoài diện tích được giao 19,3 ha. Ủy ban nhân dân huyện đã xử phạt 1 triệu đồng. Sau khi chấp hành nộp phạt, ông Đoàn Văn Vuron có đơn xin giao đất.

Trong quá trình sử dụng đất, ông Đoàn Văn Vuron đã có các hành vi: Phá rừng chắn sóng và đã bị UBND huyện Tiên Lãng xử phạt hành chính; tự ý cho thuê lại đất để kiếm lời; còn nợ đọng nghĩa vụ nộp thuế theo qui định. Khi UBND huyện Tiên Lãng tổ chức cưỡng chế đã chủ động chuẩn bị và chống lại người thi hành công vụ với tính chất manh động, đặc biệt nguy hiểm.

Kế hoạch dọn đường để kết án anh Đoàn Văn Vuron như thế được quan chức Hải Phòng chính thức lên khuôn để "trình" Thủ tướng. Nếu để hoàn toàn lấy lòng dân, Thủ tướng có thể khoan hồng cho anh Vuron. Tuy nhiên, làm điều đó sẽ mở ra tiền lệ cho sự đứng dậy của dân oan khắp nơi trên đất nước, oan ức còn hơn cả anh Vuron. Nếu nhìn vào 5 cái sai "không có gì nghiêm trọng" của quan chức huyện xã vừa được trình làng sẽ thấy được cái nguyên

nhân anh Vuron bị đẩy vào đường cùng của dư luận đang được các quan Hải Phòng tìm cách vô hiệu hóa. Lúc đó Thủ tướng sẽ khoan hồng, giảm tội theo đúng lời khẩn cầu của anh Vuron đã được Giáo Dục Việt Nam tung lên "*Em sẽ khai thành khẩn, em nhận thức việc đó là sai*". Đồng thời, ông này cũng bày tỏ mong muốn được "*Đảng và nhà nước khoan hồng cho em và người thân của em*". Thế là với cách hành xử có tình có lý, uy tín lãnh đạo của Thủ tướng lại tăng ngút trời.

• Trong thời gian qua, những phóng viên, những bloggers đã ngày đêm thông tin, bình luận vụ việc Tiên Lãng. Đó là việc cần thiết cho trách nhiệm truyền thông. Đó là nghĩa vụ trong việc đấu tranh cho công lý. Cùng lúc trên bàn cờ chính trị đầy âm mưu, thủ đoạn và dưới bàn tay phù thủy của những hoạt đầu, các việc làm tốt đẹp đều có thể bị lợi dụng và nằm trong những âm mưu tính toán đen tối của kẻ cai trị.

Màn hai của bi kịch ĐVV chỉ mới bắt đầu. Ngay lúc này:

Nếu ai nghĩ rằng một vài hình phạt kiểu kiểm điểm, đình chỉ công tác đối với vài quan chức xã huyện là một chiến thắng cho những nỗ lực thông tin, phản biện suốt tháng qua thì họ sẽ nâng ly chúc mừng nhau về thành quả.

Nếu ai tin rằng đất nước Việt Nam này chỉ có một Đoàn Văn Vuron ở Tiên Lãng phải chịu đối diện với những oan ức ngút trời thì chuyện Đoàn Văn Vuron coi như là một vết nhơ nhỏ trong bức tranh đẹp đẽ của nước CHXHCNVN "*Tất cả vì dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, dân chủ, văn minh*". Vết nhơ mang tính hiện tượng và cá thể địa phương đó đã được TW giải quyết ổn thỏa, có tình có lý bởi Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng.

Nếu ai tin rằng cái "tự do" sẵn tin, thông tin về tình trạng luật sở hữu đất đai, cưỡng chế, đền bù bất công mà các phóng viên lẻ đảng có được ở Tiên Lãng trong tháng qua thực sự phản ảnh tính dân chủ và vai trò của nhân dân, hãy tiếp tục tìm đến những địa phương khác để tìm hiểu, thông tin đến nơi đến chốn

như vụ Tiên Lãng.

Và nếu ai tin vào uy tín của Thủ tướng, kỳ vọng vào Thủ tướng, người đã từng tuyên bố: "Tôi kiên quyết và quyết liệt chống tham nhũng. Nếu tôi không chống được tham nhũng, tôi xin từ chức ngay." – "Hơn 3 năm nay tôi làm thủ tướng cũng chưa xử lý kỷ luật một đồng chí nào." – "Tôi nhận trách nhiệm chính trị với tư cách người đứng đầu CP, chứ tôi cũng không ra quyết định nào sai." (về sự phá sản của Vinashin) thì hãy cùng nâng ly chúc mừng Thủ tướng muôn năm.

• Bây giờ, chắc hẳn đồng chí chánh văn phòng đã báo cáo sơ khởi với Thủ tướng rằng:

- Những ấn tượng uy tín đang lên của Thủ tướng, là người mà nhân dân kỳ vọng giải quyết đến nơi đến chốn đã trở thành khẩu hiệu tuyên vận hàng đầu.

- Công đoạn giờ cao đánh khê vào vài đồng chí huyện xã đã xong, các đồng chí khác hoàn toàn bình an vô sự.

- Lá bài Đoàn Văn Vươn vẫn là tội nhân mang tội nặng nằm đó chờ Thủ tướng tùy theo tình hình mà thể hiện tính bao dung hoặc rắn đê.

- Một tháng qua, chuyện biển đảo, cờ 6 sao, người biểu tình bị bắt vào trại phục hồi nhân phẩm, các đồng chí chiến sĩ công an giết người, chuyện Vinashin, lạm phát... hoàn toàn yên ắng. Quả bóng đã được xì hơi xuống công Rộc.

Chắc hẳn bên cạnh Nguyễn Tấn Dũng lúc đó là Lê Đức Anh. Tên cha tên con, sự phụ đệ tử, kẻ đỡ đầu và người được đỡ đầu sẽ cùng nhau nâng ly cúng. Sướng!

Nguyễn Tấn Dũng là người mê PR (ct: PR là tên viết tắt của Public Relations, có nghĩa là quan hệ công chúng). Cho dù phải PR bằng công ty rác. Lần này thì Thủ tướng dựa hơi tiếng súng hoa cải và một lũ bày đàn ở công tên Rộc để PR. Ngón đòn của Thủ tướng là mượn truyền thông nẫu cháo, mượn Thái thượng hoàng treo đầu dê Tiên Lãng và bán đầu chó Trung ương.

Đại thắng Mùa xuân Tiên Lãng trên mặt trận PR!

danlambaovn.blogspot.com

KẾT LUẬN CỦA Thủ tướng vụ Tiên Lãng: diệt cỏ phần ngọn .....Trịnh Viên Phương 11-02-2012.....

Cuối cùng thì người đứng đầu chính phủ Việt Nam cũng kết luận vụ ông Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng-Hải Phòng. Tất cả đã được phơi bày nhưng có nhiều vài điều cần suy nghĩ từ kết luận của ông Thủ tướng chính phủ.

1- Vẫn là cách làm việc theo cách "chỉ đạo". Ở cấp cao thì Thủ tướng chỉ đạo cho Tòa án tối cao. Ở địa phương thì tỉnh ủy chỉ đạo cho tòa án tỉnh, huyện ủy chỉ đạo cho tòa án huyện. Khi cần thì Thủ tướng thò tay xuống chỉ đạo luôn cho Tòa án làng xã. Như vậy thì tòa án từ trên xuống dưới, từ nhỏ đến to làm việc không theo nguyên tắc độc lập trong xét xử mà phải làm theo sự chỉ đạo. Trong kết luận của thủ tướng, thêm một nữa xác định **pháp luật hiện hành đã bị không chế bởi đảng cầm quyền từ trung ương đến địa phương: "Chỉ đạo Toà án nhân dân thành phố Hải Phòng và Toà án nhân dân huyện Tiên Lãng nghiêm túc kiểm điểm việc xét xử đối với vụ việc này."**

2- Cơ quan bảo vệ pháp luật: Viện kiểm sát, công an, tòa án cũng bị không chế trong sự chỉ đạo đảng. Xưa nay các vụ án về chính trị được đưa ra xét xử "công khai" thì người ta luôn biết có sự chỉ đạo của đảng nhưng tìm bằng chứng thì không được. Qua kết luận này thì **Thủ tướng chính phủ đã công khai và chính thức chứng minh cho nhân dân biết là các cơ quan được gọi là "bảo vệ pháp luật" nhưng chính là làm theo chỉ đạo.** Cần nhắc lại Tòa án Hải Phòng được chính phủ chỉ đạo kỳ này cũng là nơi từng xét xử "vụ án" Phạm Thanh Nghiên, "vụ án" nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa.

3- Đối phó với các cơ quan truyền thông báo chí thì Thủ tướng một mặt nhờ ông Bộ trưởng Vũ Đức Đam ra khen vuốt mặt báo chí nhưng buổi làm việc chiều ngày 10-2-2012 thì hầu hết phải ngồi chờ từ sáng đến chiều tối sau đó thì ông Bộ trưởng ra "hợp báo" đọc kết luận được soạn từ trước và trả lời sơ sài, chung chung các câu hỏi của báo chí. Chỉ một ít phóng viên của báo "lề đảng" được cấp thẻ vào dự phiên họp báo này. Nội dung và hình ảnh cho các báo thì chỉ được vào trang web của chính phủ lấy về và loan tin. Ngay cả các cơ quan truyền thông là công cụ của

chính phủ mà họ còn sợ và e dè thì các phóng viên của các hãng thông tấn thủ địch như VOA, BBC, AFP, AP, RFI, RFA... hay các blogger khác thì còn khuya mới mon men được đến cổng của các cuộc họp báo này. Cách trả lời chất vấn trong cuộc họp báo dù là "người trong nhà" với nhau nhưng ông Vũ Đức Đam cũng trả lời theo kiểu qua loa, mang tính chất đối phó.

4- Kết luận của thủ tướng chính phủ cho thấy các quan chức ở địa phương từ tỉnh đến huyện đều là "vi phạm pháp luật". Nhưng chính thủ tướng thừa nhận là Luật đất đai đã ban hành và sửa đổi 5 lần trong thời gian ngắn. Nghĩa là Quốc hội bù nhìn đã không làm tốt khâu "làm luật". Luật mới ban hành chưa khô dầu mực thì đã sửa đổi và ban hành cái mới. Không chỉ Luật đất đai mà nhiều Bộ luật khác đây kẻ hở và kẻ lợi dụng các kẻ hở này chính là các quan chức. Ngay bản thân chính phủ và cá nhân Thủ tướng cũng vi phạm luật pháp rành rành thì làm sao mà chỉ đạo cho nghiêm khắc.

Sẽ còn nhiều điều khác nữa nhưng chỉ điểm sơ qua vài nội dung trong kết luận của Thủ tướng cũng như cách trình bày trong họp báo cho thấy kỳ này đảng cầm quyền ra tay vụ Tiên Lãng như là cách chữa cháy, xoa dịu dư luận. Sẽ không có một quan chức cường hào nào bị xử lý thỏa đáng như mong đợi của người dân. Gia đình ông Đoàn Văn Vươn còn đi nhiều chặng đường gập ghềnh khác để lấy lại một phần quyền lợi chính đáng bị mất của mình. Và hàng triệu dân oan trong 70 % vụ khiếu kiện đất đai hiện nay chỉ thấy rằng việc hái sao trên trời dễ dàng hơn là tin vào các quan chức từ trung ương đến địa phương trả lại tài sản đất đai bị các quan chức của đảng cấu kết nhau từ trung ương đến địa phương cướp đi.

danlambaovn.blogspot.com

Anh em Đoàn Văn Vươn, Đoàn Văn Quý vô tội, cần phải được trả tự do lập tức và vô điều kiện.

NGUYỄN TẤN DŨNG GIỜ CAO ĐÁNH KHẼ

Ngô Nhân Dụng 11-02-2012

Ông Đoàn Văn Vươn đã thắng một hiệp đấu. Phải nói, giới nông dân Việt Nam đã thắng một hiệp đấu. Muốn biết kết cục ra sao, phải chờ xem hồi sau mới rõ.

Ba chục năm nay trên toàn quốc đã xảy ra hàng ngàn vụ nông dân biểu tình ôn hòa chống việc cướp đất, cướp ruộng của họ. Đây là lần đầu tiên một vị thủ tướng của đảng Cộng sản phải đích thân ra trước công chúng nhận các lỗi lầm của chính quyền và hứa hẹn các phương pháp giải quyết một vụ cướp mồ hôi nước mắt của dân. Từ thời Cải cách Ruộng đất mới có một hành động công khai nhận lỗi như vậy. Nhưng cũng như lần trước, khi ông Nguyễn Tấn Dũng họp báo, ông vẫn đổ lỗi cho cấp dưới làm sai chứ không hề nhắc tới nguyên nhân sâu xa gây ra những sai lầm chông chát. Nguyên nhân chính, là chế độ độc tài đảng trị khiến cho những nỗi oan ức của người dân không thể nào được nói lên trước khi quá muộn. Nếu gia đình ông Đoàn Văn Vươn không bị đẩy đến chân tường phải dùng vũ khí kháng cự, thì chắc đến giờ này không ai biết đến nỗi uất hận của họ; các quan chức Hải Phòng và Tiên Lãng có thể đang ăn mừng chia nhau “quả thực” sau khi vụ cướp đất thành công. Hành động táo bạo vì cùng quần của ông Đoàn Văn Vươn bất ngờ gây thành dư luận phần nộ trong nước, tin tức được loan đi khắp thế giới! Vì thế một ông thủ tướng Cộng sản phải đích thân xuất hiện giải quyết dù nội vụ chỉ liên can đến một gia đình, về quyền sở hữu 40 mẫu đất.

Đây là một bài học cho tất cả các nông dân Việt Nam có dịp rút kinh nghiệm. Người ta không thể cúi đầu chịu đựng oan khiên nhục nhã mãi được. Can đảm đứng lên bảo vệ quyền lợi của chính mình thì những thế lực đen tối dù lớn trùm khắp thiên hạ cũng phải lùi.

Nhưng, cuối cùng thì ông Nguyễn Tấn Dũng đã giải quyết những gì trong cuộc họp báo hôm

qua? Rất ít. Rất mơ hồ. Và hời hợt.

Đặc điểm thứ nhất: Rất ít, vì tựu trung ông Nguyễn Tấn Dũng vẫn chỉ hô toàn những khẩu hiệu quen thuộc như đọc trong báo Nhân Dân, và chỉ nói đến vài việc cụ thể. Thứ nhất là rút lại các quyết định thu hồi đất của ông Đoàn Văn Vươn vì làm sai luật. Thứ hai là điều tra, truy tố những người tổ chức phá nhà ông Đoàn Văn Vươn. Và sau cùng là truy tố ông Vươn về tội “giết người” cũng như việc chống lại nhân viên công lực.

Rút lại các quyết định cũ thu hồi đất vì làm sai luật, có nghĩa là sau này vẫn có thể sẽ thu hồi nhưng làm sao khéo léo, đúng luật hơn. Mà luật đất đai, như chính ông Nguyễn Tấn Dũng thú nhận, đã sửa đi sửa lại bao nhiêu lần, muốn bẻ cong theo hướng nào chẳng được? Vì thế mới có chuyện sẽ truy tố gia đình ông Đoàn Văn Vươn, với chỉ thị cho tòa án địa phương (gọi là “kiến nghị”) hãy “xem xét tình hình tiết giảm nhẹ” tội. Chắc chắn sẽ có một vụ mặc cả với gia đình họ Đoàn, để họ chịu một số điều kiện nếu muốn được tòa án “nương tay!” Ông Nguyễn Tấn Dũng chỉ thị cho cấp dưới truy tố ông Đoàn Văn Vươn với tội “giết người,” một tội có thể đưa tới án tử hình, trước khi các cơ quan tư pháp thụ lý! Với cái án tử hình treo trên đầu, chắc ông Đoàn Văn Vươn sẽ phải suy nghĩ rất nhiều về các điều kiện họ đưa ra!

Điểm thứ hai là những giải pháp của ông Nguyễn Tấn Dũng cũng rất mơ hồ. Không hề có một quyết định nào về tội trạng của những người cầm quyền ở huyện, ở thành phố ngoài việc ngưng chức một số người bị tiếng xấu nhiều nhất. Những điều ông Nguyễn Tấn Dũng yêu cầu, từ nhóm lãnh đạo Hải Phòng cho xuống dưới đều là “kiểm điểm rút kinh nghiệm sâu sắc” và “làm rõ trách nhiệm”. Tức là không hề có một cuộc điều tra nào từ cấp trung ương để nghiên cứu các nguyên ủy sâu xa, về các hành động

của cấp địa phương, trong khi vụ này đã kéo dài năm, bảy năm trời. Không hề có ý kiến gì về việc lợi dụng cả quân đội, đem lính tráng, súng ống đi phụ tay với công an và du đảng trong việc cướp đất, phá nhà. Có quân đội bị lôi dính vào việc cướp đất, nhưng trong cuộc họp báo của ông Nguyễn Tấn Dũng đồng đủ bá quan mà lại thiếu đại diện của Bộ Quốc phòng!

Trao việc kiểm điểm về cho các cấp chỉ huy cấp dưới, có nghĩa là quý vị đứng đầu Hải Phòng, Tiên Lãng sẽ đóng vai trọng tài thôi còi một trận đá bóng mà chính họ cũng đóng vai cầu thủ. Người ta biết trước kết quả: Sẽ không ai bị kết tội cả. Ông thủ tướng “giờ cao đánh khế” vì vẫn hết lòng bảo vệ địa vị và quyền lợi những người đồng đảng với ông ở Hải Phòng, những người đã bảo đảm cho ông đắc cử đại biểu Quốc hội! Rồi sẽ có một ít người nhận đã phạm sai lầm. Sẽ được chuyển từ công tác này sang công tác khác; có khi lại được đưa về trung ương hưởng những suất ngon lành hơn! Vì họ đã được che chở bằng một cái mặt do chính ông Nguyễn Tấn Dũng trao cho.

Vì trước khi các “đồng chí” ngồi xuống kiểm điểm với nhau, ông thủ tướng đã hết lời khen ngợi họ rồi! Chắc để họ yên tâm, không đưa nào phản thù! Trong cuộc họp báo, trước khi tuyên bố các quyết định, ông Nguyễn Tấn Dũng đã hát “mào đầu” với những lời ca ngợi nồng nàn đối với đám lãnh đạo huyện Tiên Lãng và thành phố Hải Phòng. Hãy nghe “mèo khen mèo” như thế này: “Trong những năm qua, cấp ủy, ủy ban nhân dân huyện Tiên Lãng, thành phố Hải Phòng đã quan tâm lãnh đạo chỉ đạo thực hiện công tác quản lý nhà nước về đất đai, không ngừng nâng cao hiệu quả sử dụng đất nói chung và đất bồi ven biển nói riêng, góp phần phát triển kinh tế xã hội khá nhanh và toàn diện, bảo đảm quốc phòng an ninh, trật tự an toàn xã hội, nâng cao đời sống của nhân dân.” Với những thành tích được ông thủ tướng đề cao “tuyệt vời” như vậy, họ thiếu gì lý do để “xá tội” cho nhau? Ông còn không quên “hoan nghênh việc

lãnh đạo thành phố Hải Phòng nghiêm túc kiểm điểm, nhận khuyết điểm, trách nhiệm và đã lãnh đạo, chỉ đạo cần thiết đối với vụ việc này”. Làm như ông không hề biết việc ông phó chủ tịch Đỗ Huy Thoại nói rằng vụ cướp đất là “đúng pháp luật,” việc đập phá nhà ông Vuron là do “dân chúng bức xúc” nên (lái xe ủi đất) tới phá! Một nhà bình luận trên mạng đã hỏi: Thành ủy Hải Phòng chỉ phải rút kinh nghiệm! Thế thì ông Vuron liệu có được phép “rút kinh nghiệm” một cách đơn giản như thế không, về những hành động dè kháng của gia đình ông? Ông Vuron có thể tự bào chữa về tội danh “giết người” lấy lý do phải tự bảo vệ trước cuộc tấn công vũ bão của bọn quan lại tham ô hay không?

Cuối cùng, cuộc họp báo của ông Nguyễn Tấn Dũng chỉ nói đến những chuyện hời hợt, bông bênh nổi bèn trên, không hề nói đến những căn nguyên sâu xa, thấu đáo, của biến cố Đoàn Văn Vuron. Một nguyên nhân làm hàng vạn nông dân phần uất là chủ trương không cho người dân có quyền sở hữu trên mảnh đất mà họ đổ mồ hôi khai khẩn, trồng trọt. Căn nguyên lớn hơn, là một chế độ không cho dân được tự do bầu cử, không có quyền tự do phát biểu, báo chí không được tự do điều tra và thông tin. Chế độ như vậy thì phải đẻ ra tham nhũng, lạm quyền, không cách nào tránh được. Chính nó gây ra bao nhiêu nỗi oan ức, mà việc cướp đất của nông dân chỉ là một hiện tượng nổi bật. Chính nó đẻ ra một thứ Quốc hội bù nhìn, khiến một đại biểu vùng Tiên Lãng như Nguyễn Tấn Dũng không hề biết đến những cảnh oan trái mà người dân chịu đựng từ bao nhiêu năm qua, cho tới khi sừng nổ. Cũng giống như hội đảng Cộng sản nhận lỗi về Cải cách Ruộng đất, Nguyễn Tấn Dũng không hề nói đến lỗi lầm của chính mình cũng như của cả đảng Cộng sản.

Một đảng viên Cộng sản trong nước đã nhận xét biến cố Đoàn Văn Vuron là một tiếng chuông thức tỉnh cho đảng Cộng sản Việt Nam. Để họ nhìn thấy rõ “tất cả sự thối nát, hiệp đáp dân chúng của các cấp

chính quyền”. Và “người dân sẽ phần uất, và sẽ có nhiều vụ như ông Đoàn Văn Vuron diễn ra trong cả nước.” Quả thật, một người “liều mạng” tiên phong như Đoàn Văn Vuron sẽ làm gương cho tất cả các nạn nhân khác, đã đau khổ trong quá khứ cũng như trong tương lai. Đài phát thanh Quốc tế của Pháp đã ghi nhận: “Cái tên Đoàn Văn Vuron từ nay đã đi vào lịch sử.”

Một bài học khác cho các nhà nông Việt Nam rút kinh nghiệm là cuộc phản kháng của nông dân Trung Quốc tại Ô Khảm (Wu kǎn), tỉnh Quảng Đông, vào Tháng Chín năm ngoái, đã hoàn toàn thắng lợi. Làng Ô Khảm, đúng tên gọi dịch là Vũng Quạ, vốn là một vùng đầm lầy ven biển, được nhiều thế hệ nông dân rút nước mặn, đắp bùn biển thành đất ruộng, không khác gì vùng đất mà gia đình Đoàn Văn Vuron đã đổ mồ hôi khai khẩn, với một đứa con gái đã hy sinh. Chính quyền địa phương cũng cướp đất, nhưng họ làm ăn lớn hơn, 250 mẫu tây đất, đem bán làm đất công nghiệp. Dân Ô Khảm không ngăn cản được, nhưng cuối cùng vẫn nổi dậy đòi bồi thường xứng đáng. Chắc họ cũng không “nổi loạn” nếu không vì vụ ông Tiết Cẩm Ba (Xue Jinbo), một người đại diện của dân bị công an giữ lại, rồi chết trong đồn công an. Việc thường dân bị giữ rồi chết trong đồn công an đã xảy ra nhiều lần ở Việt Nam, hầu như thường xuyên; nhưng dân

Quảng Đông họ không chấp nhận. Họ biểu tình, tấn công trụ sở đảng Cộng sản, tấn công đồn công an, đốt xe công an biệt kích; rồi kéo năm, bảy ngàn người (làng có 20,000 dân) lên huyện, trưng biểu ngũ xanh đỏ rợp đường. Ở Trung Quốc có 180,000 vụ nông dân phản đối việc cướp đất ruộng trong năm 2010. Tại Ô Khảm, sau ba tháng dân biểu tình không nghỉ, chính quyền Bắc Kinh phải can thiệp, đứng ra thỏa hiệp, bắt các quan chức địa phương phải nhượng bộ nông dân.

Trước khi ông Nguyễn Tấn Dũng đích thân giải quyết vụ cướp đất của Đoàn Văn Vuron, chắc ông cũng đã nhận được những tín hiệu từ Bắc Kinh về vụ Ô Khảm. Đồng bào nông dân của chúng ta, nhờ các mạng lưới trong nước, chắc cũng đã nhận được các tín hiệu từ các nông dân Ô Khảm. Một thông điệp “Dậy Mà Đi” được họ truyền đi trên mạng kêu gọi: “Hãy thức dậy, bà con ơi! Nếu bây giờ chúng ta không đoàn kết thì chúng nó sẽ đem bán hết đất đai của tổ tiên chúng ta, cho đến thước đất cuối cùng! Nếu không đoàn kết ngay, con cháu chúng ta sẽ hết đất để sống!”

Tất nhiên, người dân Ô Khảm chỉ nói đến việc các tham quan bán đất của người TH cho những người Trung Hoa khác. Ở Việt Nam, tình trạng còn có thể bi đát hơn: Cướp đất của dân bán cho người ngoài!

Nguồn: Nguoi Viet

mà điển PR tậ hại của Thủ tướng về vụ Tiên Lãng .....Lê Diễn Đức 13-02-2012.....

Ngày 10 tháng 2 năm 2012, Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng đã chủ trì một cuộc họp được bày biện hoành tráng và thành phần tiền hô, hậu ủng cũng đồ sộ. Buổi diễn PR đúng tầm cỡ của người đứng đầu Chính phủ.

Sự ủng hộ của xã hội dành cho ông Nguyễn Tấn Dũng ngày mỗi suy giảm xuất phát từ tình trạng kinh tế Việt Nam tệ hại nhất kể từ năm 1991. Nạn tham nhũng phát triển trầm trọng và tinh vi hơn, nhân chìm dần lòng tin của dân chúng cùng với cam kết (rằng ông sẽ từ chức nếu như nạn tham nhũng không bị bài trừ) khi ông ngồi vào ghế Thủ tướng năm 2006.

Sau vụ bê bối Vinashin với khoản nợ xấp xỉ 4,5 tỷ USD, gần 20 tập đoàn và tổng công ty do ông trực tiếp nắm giữ sinh mệnh lâm vào cảnh nợ nần trên cả mức kinh hãi đối với một nền kinh tế nhỏ bé như Việt Nam với GDP chỉ 106,4 tỷ USD (năm 2010, theo số liệu của World Bank). Ngoài Vinashin, tập đưa ra con số của hai trong nhiều “quả bom thếp” điển hình của ông Dũng: Tập đoàn Điện lực Việt Nam EVN và Tổng công ty Hàng Hải Việt Nam (Vinalines).

EVN, theo Ủy ban Kiểm toán Nhà nước, thua lỗ 10 ngàn tỷ (tính chưa hết trong năm 2010) và nợ 200 ngàn tỷ đồng VN (khoảng 10 tỷ USD), tức là gần bằng 1/10 tổng thu nhập quốc dân, tương ứng lượng tiền xuất khẩu dầu mỏ của đất nước trong 10 năm!

Vinalines, đơn vị có con tàu Vinalines Queen trị giá 50 triệu USD đã bị chìm hôm 25-12-2011 cùng 22 thủy thủ đoàn, với nhiều dấu hỏi nghiêm trọng về nguyên nhân cũng như mức độ bồi hoàn của các hãng bảo hiểm. Trong 6 tháng đầu năm 2011, có tới 90% doanh nghiệp thuộc Vinalines báo lỗ hơn 600 tỉ đồng và Vinalines cũng đang nợ nhiều đối tác. Riêng khoản nhận bù đánh bằng công cụ “tái cơ cấu” từ ao Vinashin qua, Vinalines lỗ 153 tỷ đồng, theo báo chí trong nước.

Cùng với hàng loạt sự kiện gây nhiều thắc mắc, hoài nghi: Vụ CPI (nhận hối lộ trong dự án ODA của Nhật); các dự án đường tàu cao tốc và khai thác bauxite Tây Nguyên; cho thuê hàng trăm ngàn hecta rừng đầu nguồn; hơn 90% tổng thầu EPC lọt vào tay Trung Quốc; in tiền polymer (Securrency); và cuối cùng cách thức kéo con trai Nguyễn Thanh Nghị vào Ban Chấp hành Trung ương Đảng, rồi ít lâu sau đó đặt vào ghế Thứ trưởng Bộ Xây dựng – uy tín của Thủ tướng tuột xuống tận đáy, không chỉ về khả năng quản lý kinh tế, mà cả đạo đức cá nhân, ít nhất với những người quan tâm và có thông tin đa chiều về tình hình Việt Nam.

Vụ án Đ. Văn Vươn bùng nổ như một cơ hội, một chiếc phao cứu hộ. Ngay lập tức sau cuộc họp ngày 10-2-2012, trên báo điện tử của CP và các tờ báo quốc doanh khác đã xuất hiện các bài viết ca ngợi Thủ tướng về sự giải quyết hợp tình, hợp lý.

Nhưng nỗ lực tuyên truyền của Thủ tướng và bộ máy chẳng khác bao nhiêu việc tìm cách trục kéo con tàu Queen Vinalines 60 ngàn tấn từ dưới đáy đại dương ở độ sâu nhiều ngàn mét. Có lẽ vì thế mà, đưa link dẫn bài “Các chuyên gia đồng thuận kết luận của Thủ tướng”, Giáo sư kinh tế học Trần Hữu Dũng, chủ biên tờ “Viet-studies” bình luận giễu cợt: “Chớ cần người” không phải là tin cần đăng, khi nào “người cần chớ” mới là tin cần đăng”!

Trước hết, bản kết luận gần 1.800 chữ của Thủ tướng chẳng toát lên điều gì chứng tỏ là tác phẩm riêng từ tầm quyền hạn và thực quyền của một ông Thủ tướng.

Không cần động não, một viên thư ký hạng xoàng, chỉ cần “copy & past” tiếng nói của báo chí chính thống, các

chuyên gia luật, luật sư và các vị lão thành cách mạng trong hơn một tháng qua là có thể có ngay bản kết luận đưa cho Thủ tướng... đọc và “chỉ đạo”!

Rất có thể vì chỉ đọc bản kết luận được người khác viết sẵn nên Thủ tướng đã không ý thức được nội dung của nó chứa đựng nhiều điểm khiếm khuyết, thậm chí sai trái!

Trong cuộc phỏng vấn của đài quốc tế Pháp RFI ngày 11/2, Luật sư Trần Đình Triển cho thấy kết luận của Thủ tướng có những “câu chữ chưa đúng quy định của pháp luật” – một cách nói nhẹ nhàng. Nhưng thẳng thắn mà nói, câu dưới đây của Thủ tướng đã ngược lại quy định của Hiến pháp và Pháp luật: “*Thủ tướng yêu cầu lãnh đạo thành phố Hải Phòng tiếp tục (...) chỉ đạo cơ quan bảo vệ pháp luật khẩn trương đưa vụ án “giết người và chống người thi hành công vụ” ra xét xử công khai, bảo đảm tính nghiêm minh của pháp luật. Kiến nghị các cơ quan tiến hành tố tụng xem xét tinh tiết giảm nhẹ đối với bị cáo do các quyết định không đúng pháp luật của UBND huyện Tiên Lãng*”.

Theo Hiến pháp và điều 10 của Bộ luật Tố tụng Hình sự thì: Không ai có thể bị coi là có tội và phải chịu hình phạt khi chưa có bản án kết tội của Tòa án đã có hiệu lực pháp luật. Nghĩa là họ vẫn phải chịu một số biện pháp cưỡng chế nhất định, nhưng không ai được xem là có tội và không chịu bất kỳ một hình phạt nào khi chưa có bản án của Tòa án đã có hiệu lực pháp luật.

Chưa có bản án hiệu lực của tòa án đã đành, ngay cả tội danh “*giết người và chống người thi hành công vụ*” đối với anh Đoàn Văn Vươn đang là chủ đề tranh cãi rất gay gắt trong dư luận xã hội, bao gồm giới trí thức, báo chí, các cựu quan chức, cũng như những luật sư đang hành nghề hợp pháp tại Việt Nam.

Điều này chỉ có thể đồng nghĩa với sự yếu kém nhận thức của ông Thủ tướng, hoặc là Thủ tướng vào hùa trùm chần đánh hội đồng nạn nhân Đoàn Văn Vươn với báo Công an Nhân dân và Bộ trưởng Công an Trần Đại Quang.

Dư luận cũng bức xúc cho rằng, người đứng đầu Chính phủ, tức cơ quan hành pháp thì không nên “chỉ đạo” các cơ quan Tư pháp (Tòa án, Viện Kiểm sát).

Cho dù ai cũng biết thực chất cả bộ máy vận hành của chế độ ở Việt Nam đều nằm trong sự kiểm soát và điều khiển của tập đoàn lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam (ĐCSVN), nhưng rõ ràng trong buổi diễn này

ông Thủ tướng diễn xuất rất tệ.

Nội dung kết luận của Thủ tướng cũng cho thấy những sơ hở trong toàn bộ cuộc chơi này. Thủ tướng có thực sự chỉ đạo Đảng uỷ và Ủy ban Thành phố Hải Phòng không?

Về số phận của mấy ông quan xã, những con tốt đen, trực tiếp vi phạm pháp luật, coi như đã an bài, có lẽ không đáng để bàn. Người ta đã trao quyết định tạm đình chỉ chức Chủ tịch huyện Tiên Lãng đối với Lê Văn Hiền và đình chỉ chức Phó Chủ tịch đối với Nguyễn Văn Khanh, nhưng ký quyết định ngày 9/2 trước khi có cuộc họp của Thủ tướng và thời hạn đình chỉ, tạm đình chỉ là... 15 ngày, để... “kiểm điểm nghiêm khắc đúng yêu cầu của Thủ tướng” theo kết luận của ngày hôm sau!

Luật sư Trần Đình Triển còn chỉ ra điều đáng phẫn nộ mà Thủ tướng lơ đi hoặc cố ý quên:

“*Thủ tướng chỉ nói đến là việc phá dỡ nhà ông Vươn sai, đó là tội phạm hủy hoại tài sản. Còn một tội nữa. Trong bộ luật hình sự nước CHXHCN VN đã có riêng quy định về đất đai. Có một điều luật chuyên biệt, đó là vi phạm về quản lý đất đai. Thì ở đây ra quyết định cưỡng chế sai, thu hồi sai, rõ ràng đã vi phạm điều đó, thì cần phải khởi tố những người thực hiện việc quản lý đất đai trong sự việc này, theo điều luật đó đã. Còn những ai chỉ đạo phá dỡ, thì đấy là phạm vào tội hủy hoại tài sản*”.

“*Hai nhóm tội phạm đó, hai hành vi đó khác nhau, nhưng tôi thấy rằng không nhắc gì đến vi phạm về quản lý đất đai. Và một điều quan trọng nhất mà dân rất chờ đợi, đó là việc cưỡng chế*”.

Trên trang Web Bauxite Việt Nam do Giáo sư Nguyễn Huệ Chi chủ biên, trong phần giới thiệu bài “Chưa thỏa mãn với kết luận của Thủ tướng” của luật gia Lê Hiếu Đằng ngày 12/2, nhận định của Ban biên tập có đoạn:

“*Trong kết luận của Thủ tướng Chính phủ, ông Thủ tướng lại chỉ đặt vấn đề kiểm điểm (đành rằng sau đó một ngày, Bộ trưởng Bộ trưởng, Chủ nhiệm Văn phòng Chính phủ Vũ Đức Đam có tuyên bố rằng “sẽ xem xét kỹ luật lãnh đạo TP Hải Phòng)? Chẳng lẽ ông không biết rằng nếu không có một cái gạt đầu của bọn họ thì bọn ăn cướp ở Tiên Lãng dù có máu tham bằng mười cũng chẳng dám ho he sao? Ông có nghĩ rằng nếu cướp được chừng ấy đầm của ông Vươn, đầm cướp Tiên Lãng đâu có dám ăn lấy một mình, còn phải cống nộp nữa chứ. Hãy cứ xem cái mặt núc ních của Đại tá Ca thì cũng đủ đoán biết ông ta là người như thế nào, và chắc*”

KHI CHÍNH QUYỀN "COI DÂN NHƯ KẸ THÙ"

.....Võ Thị Hảo 11-02-2012.....

chấn không phải vô cơ và vô tư khi ông ta tỏ ra rất hể hả nói rằng việc phá nhà ông Vươn ông Quý là một trận đánh tuyệt đẹp đáng viết lại thành sách mẫu mực về chiến công của công an và bộ đội thời buổi này".

Trong kết luận Thủ tướng cũng không nói gì về việc điều động lực lượng quân đội vào việc cưỡng chế thu hồi đất đai của huyện Tiên Lãng. Việc làm này đã gây nên bất bình trong dư luận, làm ảnh hưởng xấu đến hình ảnh cao đẹp của người lính bảo vệ tổ quốc và nhân dân. Cựu Chủ tịch nước, đại tướng Lê Đức Anh cũng phê phán việc làm trái nguyên tắc này.

Kết luận

Tất cả cho thấy rằng, có những điều toan tính khuất tất phía sau hậu trường của buổi họp ngày 10-2-2012.

Một số giả thiết đưa ra như "loạn sứ quân", "rừng nào cọp đó", mỗi địa phương hùng cứ một lãnh thổ, đặc biệt đất Cảng Hải Phòng vốn có truyền thống ngang tàng... Tôi cho rằng các giả thiết này không đúng.

Sự liên kết từ trung ương xuống địa phương rất chặt chẽ trong lợi ích phe nhóm. Các tỉnh, thành phố trực thuộc trung ương sẽ rỗng hầu bao nếu không được Trung ương chuẩn thuận và cấp ngân sách cho các khoản đầu tư công khổng lồ.

Ngược lại, hầu bao của Trung ương chẳng thể xúng xính nếu tiền không chạy ngược từ rút ruột các công trình trong những dự án đầu tư ấy. Dòng chảy xuôi ngược của đồng tiền khiến trên và dưới ràng buộc lẫn nhau, có trách nhiệm bảo vệ nhau khi có vấn đề, nhưng cũng bất lợi là khi cần hai bên đều có thể sử dụng nó như một thứ con tin.

Còn về nhân sự, cấu trúc tổ chức đặc thù của hệ thống Cộng sản cho phép Trung ương mà cụ thể là Bộ Chính trị ĐCSVN có thể chôn vùi bất cứ ai trong nội bộ có tư tưởng chống đối, cách ly.

Cuộc họp của Thủ tướng để lại dư âm còn dài, vì vụ án đầm Cống Rộc đang tiếp diễn không đơn giản, nhất là dưới sức ép của xã hội và hậu quả khó lường nếu không được giải quyết thỏa đáng.

Vì thế, những người cầm bút hơn ai hết cần có trách nhiệm thông báo kịp thời mọi diễn biến đến dân chúng, ngăn chặn thái độ ngây ngô, lòng tin ấu trĩ vào thực tâm của lãnh đạo ĐCSVN.

Đừng nên để văn hoá nô lệ lẩn át lý trí, chưa chi đã vội vã vui mừng, chỉ vì một cái vuốt ve (dối trá) nhẹ nhàng!

© 2012 Lê Diễm Đức – RFA Blog

Ngày 10/2/2012, nhiều người dân vui mừng vì Thủ tướng Chính phủ đã đích thân chỉ đạo xử lý vụ cưỡng đoạt đất đai trái pháp luật, xâm hại tài sản công dân của chính quyền địa phương đối với gia đình anh Đoàn Văn Vươn tại huyện Tiên Lãng - Hải Phòng.

Sự ra tay trực tiếp của Thủ tướng đã khiến cho những vị đại diện Đảng và chính quyền từ cấp thành phố tới huyện xã tại Hải Phòng phải thừa nhận một phần sự thật, hết loanh quanh trí trá đổ tội cho người dân đã "bức xúc mà tự phá nhà Đoàn Văn Vươn...".

Nhưng liệu có nên để Thủ tướng phải "nhọc công" đến mức hai lần chỉ thị, phải thân hành "nhúng tay", trong khi Việt Nam có quy định rõ ràng trong Luật? Khi dưới tay Thủ tướng là cả một bộ máy từ Đảng tới chính quyền, tới Quốc hội, tới các đoàn thể, các hội ngành dọc ngành ngang đồ sộ, ngày ngày hưởng "lộc dân lộc nước?"

Điều gì đã khiến những người có trách nhiệm im lặng trong cả tháng trời trước công luận?

Cuối cùng một số nhân sĩ và nhà báo, một số quan chức về hưu cùng người dân có lương tâm phải "liều chết" vượt rào, vượt tường lửa, vượt nỗi đe dọa tù đầy của nhà cầm quyền mà nêu rõ vấn đề.

Tình trạng gây công phẫn đến nỗi cả Đại tướng Lê Đức Anh dù nghỉ hưu đã lâu, tuổi cao sức yếu, cũng phải lên tiếng trước thôi thúc lương tâm: "...cái sai thứ tư là chính quyền cố tình vi phạm luật pháp, dồn người dân vào chân tường, làm họ uất ức đến mức phải chống lại," như báo Người Lao động và Vietnamnet đưa tin từ ngày 16-1-2012.

Và cũng đúng như ông Vũ Quốc Hùng, nguyên Phó chủ nhiệm Ủy ban Kiểm tra Trung ương Đảng khóa 9, trên báo Pháp luật TPHCM số hôm 10-2-2012 nhận định:

"Không đời thuở nào, vụ việc chấn động như thế mà Thủ tướng

phải hai lần có ý kiến, các cấp, các ngành mới bắt đầu lập cập xử lý. Chỉ 24 tiếng đồng hồ sau vụ nổ súng, thường vụ thành ủy Hải Phòng, với bộ máy tham mưu đồ sộ như thế, hoàn toàn có thể thấy được đúng sai và có giải pháp xử lý chứ không phải đợi đến khi Thủ tướng có ý kiến mới xem xét, nhận lỗi."

"Còn đồ tập thể"

Tác giả cho rằng người dân VN vẫn còn tâm lý tự an ủi và trông chờ vào các ý kiến của lãnh đạo từ bên trên là chính.

Khi bị dồn tới bước đường cùng, người dân buộc phải liều chết tự vệ. Cuộc "khởi nghĩa" bảo vệ quyền lợi chính đáng trong phạm vi gia đình của anh Đoàn Văn Vươn, trước bộ máy đàn áp khổng lồ của hệ thống chính quyền địa phương, cũng tương tự một cuộc tự sát.

Bốn anh em Vươn bị tòa án mau mắn bồi thêm nhát dao cuối cùng, quy từ tội chống người thi hành công vụ sang tội giết người, một tội danh chắc sẽ phải tốn nhiều giấy mực, tranh luận trước tòa, nếu ở một quốc gia mà tư pháp được thực sự độc lập!

Có quá nhiều minh chứng tại nhiều nơi ở trong nước, không chỉ dừng lại ở các vụ cưỡng đoạt đất đai, tài sản đầy oan sai của dân, vốn được tung đầy hình ảnh, bằng chứng trên Internet, YouTube, hay trên các tập hồ sơ đòi công lý nằm trên tay các công dân chống tham nhũng như bà Lê Hiền Đức..., qua đó, một bộ phận trong bộ máy chính quyền địa phương được thấy thay vì bảo vệ dân, đã đang hành xử với dân như những kẻ thù phải triệt hạ.

Qua sự chứng minh của công luận như trong vụ Tiên Lãng, có thể thấy đây là thí dụ điển hình về sự triệt hạ có tổ chức, được bật đèn xanh, được cho phép của cấp lãnh đạo và cấp Đảng từ thành phố xuống xã. Tính chất chính quy về đàn áp trong vụ án này thể hiện rõ: có chỉ huy từ thành phố, huyện, xã, trực tiếp là ông huyện ủy viên kiêm bí thư đảng ủy xã và ông chủ tịch

UBND xã Vinh Quang.

Bộ máy này huy động cả trăm người, trong đó có công an và bộ đội trang bị vũ khí, lại dùng xe ủi đến phá nhà anh Vươn, lấy mái nhà lợp tôn của anh mang về nhà Phó trưởng công an xã, theo cáo buộc trên truyền thông trong nước. Họ đã phá căn nhà hai tầng của anh Vươn nhưng ông Giám đốc Sở Công an TP Hải Phòng nói rằng đó chỉ là một cái "chòi."

Tệ hơn nữa, khi để xảy ra hậu quả nặng nề, Thủ tướng chỉ đạo phải làm rõ trách nhiệm, thì ngay trước công luận, họ lại cùng nhau đổ tội cho dân, đổi trắng thay đen. Ông Đỗ Trung Thoại, Phó Chủ tịch UBNDTP Hải phòng đã trở nên "nổi tiếng" khắp nơi khi trả lời báo chí nói rằng vụ phá nhà anh Vươn là "do dân bức xúc... cưỡng chế".

Như thế, thiết nghĩ hệ thống chính trị địa phương còn phạm tội phụ họa và bao che cái sai. Rõ ràng, đã xuất hiện một hiện tượng phổ biến gần đây là có nhiều cán bộ viên chức Đảng và chính quyền sở tại đã chỉ huy hoặc đồng lõa, bao che cho những nhóm lợi ích, đặc lợi, chưa kể nạn sử dụng côn đồ, hành hung, bức hại người dân và sau đó còn cùng nhau che giấu, đối trá, phi tang một cách vô si.

Người ta gọi đó là nạn "côn đồ tập thể", khi những người có chức quyền, lãnh đạo hòa nhau vào ức hiếp dân. Nguyên nhân nào đã khiến cho họ làm vậy? Vì sao họ coi dân, những người nuôi nấng, làm vinh thân phì gia cho họ, như kẻ thù phải triệt hạ?

"Nô lệ hóa dân"

Tác giả cho rằng tâm lý giữ chữ "nhẫn" đang là một điểm yếu trong nhân cách người dân VN, khác xa với kiểu hành động trong vụ việc Tiên Lãng của ông Đ. Văn Vươn.

Một trong các nguyên nhân phải kể đến đầu tiên, đó là sự coi thường pháp luật, buông lỏng quản lý vốn rất ít khi bị ngăn chặn và trừng phạt. Cái này là thủ phạm làm hình thành những quan niệm vô đạo và vô si trong nhiều quan chức chính quyền.

Trong hành xử, những người này coi dân như nô lệ. Nô lệ phải gọi dạ bảo vâng, phải thờ chữ "nhẫn", phải

dâng hiến cho họ (quan lại mới) quyền lợi chung riêng và ngay cả tính mạng. Cho sống thì được sống, bắt chết phải chết, không được quyền trái ý họ. Như thế, người dân là công cụ trong tay họ, bị họ cưỡng đoạt quyền tự do ngôn luận và quyền nhân thân.

Im lặng và tuân phục vô điều kiện những ai có quyền lực và có khả năng ức hiếp, cướp đoạt, đã trở thành một nếp ứng xử, được coi là "biết sống", được nâng lên thành một tiêu chí đánh giá người tốt ở Việt Nam ngày nay, sau gần một thế kỷ "cách mạng" và đi theo "con đường chủ nghĩa xã hội."

Quan niệm và cách hành xử ấy không phải ngẫu nhiên mà có. Từ nhiều năm nay, chế độ độc đảng không có được sự cạnh tranh và giám sát tự thân, đã là nguyên nhân quan trọng trong việc lạm quyền mà dân gian vẫn nói tới trong câu "Bộ binh, bộ hộ, bộ hình. Ba bộ đồng tình bóp cổ con tôi," một ví von sâu sắc vẫn còn thời sự ở Việt Nam.

Đó là hành vi móc nối, gắn kết quyền lợi, bao che cho viên chức chính quyền. Điều này ngày càng được củng cố, diễn ra trắng trợn. Chúng được gieo và gặt trên cơ sở tạo ra một nền giáo dục, một nền văn hóa tư tưởng nô lệ hóa, đối trá trên mọi lĩnh vực.

Hậu quả nó là làm bào mòn, dần dà loại ra khỏi hệ thống những người thật thà, có tài, có lương tri. Nó thay thế vào đó vô số kẻ khéo léo mua quyền bán chức, biết nô lệ cho kẻ mạnh, những kẻ mỵ dân, cơ hội, không chỉ nằm trong đảng, chính quyền, mà còn trong cả Quốc hội. Họ giỏi chà đạp, nô lệ hóa kẻ yếu và lấy dối trá làm tồn tại.

Thiết nghĩ, đã đang có một sự kết hợp kể tục tinh vi trong tuyên truyền giáo hóa giữa tư tưởng nô lệ, ngu dân hóa của đạo Khổng, từ chế độ chiếm hữu nô lệ tới phong kiến, được cố ý kéo dài tới tận ngày nay ở Việt Nam.

Ngay tại thế kỷ 21, điều kỳ lạ xảy ra ở đất nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam là chữ "nhẫn" nô lệ, phong kiến, lại được rao bán khắp nơi như một tiêu chí của nhân cách Việt Nam.

Người ta giải thích cho nhau rằng chữ nhẫn được tạo thành bởi dưới là bộ đao và trên là chữ tâm – trái tim nằm trên lưỡi đao. Kẻ đao đức, sống ở đời là phải biết chịu đựng đau đớn. Dẫu trái tim có bị đao cứa nát cũng cứ phải chịu. Luôn luôn người ta khuyên nhau: thôi thì chín bỏ làm mười, thôi thì dĩ hòa vi quý; một sự nhịn chín sự lành, phải đoàn kết nội bộ, đoàn kết đoàn kết đại đoàn kết...

Cho nên dân chịu đựng quan, cấp dưới chịu đựng cấp trên, chịu đựng 24/7, chịu đựng không giới hạn, chịu để được khen là "thuần", là "cừu ngoan", chịu để được yên trong cảnh nô lệ, chế áp mà vẫn "vui", chịu để mất mồ mồ mất mã tổ tiên, chịu để phải nô sùng, hay tự thiêu, nhà tan cửa nát... mà cuối cùng vẫn chịu, rồi lại tự an ủi bằng có ý kiến kết luận này, ý kiến kết luận nọ của Thủ tướng hay Tổng Bí thư, để rồi một thời gian... đâu có thể vẫn hoàn đầy.

Nhịn như thế thì tất cả đã góp phần để tạo thành một cái bẫy tâm lý, nhân cách với dân tộc này. Dân thì hèn thêm, quan thì ác thêm. Hậu quả là chẳng tạo ra được 1 xã hội công dân cho đất nước, mà lại tạo ra 1 xã hội mang nhiều yếu tố nô lệ với 1 bộ máy tiền hô hậu ủng, bạo lực, không lồ, chế áp mọi mặt từ vật chất tới tinh thần, tư tưởng, tâm linh, tình cảm và nhân cách dân tộc.

Trong điều kiện ấy, sự đòi bại của bộ máy đã trượt dốc quá xa. Bộ máy đã trở nên lưu manh hóa và côn đồ hóa ở nhiều bộ phận và trong nhiều trường hợp, đến nỗi người dân và công luận phải nhắc tới những từ từ nhẹ tới nặng như "căn bệnh hệ thống", "bạo lực đỏ", hoặc sự "căm thù"... , không hơn không kém.

"Vũ khí nô lệ"

Nguyên Chủ tịch nước, Đại tướng Lê Đức Anh cho rằng chính quyền phải tránh làm những điều có hại với nhân dân.

Thay vì đánh thức nhân cách và tiềm năng sáng tạo của con người, thay vì chính phủ được dân lập ra chỉ để phục vụ dân, để bảo vệ các quyền tự do cơ bản của con người, cho đến nay, có thể thấy quá nhiều

minh chứng ngược lại.

Trong vô số trường hợp, nhiều vị lãnh đạo chính quyền xã hội chủ nghĩa các cấp, hay các "quan lại cách mạng", "quan lại đổi mới", thậm chí nhiều tập thể trong bộ máy quyền lực, đã coi người dân Việt Nam như một thứ công cụ, một thứ nô lệ, và muốn đối xử với họ thế nào cũng được.

Báo chí, truyền thông, đặt dưới sự giám sát chặt về chính trị, tư tưởng, tài chính, của các ban ngành của đảng, chính quyền, chịu hạn chế tự do ngôn luận cách trái pháp luật, trái hiến pháp, đã đang bị biến thành thứ vũ khí hữu hiệu trong việc ngu dân hóa và nô lệ hóa đó.

Thay vì là tiếng nói của dân, hệ thống này bị biến cải thành bộ máy tuyên truyền, đã đang là vũ khí hộ vệ cho hệ thống "đại công xưởng sản xuất nô lệ" tại Việt Nam.

Hiện trạng nô lệ hóa dân chúng, hành xử lưu manh và côn đồ tập thể của một số viên chức chính quyền địa phương đang ở mức "báo nhà thơ, nhạc sĩ Ng. Trọng Tạo gọi ở trên là "bạo lực đỏ".

Cần phải lưu ý rằng trong pháp luật Việt Nam hiện hành không có điều khoản nào cho phép "bạo lực đỏ".

Đại tướng Lê Đức Anh, Nguyên Chủ tịch nước, nhấn mạnh trên truyền thông trong nước rằng đang có hiện tượng rất xấu xảy ra ở nhiều địa phương, không chỉ ở Hải Phòng, một tình trạng rất nghiêm trọng, cần được rút kinh nghiệm và xử lý nghiêm, trong đó theo ông "quân không được cưỡng chế dân"; và chính quyền, "điều gì có lợi cho dân thì làm, điều gì có hại cho dân thì phải tuyệt đối tránh," ông nhắc lời cổ Chủ tịch Hồ Chí Minh.

Thiết nghĩ, cần phải làm tất cả để cứu người dân VN thoát khỏi tình trạng bị nô lệ hóa, ngăn chặn thứ "bạo lực đỏ" đang tràn lan này.

Và trong đó một gánh nặng rất lớn đang đòi hỏi và chờ đợi ở không chỉ Quốc hội để sửa đổi Hiến pháp kỳ này, cũng như cuộc chinh đôn đảng theo tinh thần Nghị quyết Trung ương 4, hay cuộc đối thoại rất hữu ích về vai trò trí thức và phản biện xã hội hiện nay, mà còn

đặt ở không đâu khác ngoài chính sự thay đổi tư duy và hành động của người dân, từ vụ vụ nổ chấn động "hoa cải" ĐVV - nay đã trở thành một huyền thoại, chẳng kém gì ngọn lửa thấp lên tại Tunisia trong Mùa xuân Ả-rập xứ người. ****

csVN nữa. Cám ơn Bill Gates, Steve Jobs! Nhờ quý vị mà ngày hôm nay chúng tôi thân thang lướt mạng ngay trước mũi bọn công an. Những bức màn tre, màn sắt trước đây giam giữ cha anh chúng tôi bây giờ chỉ là trò cười cho thế hệ @. Khi những hàng rào ngăn cấm tư

Ngày phán xét sẽ đến!

.....Tuổi 20 (Danlambao) 06-02-2012.....

Thân tặng Hatka, Nguyễn Thị Thanh Bình, Trịnh Kim Tiên và các bạn trẻ Việt Nam.

Bao năm rồi không còn nhớ, nhưng quê hương tôi cứ mỗi độ xuân về thì cụ đồ râu tóc bạc phơ ngồi viết câu đối đỏ bên đường nay đã vắng bóng. Thay vào đó người ta tro trên, đem ra treo đầy đường, vẽ đầy phố những khẩu hiệu tuyên truyền mà chẳng ai thèm để ý: "Mừng Xuân, mừng đảng quang vinh." Những năm trước họ còn kịch cỡm vô học đến độ dám để cả đảng đứng trên mùa xuân của đất trời, dân tộc. Năm nay, những đỉnh cao sở thú học làm người đôi chút đã biết đưa xuân lên hàng đầu, nhưng cũng chỉ đến đó thôi. Trình độ văn hoá bỏ túi công nông cả mà!

Chẳng may phải sống trong môi trường ô nhiễm cực kỳ của cái gọi là cnxh. Chẳng may mỗi khi ra đường phải nhìn thấy khắp nơi cờ đỏ búa liềm và một ngôi sao vàng chìm ngập trong biển máu của màu cờ đỏ. Chẳng may cứ mỗi khi mở TV lại thấy xuất hiện những khuôn mặt no căng béo mỡ, húp húp mắt mở không ra của các Ủy viên Bộ chính trị, của ngài Thủ tướng "Vinashin". Ôi tuổi trẻ Việt Nam, chúng tôi bị đầu độc, nhồi nhét trong gần 70 năm nay nơi ao tù xcnh, biết bao giờ chúng tôi mới bơi được ra biển khơi đây?

Trong đêm giao thừa 2012, khai bút đầu năm, trước tiên tôi xin cám ơn nhân loại, và đặc biệt cám ơn những người đã sáng tạo ra hệ thống Internet nhờ đó mà thế hệ trẻ Việt Nam không còn bị giam giữ trong ngục tù ngu dốt của đảng

tướng con người bị phá bỏ bằng công nghệ thông tin, khi những bức tường lửa (firewall) trở thành bất lực trước khát vọng tự do, đây là lúc dân chủ khai sinh. Tuổi trẻ Việt Nam sẽ đồng khởi vùng lên để trả lại tên đường TỰ DO, chúng tôi sẽ nam kỳ khởi nghĩa để đem lại CÔNG LÝ. Cái gì của Cesar hãy trả lại cho Cesar.

Chúng con xin cám ơn cha mẹ đã cho con khối óc chấp cánh bay lên những vì sao cao nhất, và nhận thức được sự giẫy chết của cnxh thay vì chủ nghĩa tư bản như người ta nói. Cha mẹ đã dạy chúng con biết thế nào là dân chủ thực sự khi cho phép chúng con nói lên những điều khiến cha mẹ lo nhiều, sợ hãi nhiều; cha mẹ không bịt miệng chúng con và bắt chúng con phải suy nghĩ một chiều như đảng vẫn làm. Chúng con biết tóc cha mẹ đang bạc đi vì sợ hãi để cho tuổi xanh chúng con vươn lên dưới ánh mặt trời. Xin cha mẹ yên tâm, nếu một mai con phải vào tù thì chế độ hôm nay cũng sẽ chẳng còn bao nhiêu thời gian nữa để giam giữ con. Bạn bè và anh chị em chúng con sẽ hàng hàng lớp lớp như thác đổ triều dâng phá đi khung cửa ngục tù, và ngày đó cũng không xa. Tại Việt Nam hôm nay làm gì có tự do, chỉ có nhà tù lớn hay nhà tù nhỏ mà thôi. Sợ hãi chính là tên cai tù nguy hiểm nhất cho mỗi người chúng ta, nhưng khi vượt qua được nỗi sợ hãi thì chính là lúc kẻ thù của chúng ta lo sợ. Con không còn sợ nữa, bạn bè con không còn sợ nữa, chúng con đang tỉnh thức sau đêm dài u mê. Bây giờ là lúc đảng csVN

sợ hãi. Chính vì sợ hãi nên chúng ra tay bắt bớ giam cầm bất cứ ai, như con chó điên cắn cần trước khi nhận viên đạn thi ân và bị vắt xuống công.

Các đỉnh cao Bắc bộ phủ cứ bắt hết đi, nhớ mà giữ Bùi Thị Minh Hằng thêm vài chục năm nữa, cho cái gan dũng khí của cô ta phải héo hon trong lao tù. Hãy giam Cù Huy Hà Vũ cho đến ngày mọt gông. Hãy bịt miệng Linh mục Nguyễn Văn Lý cho đến khi không còn hơi thở để cả thế giới thêm ghê tởm cái chế độ. Hãy cô lập Hoà thượng Thích Quảng Độ để cho nhân loại biết thế nào là tự do tôn giáo tại Việt Nam. Trí thức như Trần Huỳnh Duy Thức là cái gai đâm vào mắt, đáng hãy nhổ tận gốc, diệt tận ngọn. Và hằng ngàn tiếng nói bất khuất khác đang bị đảng cô lập! Nhà báo Hoàng Khương là kẻ bôi bác cách mạng chưa kể tội cả gan gài bẫy công an, đảng cần phải biệt giam. Đêm giao thừa năm nay, hoà cùng niềm vui xuân của dân tộc, qua mạng Internet, qua Dân Làm Báo, tôi đã thấy ngọn lửa sấm sét từ nòng súng của anh hùng Đoàn Văn Vươn, những phát súng, những viên đạn, những quả mìn tự chế bằng uất hận đã làm rung chuyển thành trì xhcn. Tôi đã thấy từ đầu que diêm uất hận của mỗi người dân Việt bay lên màn đêm góp lại cùng nhau thành đám cháy rừng quét sạch cái đảng bán nước, hại dân. Hãy nhóm lên hằng triệu que diêm khác, súng hãy nổ khắp nơi. Một cánh chim không thể nào bay xa được, cả triệu cánh chim chúng ta sẽ đủ sức quét đảng Cộng sản “hèn với giặc, ác với dân” này ra biển Đông. Trong quá khứ, đảng đã đẻ ra một anh hùng Lê Văn Tám giả tạo mà lịch sử sẽ phán xét, nhưng trong hiện tại đảng đang tạo ra những Thánh tử đạo cho đất nước oai hùng. Bắt thêm nữa đi, nhốt cho chật nhà tù, tuổi trẻ chúng tôi cần thần tượng để tôn thờ.

Hỡi bạn bè yêu thương của tôi, hỡi tuổi trẻ kiêu hùng Việt Nam, hỡi những ai không còn sợ hãi nữa, tôi cảm phục vô cùng khi hằng tuần thấy các bạn rủ nhau với laptop bên cạnh và đọc Dân Làm Báo trước mũi bọn công an nguy quyền Cộng

sản. Tôi ngưỡng mộ vô cùng khi các bạn dũng dạc tuyên ngôn Hoàng Sa, Trường Sa ngay giữa thủ đô Hà Nội, xin cho tôi được ngả mũ kính phục tất cả. Các bạn là Việt Nam và Việt Nam là các bạn. Tôi xin cúi đầu trước lòng dũng cảm của chị Trần Thị Nga và cháu bé còn trên tay mẹ đi biểu tình chống Trung Quốc. Chị oai hùng gấp vạn lần Nguyễn Chí Vịnh, Phùng Quang Thanh.

Hỡi đám công an ngu dốt, mặt mày vênh vác ngồi thành từng nhóm với điện đàm quán trong những tờ báo, có gì sợ hãi đâu mà phải giấu giếm! Chỉ cần nhìn cái khuôn mặt lăm la lăm lét như chó ăn vụng bột, các ông đã tự giới thiệu mình là ai rồi. Không cần phải đem máy phá sóng đến để ngăn ngừa chúng tôi dùng điện thoại liên lạc rủ nhau đi biểu tình! Qua Internet chúng tôi đang gửi thông điệp cho cả nước, cho cả thế giới là tuổi trẻ Việt Nam đang đứng lên và chúng tôi sẽ là sóng thần quét sạch chế độ Cộng sản Việt Nam. Chúng tôi hiện ngang làm việc đó ngay trước mũi các ông đấy. Mở mắt ra, thông minh một chút cho vợ con đỡ tủi thân. Các ông dùng bộ đàm tầm sóng không quá vài cây số để liên lạc, xin chỉ thị; chúng tôi sử dụng iPhone, iPad gửi thông điệp đi toàn cầu qua vệ tinh. Chúng tôi đọc báo phản động ngay trước mũi các ông, nhiều khi còn dễ hơn đọc ở nhà vì sợ cha mẹ không cho. Các ông lù lù ngoài ánh sáng, khệnh khạng coi trời bằng vung, chúng tôi âm thầm làm giòng nước ngầm xoáy đổ chế độ. Đồ các ông giữ được nước trong lòng bàn tay. Các ông mù quáng bảo vệ một chế độ giầy chết, chúng tôi nhìn xa trông rộng hướng về một ngày mai đất nước không còn Cộng sản. Các ông ăn lương của dân chúng nhưng quay lại cắn chủ, chúng tôi được cha mẹ nuôi và dạy cho đầu là bạn đầu là thù. Các ông là Trần Ích Tắc, Lê Chiêu Thống, chúng tôi là Quang Trung, Trần Hưng Đạo, Bà Triệu, Hai Bà Trưng. Các ông quỳ lạy trước bá quyền Đại hãn, chúng tôi chuẩn bị ồng đồng cho con cháu Tôn Sĩ Nghị. Các ông cắn cổ ngậm rơm xin gấn thêm một

sao vào cờ Trung Quốc, chúng tôi sẽ quét sạch những sao trên mầu cờ đỏ. Các ông ức hiếp dân, tịch thu nhà cửa đất đai, đào mồ mã gia tiên; chúng tôi nổ súng ở Tiên Lãng, đặt bom nhà Đại tá công an tại Thái Nguyên. Các ông ở nhà cao cửa rộng, con cái đi xe hơi vênh vác cập kê chân dài cổ cao, chúng tôi là hằng triệu triệu xe gắn máy, đi bộ có, chen chúc trên xe buýt có và chúng tôi đông như ong như kiến... tất cả đang hướng về các ông cho ngày phán xét. Các ông ngu dân tin là đảng muôn năm, chúng tôi sáng suốt tin là DÂN VẠN ĐẠI. Các ông là thuyền, là Vinashin, Vinalines, chúng tôi là sóng và sóng đã đánh chìm thuyền. Các ông tình nguyện làm khuyển mã cho 14 con khi đột, chúng tôi là con cái của 90 triệu dân. Các ông nhìn trước mắt “còn đảng, còn mình” hoặc trung với đảng trước cả hiếu với dân; chúng tôi nhìn lâu dài, đất nước quê hương là muôn năm muôn đời và đảng là một bọn thảo khấu cướp ngày không hơn không kém! Các ông là những con lừa bị che mắt chỉ thấy một hướng, chúng tôi là cánh hạc bay trên trời cao nhìn thấy năm châu bốn bể. Hãy tỉnh thức trước khi chúng tôi phải hành động, hãy đứng về chính nghĩa thay vì bạo quyền, hãy trả thế đảng và về với nhân dân. Khi sóng nổi, khi bão đến, chớ có đại đột mà chống lại ý trời và lòng dân.

Hãy dẹp ngay đám Dân phòng vô học, thất nghiệp, đeo băng đỏ ngang tay. Bọn cô đuôi chó đó chỉ khiến chúng tôi khinh bỉ chế độ và nuôi cảm hờn dâng cao mà thôi. Một cú đâm vào mặt người dân, một miếng thuốc ngậm miệng, ngạo mạn của tên dân phòng già sắp chết hùng hổ trên cung thánh nhà thờ Thái Hà sẽ được trả lời bằng trăm bài viết trên Dân Làm Báo với hằng triệu người khắp thế giới xem, và họ sẽ chuyển tin đến hằng triệu người khác. Chúng tôi liệu có thông minh hơn các ông không, hỡi những đỉnh cao trí tuệ? Các ông theo ý đảng, chúng tôi vâng ý trời toại lòng dân. Các ông là thiểu số, chúng tôi là toàn dân!

Tuổi trẻ chúng tôi bị che mắt

bằng khăn quàng đỏ đã bao nhiêu năm rồi, chúng tôi bị tẩy não bằng một chủ nghĩa ngoại lai đã và đang bị cả nhân loại ném vào sọt rác. Chúng tôi bị bắt phải ca ngợi một xác chết. Vâng, nếu “đêm qua em mơ gặp bác Hồ” thì sáng nay, ngày mừng một Tết 2012 xin cho chúng tôi được đồng ca bài hát ân tình “Làm sao giết được người trong mộng”. Đừng ảo tưởng mà bắt 90 triệu người sống phải tôn thờ một xác chết!

Một nhạc sĩ gia nô nào đó viết: “Đảng đã cho ta một mùa xuân...” và nhiều bạn trẻ chúng tôi phải công nhận là bài hát này đã trở thành một liều thuốc xỏ công hiệu nhất cho những ai bị tảo bón, cứ nghe đến thì trong cơ thể chỗ nào có đường thoát là mọi thứ trong người đều tuôn ra như ba giòng thác cách mạng không cách nào kềm hãm được. Giá mà đảng đừng mộng mơ cao làm chính trị, thay vào đó đi bán thuốc sơn đông, cao hồ cốt, thuốc trị tảo bón thì lời to.

Năm mới, nói chuyện xuân, cho phép tôi được chia sẻ cùng các bạn những mùa xuân tù ngục “Gulag” mà đảng đã cho chúng ta và mỗi người hãy tự suy nghĩ xem liệu có còn ai muốn những mùa xuân kinh hoàng đó không?

Mùa xuân CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT. Chế độ csVN có thể che giấu những tội ác tày trời của họ qua sự kiểm soát chặt chẽ báo chí, thông tin và tuyên truyền. Nhưng họ không thể nào che nổi ánh sáng mặt trời mang tên lịch sử. Xin mời các bạn trẻ hãy vào Google và đánh hàng chữ “cải cách ruộng đất” các bạn sẽ thấy đảng quang vinh như thế nào trong việc chôn sống đồng loại. Hitler, nhà độc tài Đức Quốc Xã đi vào lịch sử là tên đồ tể của nhân loại, nhưng Hitler chỉ giết người Do thái chứ hẳn không giết người cùng chủng tộc. Bác Hồ noi gương bác Mao quay về giết ngay chính đồng loại, dạy con cháu cha mẹ, bắt người làm công đem chủ ra chôn sống, thậm chí giết chính những người đã giúp đỡ, nuôi nấng, che giấu mình khi còn hoạt động trong bí mật như câu chuyện bà Nguyễn Thị Năm. Cho đến nay,

vẫn chưa có con số chính thức nào cho biết có bao nhiêu nạn nhân bị đầu tở và chôn sống trong cuộc cách mạng CCRĐ ô nhục này, nhưng ước lượng không dưới 250,000 người, khi mà dân số miền bắc vào thời điểm đó chỉ 16 triệu người. Ông Hồ quả là vĩ đại hơn Hitler trong thành tích giết người đồng chủng!

Ngày hôm nay, chính quyền Cambodia và Toà án Quốc tế đem ra xử bẽ lũ Pol Pot với tội danh diệt chủng. Trong khi đó, đảng csVN vẫn tiếp tục cưỡng bức cả nước phải thờ cái xác chết Hồ Chí Minh. Vâng, lịch sử cũng ghi là ông Hồ đã khóc và xin lỗi toàn dân về sai lầm của một số cán bộ trong khi thi hành chính sách CCRĐ. Có thể thôi sao? Trên dưới ¼ triệu người chết đưa đến hàng triệu gia đình tan nát và chỉ một lời xin lỗi của lãnh tụ là xoá đi tất cả? Ôi mùa xuân tuyệt vời đảng đã cho ta! Ôi sinh mạng người Việt dưới chế độ xhcn rẻ hơn cả bèo, hơn một phần tư triệu xác chết trôi lầy vùi giọt nước mắt cá sấu của tên già đồ tể.

Mùa xuân TRĂM HOA ĐUA NỔ. Không la hét đầu tở ồn ào như CCRĐ, lần này bác và đảng thâm hiểm, mưu mô và quỷ quyết hơn rất nhiều. Hãy khuyến khích cho trăm hoa đua nở, cho trăm nhà lên tiếng. Từ đó, một Trần Dần xuất hiện: “Tôi đi không thấy phố không thấy nhà, chỉ thấy mưa sa trên màu cờ đỏ”. Cứ thế hàng trăm văn nghệ sĩ ưu tú của miền bắc lần lượt xếp hàng vào trại cải tạo, để học tập, để thấm được thế nào là “mưa sa trên màu cờ đỏ”. Đảng đã bước đầu thành công trong chiến dịch triệt hạ tư tưởng con người. Những cha ông chúng tôi ở miền bắc vào thăm gia đình sau năm 1975 kể lại cuộc sống sau mức màn sắt là: mọi người sợ hãi, nghi kỵ lẫn nhau; gia đình có làm thịt một con gà cũng phải đóng kín cửa và chôn giấu lông gà nếu không muốn bị hàng xóm tố cáo. Ngồi tròn mắt nghe các cụ kể chuyện mà người tôi nổi cả da gà và từ đó tôi mới nhận thức được: không phải chỉ có riêng miền nam khổ cực trong 37 năm qua đâu, mà người dân miền bắc đã phải cắn

răng chịu đựng gần 70 năm nay rồi. Thành quả lớn nhất mà đảng đã đạt được trong chiến dịch Trăm hoa Đua nở này là tạo ra một sự phân hoá, nghi kỵ, bất tín giữa người dân với nhau.

Khi dân chúng không còn ai tin ai thì họ sẽ không còn sức kháng cự nữa và họ sẽ bị đảng “thuần thực”. Xin lỗi khi phải dùng từ “thuần thực” là ngôn ngữ chỉ dùng cho loài vật được người huấn luyện, tôi chỉ mượn hai chữ này từ cửa miệng ông Đại tá Đỗ Hữu Ca, Giám đốc công an Hải Phòng vừa phát biểu về vụ anh Đoàn Văn Vươn ở Tiên Lãng đã dùng súng bắn vào công an, bộ đội khi đám thảo khấu bu đến cưỡng đoạt đất đai mà mồ hôi và nước mắt của anh Vươn và gia đình đã đổ ra trong hàng chục năm qua để chiến đấu với biển với sóng. Viên Đại tá công an nói: “*Khi chúng tôi cưỡng chế, người dân nơi đây rất đồng tình. Tuy nhiên vụ việc có cái dở đó là tổ công tác khá chú quan, không lường hết được các tình huống. Từ sau hòa bình đến nay, người dân Tiên Lãng khá thuần nên huyện nghĩ rằng không có việc chống đối như thế*”. 70 năm tư duy người Cộng sản có khác gì đâu, họ vẫn xem dân không phải là người nên chỉ cần thuần hoá như những đàn súc vật không hơn không kém.

Đảng đã cho ta gần 70 mùa xuân “khá thuần”, cho nên khi những anh chị em ngư dân của chúng ta bị Trung Quốc đem tàu Hải giám xâm phạm lãnh hải, bắt cóc đòi tiền chuộc và giết hại, đa số chỉ biết lặng câm khi đọc trên báo hoặc nghe những người phát ngôn của chính phủ gọi là “Tàu lạ”. Đảng đã thuần hoá chúng ta giống như những con đà điểu chỉ biết vùi đầu trong cát khi gặp giông bão. Đảng hèn hạ không dám đối đầu với bọn bá quyền Trung Quốc thì cũng hiểu được, nhưng cả 90 triệu người trong nước đều im lặng trước lối giải thích “lạ” về “tàu lạ” thì không thể nào không khen cuộc cách mạng xhcnVN đã thành công trong mức độ thuần hoá con người như thế nào! Đảng đã thuần hoá người dân để mọi người chấp nhận những sự

“phi lý” từ nay trở thành “có lý”! Đảng thành lập Dân quân biên để cùng nhau bảo vệ khi bị tàu lạ quấy rối, thế thì lực lượng hải quân, không quân với tàu ngầm Kilo và máy bay hiện đại để làm gì? Đảng dùng ông du đủ thổi vào hậu môn của những Hiệp sĩ đường phố ở Bình Dương và lợi dụng nhiệt huyết của họ để chống tội phạm, trong khi đó thì sử dụng công an đi hiệp dân, bắt chẹn, ăn hối lộ. Quân đội nhân dân thì lo xây sân golf trong phi trường, đi làm kinh tế, thậm chí mở nhà nghỉ, khách sạn, phòng massage nuôi béo bọn tướng tá. Công an thì nay bê cô dân, mai giải toả nhà, đi đến đâu ngửa tay xin tiền đến đó. Công chức phường khóm thì hậm hộc khó để cho đến khi lòi ra phong bì. Ôi những mùa xuân vắng bóng công lý đảng đã cho ta! Mùa xuân nào cũng chỉ ở cùng chúng ta vài ba tháng, nhưng mùa xuân của “Trăm hoa đua nở, trăm nhà lên tiếng” đã bắt chúng ta phải ngậm miệng đến gần 70 năm qua.

Độc lập ở đâu khi mà mảnh đất quê hương đang bị người nước lạ hăng ngày đào phá bauxit! Độc lập chỗ nào khi lòng dân sôi sục vì biển đảo bị chiếm đoạt bởi một lũ lạ người lạ ngòm, nói thẳng ra là bè lũ Đại hán Trung Quốc. Ấy thế mà viên chức cao cấp của Bộ Ngoại giao Việt Nam lại nói rằng “Yêu cho roi, cho vọt”! Yêu kiểu đó thì tại sao quân đội nhân dân Việt Nam lại không dám “yêu lại” nhi? Hải quân Việt Nam Cộng Hoà họ có sợ đâu? Hay chính sách của đảng cs bây giờ là độc lập bằng miệng còn đất đai thì cứ từ từ bán, chẳng ma nào biết. Bọn Trung Quốc đã ở khắp đất nước rồi đó! Chúng có mặt ở Cao nguyên, chúng nằm ngay Lâm Đồng, chúng ngồi chồm hồm trong Bộ Chính trị. Hàng hoá made in China ngự trị từ Móng Cái đến Cà Mau, phim Tàu chiếu hết bộ này qua bộ khác trên TV do nhà nước kiểm soát. Có độc lập không khi đảng bắt những em bé gái mặc quần áo Tàu đứng dưới trời giá lạnh cầm cờ sáu sao đón quan thái thú Tập Cận Bình?

Tự do theo nghĩa nào mà người dân chỉ mới nói đến hai tiếng thân

yêu Hoàng Sa và Trường Sa là đủ để công an đập vào mặt, bắt bỏ tù, lôi kéo trên đường phố như súc vật? Tự do đâu mà Điều Cày, người đã từng phục vụ chế độ trong hàng ngũ quân đội nhân dân bị giam quá hạn tù và cho đến nay vợ con vẫn không biết sống hay chết? Ấy thế mà bà Giáo sư, Phó Chủ tịch nước, người có nhan sắc làm nhục tất cả phụ nữ Việt Nam, lại còn nhe hàm răng vầu cho rằng đất nước ta dân chủ gấp vạn lần bọn tư bản giầy chết! Liêm sỉ là điều không bao giờ có ở bọn đứng đầu nguy quyền Cộng sản Việt Nam. Tự do ở chỗ nào mà cả nước có 700 nhật báo, tuần báo, đài phát thanh, đài truyền hình và tất cả đều nằm trong tay đảng? Cái thứ tự do trong tù ngục, tự do giữa bốn bức tường giam, tự do được kiểm soát bởi bọn cai ngục!

Hạnh phúc, có thật là chúng ta được hạnh phúc không? Còn tùy theo cái nhìn của mỗi người, nhưng tại sao chúng ta không hỏi Trịnh Kim Tiên về mảnh khăn tang chị quàng trên đầu bên di ảnh người cha ông Trịnh Xuân Tùng đã bị tên Trung tá công an Nguyễn Văn Ninh đánh chết? ChxhcnVN quả là ưu việt: công an đánh chết người chỉ bị tuyên án 4 năm (tôi dùng chữ “chỉ” ở đây có nghĩa là tên Ninh rất có nhiều cơ hội được giảm án sau một hai tháng tù, và được tha sau một năm vì có hành vi tốt). Chưa biết chừng hẳn sẽ được âm thầm chuyển công tác về một địa phương khác với chức vụ cao hơn, vì những tên đao phủ như Nguyễn Văn Ninh là vốn quý của đảng! Muốn biết rõ hơn nữa, hãy hỏi chị Thanh Tuyền và câu chuyện đau thương về người chồng bị giết chết ngay trong đồn công an Bình Dương. Hạnh phúc hay không cứ nhìn vào gia đình nhà văn Huỳnh Ngọc Tuấn và nữ anh thư đất Việt Huỳnh Thục Vy, họ chỉ có một tội là dám viết lên sự thật và đảng thì chỉ thích nói dối quanh co. Tôi không thể nào quên được hình ảnh chị Trần Thị Nga tay bông con nhỏ đi biểu tình chống Trung Quốc, và cái đảng hèn hạ này đã nhanh chóng xù lông nhe nanh vuốt, đưa công an đến khoá trái cửa nhà chị, chúng nhốt người ngay tại nhà như

nhốt con vật trong sở thú. Hạnh phúc như thế nào khi người vợ anh Đoàn Văn Vươn ở huyện Tiên Lãng, Hải Phòng nghẹn ngào trong nước mắt: “Gia đình tôi năm nay không có Tết” vì nhà cửa đã bị chính quyền địa phương giật sập. Hạnh phúc trên vành khăn tang đảng đã đem lại mùa xuân cho Trịnh Kim Tiên & Thanh Tuyền, một mùa xuân uất nghẹn vắng cha mất chồng. Hạnh phúc được sống cảnh màn trời chiếu đất, đảng đã mang lại mùa xuân cho gia đình người kỹ sư Đoàn Văn Vươn. Hạnh phúc trong bốn bức tường lao lý là quà của đảng gửi cho Trần Huỳnh Duy Thức, Cù Huy Hà Vũ, Nguyễn Văn Lý. Hạnh phúc được tự nhiên vào trại Phục hồi nhân phẩm hai năm không cần ra toà đảng đã tặng cho Bùi Thị Minh Hằng. Những hạnh phúc đảng như thuốc bắc và cay gập vạn lần ốt hiểm.

Ôi dân tộc tôi và những uất hận của 70 mùa xuân đảng đã đem về!

Mùa xuân MẬU THÂN 1968.

Lịch sử Việt Nam sẽ không thể nào quên mùa xuân tang tóc 1968. Chúng tôi được nhốt nhét tại học đường về nhà thơ vĩ đại Hồ Chí Minh, khi nghe thầy cô chính trị khen thơ đầy mùi nước mắm con thuyền Nghệ An của ông cả bọn chúng tôi chỉ biết nhìn nhau với ánh mắt cười đêu. Nhưng khi nghe thể hệ cha anh và đặc biệt là mấy bác người Huế bạn của ba mẹ tôi kể về biến cố Tết Mậu Thân 1968 tại Huế và các tỉnh thành miền nam. Kể về hình ảnh những sinh viên dưới chế độ Việt Nam Cộng Hoà như Nguyễn Đắc Xuân, anh em Hoàng Phủ Ngọc Tường, Hoàng Phủ Ngọc Phan đi theo cách mạng và quay về đeo súng chạy trên đường phố Huế giết người không gớm tay (Theo tôi, những tên này cần phải đem ra Toà án Quốc tế Nuremberg để xử như bè lũ Pol Pot). Nhưng có lẽ tên tội phạm lớn nhất của đất nước Việt Nam sẽ không ai khác hơn là nhà thơ và đồng thời là cái xác chết ở Ba Đình hôm nay. Hy vọng lịch sử sẽ công minh và chắc chắn sẽ phải là như thế thôi. Năm 1968, ông Hồ đã gửi đi mệnh lệnh giết người qua đài phát thanh Hà Nội với bốn câu

thơ: “Xuân này hơn hẳn mấy xuân qua. Thắng trận tin vui khắp nước nhà. Nam Bắc thi đua đánh giặc Mỹ. Tiến lên! Toàn thắng ắt về ta!”

Lịch sử văn chương thế giới chưa có bài thơ nào mà lại giết nhiều người như thơ ông Hồ. Đảng đã cho ta một mùa xuân đầy uất nghẹn, đó là mùa xuân 1968 khăn tang phủ trùm trên một nửa đất nước. Hãy tạm cất trái tim vào ngăn kéo vài giây và thử đếm xem số nạn nhân bị quân Mỹ thảm sát ở Mỹ Lai (500) so với thành quả đảng csVN giết người năm Mậu Thân 1968, Mỹ Lai sẽ chẳng thể nào so sánh bằng và đó là sự thật. Hơn 5,000 người dân Huế đã bị vùi dập trong những ngôi mộ tập thể, tiếng khóc vang trời xanh.

Năm 1968 đã mở màn cho cả thế giới thấy một hình ảnh thật của bộ đội cụ Hồ chân đi dép râu, đầu đội nón tai bèo, điên cuồng lùng diệt những người họ đi “giải phóng”, và giải phóng thật sự cho họ về thế giới bên kia. Nói cho công bằng thì bộ đội miền bắc vào đánh miền nam năm Mậu Thân 1968 cũng tử trận với một con số cực kỳ cao; chiến thắng đã không đứng về phía kẻ xâm lăng nhưng vết thương hẳn mãi trong lòng dân tộc.

Đêm 28 Tết mới đây, tôi cùng bạn bè đi chợ hoa trên đường Nguyễn Huệ, Sài Gòn và tôi không khỏi uất hận khi thấy xuất hiện trên đường phố những băng tuyên truyền về chiến thắng Mậu Thân 44 năm trước. Cho đến nay, 2012 đảng vẫn còn say men trong tiệc máu đồng loại. Tại sao đảng lại không kỷ niệm cuộc đại cách mạng Cải cách Ruộng đất nhỉ? Trưng bày những biểu ngữ ca ngợi chiến thắng Mậu Thân cho chúng ta thấy rất rõ ràng là đảng chưa bao giờ đứng về phía nhân dân cả. Bất cứ người Việt có tâm hồn nào ở hai miền bắc và nam nếu còn lương tâm chắc sẽ phải hổ thẹn về thành tích Mậu Thân: anh em cùng cha cùng mẹ, cùng máu đỏ da vàng giết nhau. Tôi được biết qua tìm hiểu, tại Hoa Kỳ sau trận nội chiến Bắc Nam, người Mỹ đã chôn chiến sĩ hai miền chung một nghĩa trang Arlington, xoá đi hận thù, quên đi quá khứ. Tại Việt Nam,

cái đảng cầm thú 44 năm sau Tết Mậu Thân vẫn còn hô hào chiến thắng người miền bắc giết người miền nam, và nghĩa trang Quân đội Biên Hoà của chế độ Việt Nam Cộng hòa vẫn còn trong hoang phế, với hình ảnh trên bia mộ người đã khuất bị đục mắt, đục tên. Cầm thú cũng chưa bao giờ thù xác chết và Việt cộng còn cao hơn cả cầm thú trên ý nghĩa này.

Máu anh em hai miền đã thấm vào đất Mẹ, xương đã khô trên đồi quê hương. Nhưng cho đến ngày hôm nay, giải khăn tang vẫn còn trắng xoá trên đầu Trịnh Kim Tiên & Thanh Tuyền và nước mắt vẫn còn tuôn trong hàng ngàn trại tù cải tạo khắp nơi trên cả nước cùng thân nhân và gia đình họ. Tội ác diệt chủng!

Mùa xuân GIAN DỐI 1976. Ngày 30-4-1975, khi những chiếc xe tăng Nga và các anh bộ đội “chân dép râu dầm nát đời son trẻ, nón tai bèo che khuất nẻo tương lai” tiến vào thành phố Sài Gòn, niềm vui đầu chưa thấy, chỉ nửa tháng sau một thông báo ngắn gọn của Ủy ban Quân quản được ký bởi tên đại tá công an Cao Đăng Chiếm kêu gọi các sĩ quan, binh sĩ, nhân viên chế độ VNCH đi trình diện “học tập cải tạo” 3 ngày, 10 ngày hoặc một tháng tùy theo cấp bậc và chức vụ. Người miền nam chưa bao giờ sống và hiểu Cộng sản cả, gần một triệu thành viên quân cán chính VNCH đã ra trình diện và cái 10 ngày đã trở thành 10 năm hoặc hơn thế nữa, chưa kể nhiều người đã chết trong tù.

Đây là vết nhơ lịch sử, là sự gian dối vĩ đại nhất mà không một chính quyền có lương tâm và đạo đức nào làm. Nhưng đây cũng là đạo đức thật của Hồ Chí Minh. Đất nước Việt Nam sau 37 năm đến nay vẫn còn anh em bắc nam hận thù nhau cũng chỉ vì vậy. Mẹ tôi kể: một người bà con bên ngoại gia đình ở bắc vào nam thăm và được biết bố tôi phải đi học cải tạo, người di ngoài bắc đã khóc thật to giữa nhà và nói: “Sao bố mày đại thế, tin được chúng nó à? Tao ở ngoài đó năm 1972 khi Mỹ đánh bom 12 ngày, đã tưởng quân Sài Gòn ra giải

phóng rồi! Khổ thân! Sao lại để chúng nó vào đây?”

Bây giờ dân miền nam chúng tôi nói riêng và cả nước nói chung đã hiểu các ông rồi!

Tôi viết những hàng này trong đêm giao thừa thiêng liêng của dân tộc. Không dám thay mặt ai, nhưng tôi một công dân tên “Tuổi 20” xin đồng đặc trả lại đảng những mùa xuân tang tóc, đầy uất hận. Và cho tôi gửi đến đảng csvn thông điệp đêm Giao thừa 2012, đó là: **NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.**

1) Tuổi trẻ Việt Nam ngày hôm nay đã quen với thế giới @, iPhone và iPad, sẽ không dễ bị che mắt, bịt mắt và lừa đảo như thế hệ cha anh chúng tôi. Nếu 14 ông bà Bộ Chính trị, những đỉnh cao của sở thú còn tin rằng quyền năng vô hạn của hơn 700 tờ báo, đài phát thanh và truyền hình các vị có thể định hướng, dẫn dắt chúng tôi, hãy tỉnh thức! Việt Nam hôm nay có hằng triệu triệu người trẻ không buồn đọc báo, không thèm nghe đài và đang âm thầm cùng nhau xây thêm ống cống đủ cỡ cho các vị và các quan tham. Chúng tôi sẽ thi đua mừng (đảng quang vinh) bằng cách làm vượt chỉ tiêu những ống cống thật to và thật chắc, bảo đảm (muôn năm). Hatka đã thay mặt chúng tôi gửi quà Tết đến 14 con khỉ đột Bộ Chính trị. Nếu những ống cống đó còn quá nhỏ với xác thân mỡ màng của 13 con đực và 1 con cái, xin vui lòng cho biết, chúng tôi sẽ thay thế bằng ống cống to hơn. **NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.**

2) Tuổi trẻ chúng tôi hôm nay không sinh ra trong rừng, cũng không tốt nghiệp bỏ túc hay chuyên tu, cho nên đảng csVN chớ có đại đột lảm tưởng chúng tôi là bày cừ non dễ bảo, dễ nghe. Chính cái hệ thống xã hội và giáo dục thấp kém của cnxh do quý vị lập ra đã khiến chúng tôi trở thành nhiều loại người nổi loạn mang đặc thù khác nhau. Loại tuổi trẻ thứ nhất nổi loạn, ăn chơi đảng điểm, lái xe sang trọng hàng tỷ đồng, uống rượu ngập đầu trong các nhà hàng sang đó chính là con cháu quý vị được xã hội gọi là “bọn 5 C” (con cháu các cụ cả), loại này là thứ dồi bọt lớn lên trong đám

phân và họ không thể đại diện cho chúng tôi. Thành phần tuổi trẻ thứ hai, bị gia đình và xã hội bỏ rơi và từ đó cuốn lốc vào tội phạm cướp của giết người như tên Lê Văn Luyện, đây là thành phần cháu ngoan bác Hồ, chúng tôi cũng xin phép đứng xa với tất cả sự tiếc nuối, vì chẳng qua họ chỉ là những hạt giống ngây thơ bị gieo trồng trong mảnh đất xhcn vô cảm, nơi công an giết người vô luật vô pháp, nơi cảnh sát giao thông ngày đêm cướp cạn của dân, nơi Phó Giám đốc Sáu Lèo tỉnh Sóc Trăng đánh bạc thua hằng tỷ. Trưởng thành trên mảnh đất tội tệ đó, tuổi trẻ Việt Nam có thêm một Lê Văn Luyện thì cũng không phải là điều ngạc nhiên; họ là những sản phẩm đặc trưng của cnxh, những quái thai của thiên niên kỷ. Chúng tôi không thuộc hai loại tuổi trẻ trên, xin đừng lầm.

Chúng tôi là tuổi trẻ mặc áo NO U, chúng tôi là Hoa hậu biểu tình Trịnh Kim Tiến, chúng tôi là binh nhì Nguyễn Tiến Nam, chúng tôi là anh thư Phạm Thanh Nghiênn, chúng tôi là Huỳnh Thục Vy, Nguyễn Thị Thanh Bình, chúng tôi là anh hùng Đoàn Văn Vươn. Khi chúng tôi dám ngăn biển đấp đê thì phát súng của chúng tôi chắc chắn sẽ không thua gì sóng biển vang âm toàn thế giới. Súng đã nổ và cuộc chiến đã khởi đầu trên cả nước.

Tuổi trẻ chúng tôi không súng không đạn, không máy bay Sukhoi, không tàu ngầm Kilo, nhưng khác với hải quân của quý vị, chúng tôi không sợ Tàu cộng. Chúng tôi không đeo quân hàm tướng tá, nhưng sẽ không bao giờ hèn như các ông tướng phùng tuồng Phùng Quang Thanh hay Nguyễn Chí Vịnh hèn hạ khép nép trước quan thái thú Tàu. Thế hệ trẻ Việt Nam hôm nay chiếm hơn 2/3 dân số và chúng tôi đang mỗi ngày góp lửa để đốt sạch cái chủ nghĩa cs hết thời trên quê hương Việt Nam. Hôm nay chúng tôi chỉ là những ngọn nến nhỏ, khi góp lại chúng tôi thành sức mạnh Thái Hà, thành đêm tỉnh thức nơi nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế. Hôm nay, tiếng nói của chúng tôi có vài triệu người xem trên Dân Làm Báo, ngày mai tiếng nói đó sẽ thành sóng

biển Đông cuốn trôi chế độ bạo tàn. **NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.**

3) Tuổi trẻ chúng tôi không thích những kẻ loạn ngôn, chúng tôi lợm giọng và buồn nôn khi thấy quý vị ngu dốt, trơ trên và vô liêm sỉ đến tột cùng khi tiếp tục lái nhãi “Đảng csVN quang vinh muôn năm”. Có ai lại tôn vinh cái đảng mà bàn tay thấm máu dân mình, cái đảng xây nhà tù nhiều hơn trường học, cái đảng dựng phòng massage nhiều hơn nhà thương. Cái đảng đem con gái ra trần truồng phơi bày trước người Đài Loan, Hàn Quốc để họ sờ nắn như đi mua gà vịt, với một hy vọng mong manh là sớm được thoát ra khỏi thiên đàng xhcn. Muốn năm thế nào được khi những ông bà quan tham, lúc chưa có quyền hành thì năm anh Việt cộng đu cành đu đu cũng không gãy, khi có chức quyền chỉ một hai năm sau béo no, béo tròn, mắt mũi húp húp mở không ra. Không tin, cứ nhìn các quan phường xã trở lên thì sẽ rõ. Xin đừng lộng ngôn mang cái đảng 4 triệu người “hèn với giặc, ác với dân” ra và bắt gần 90 triệu còn lại phải tung hô “muôn năm”! Chúng tôi không phải dân Bắc Triều Tiên!

Đừng ru ngủ chúng tôi bằng những hội hè, đình đám. Đừng mang những ca sĩ, người mẫu chân tay như bộ xương khô và bao nhiêu thịt (kể cả silicon đổ dồn vào ngực) và bảo đó là tuổi trẻ Việt Nam. Đảng csVN dưới sự chỉ đạo của 14 bộ óc “siêu nhỏ bé” vừa qua đã làm nhục cả dân tộc qua hình thức vận động ĂN GIAN bình bầu cho Vịnh Hạ Long trở thành kỳ quan của thế giới. Ăn gian vì bất cứ một cuộc bầu cử chân chính nào, mỗi người chỉ được phép xử dụng một phiếu, nhưng với Việt Nam thì khác: ăn gian ăn quyết công khai không biết ngượng, cả một hệ thống tuyên truyền hùng hổ của nhà nước cổ động mỗi người bầu hằng trăm hay thậm chí ngàn lần! Bảo khối óc của quý vị là “siêu nhỏ bé” thật không ngoa, cứ xem hình ảnh cháu của ông Bộ trưởng Thông tin và Du lịch, ngôi chưa vững mấy tháng tuổi mà đã biết cầm điện thoại bình bầu cho vịnh Hạ Long thì đủ thấy cái khôi hài, kịch cỡm như thế nào!

Còn gì nữa về những khối óc “siêu nhỏ bé” của 14 đỉnh cao trí tuệ, cái tổ chức bình bầu kỳ quan thế giới đó là tổ chức tư nhân NOW, không được Liên Hiệp Quốc công nhận. Làm sao mà một đảng ưu tú với hơn ba triệu đảng viên mà lại ăn phải quả lừa lớn như thế? Ngôn ngữ Việt rất phong phú: nếu mang chữ CON NGƯỜI tách ra làm hai thì mọi người sẽ thấy thành quả của đảng quang vinh đã huấn luyện cho chúng ta thành CON nhiều gấp vạn lần thành NGƯỜI. Sau gần 70 năm trong tăm tối, chúng tôi đã tỉnh thức hãy chờ và xem. **NGÀY PHÁN XÉT SẼ ĐẾN.**

Tuổi trẻ Việt Nam, bạn bè quen và chưa quen của tôi, ĐỪNG SỢ HÃI! Chúng ta không cần lãnh tụ, vì mỗi người trong chúng ta đã là người điều hành chính bản thân mình. Việc làm đơn giản nhất các bạn có thể làm là hãy phổ biến Dân Làm Báo và bài viết này đến bạn bè, người thân của mình.

Nếu bạn ở nước ngoài, không cần giấy phép tác quyền, hãy phiên dịch bài viết này. Người viết chỉ xin bạn đừng sửa hoặc thêm bớt và gửi cho chính phủ, Thủ tướng, Tổng thống, Thượng nghị sĩ, Dân biểu, chính quyền địa phương nơi bạn đang sống. Hãy cất lên tiếng nói của tuổi trẻ Việt Nam. Một tiếng nói không ai nghe, nhưng hằng ngàn, trăm ngàn và hằng triệu người cùng nói, nhân loại sẽ nghe.

Sống trong nước, tuổi trẻ Việt Nam khôn ngoan hơn, chúng ta sẽ cất lên tiếng nói khác, âm thầm nhưng vũ bão. Chỉ cần các bạn tự mình và thuyết phục gia đình cùng nhau **RÚT TIỀN** ra khỏi tất cả các ngân hàng trong nước và thay vào đó mua vàng để phòng thân. Chỉ cần 24 tiếng đồng hồ thôi, chiến dịch **XIẾT HẬU BAO** này sẽ đánh ngay vào tử huyệt nền kinh tế của chế độ. Tết sẽ qua, chi tiêu sẽ bị thâm thủng vì quà cáp, lì xì, hội hè đình đám; đây là thời điểm tuyệt vời để **RÚT TIỀN**. Việt kiều ở nước ngoài hãy gọi điện thoại về quê nhà khuyến khích thân nhân rút tiền, vì không phải ai cũng có điều kiện đọc bài viết này.

Tôi đã góp ý cùng ba mẹ và các

cụ sẽ làm ngay sau Tết, các cụ cũng sẽ rí tai bạn bè. Chúng ta không đánh chế độ bằng súng đạn, máu Việt Nam đã đổ ra trong hàng bao năm qua. Chúng ta hãy đánh bọn động vật hoang dã bằng khối óc của tuổi trẻ. Tại sao chúng ta phải cứ nai lưng nộp tiền nuôi những tên cướp nhà, cướp đất của chúng ta?

Tuổi trẻ Việt Nam cùng các thế hệ cha anh cả nước hãy ĐÚNG LÊN, chúng ta đã quý gói bao năm rồi. Chúng ta cần ĐÓNG CỬA các ngân hàng trong nước! Nên nhớ bọn tham quan của chế độ cùng vây cánh đang dùng tiền chúng ta gửi ngân hàng để quay về giết chúng ta, câu chuyện người anh hùng Đoàn Văn Vươn là một điển hình. Nhân danh nhà nước (có ai biết nhà nước là ai đâu?) chúng thu hồi đất đai để bán cho tư bản đồ, và tư bản đồ vay tiền ngân hàng nơi chúng ta ký gởi.

Đừng suy nghĩ sai trái là tôi gửi ngân hàng có vài trăm ngàn, rút ra sẽ chẳng nghĩa lý gì. Bạn đang làm to: ngân hàng trong nước hiện nay đang sống bằng những đồng tiền nhỏ bé của bạn đấy. Lấy thí dụ: Bạn gửi khoảng 200,000 trong ngân hàng và có 100 người như bạn, ngân hàng sẽ thu vào 20,000,000. Cứ thế mà nhân ra và tiền của bạn sẽ được chuyển thẳng vào tay tư bản đồ dưới hình thức cho vay. Các đại gia “tư bản đồ” sẽ dùng số tiền của bạn gửi ngân hàng để quay lại mua ruộng vườn, nhà cửa đất đai của bạn với giá rẻ hơn bèo, sau khi đã hối lộ bọn tham quan địa phương. Chúng nó mượn đầu heo nấu cháo, chúng nó uống rượu, chơi gái bằng đồng tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta. Hãy tỉnh thức!

Kế tiếp, tình hình lạm phát ở Việt Nam hiện nay cao nhất Châu Á và đứng hàng thứ hai trên thế giới, đây là lời tuyên bố của ông Phạm Quang Nghị, Bí thư Thành uỷ Hà Nội, Ủy viên Bộ chính trị. Có nghĩa là đồng tiền Việt Nam sẽ càng ngày càng mất giá. Để kiểm nghiệm điều này, bạn hãy so sánh giá một bó rau muống, một cân thịt hoặc một tô phở của năm trước với năm nay, bạn sẽ thấy ngay. Vật chất là tô phở, bó rau muống, ký thịt thì vẫn không thay đổi, chỉ có giá tiền là tăng lên

thời, đó là chứng minh hùng hồn cho thấy đồng tiền Việt Nam ngày càng mất giá. Tiền bạn gửi ngân hàng hôm nay có thể mua được 10 tô phở và năm sau lấy ra cộng cả tiền lời do ngân hàng trả lúc đó, dùng nghĩ đến 10 tô phở nữa kéo sẽ thất vọng to. Chính vì thế, ngân hàng và tư bản đồ cấu kết với nhau dùng tiền của chúng ta ngay từ bây giờ để làm giàu, hãy tỉnh thức. RÚT TIỀN RA KHỎI NGÂN HÀNG!

Chúng ta đã cam lạng trong 70 năm qua. Chúng ta đã bị bóp cổ bóp miệng trong 70 năm qua. Chúng ta đã bị lợi dụng trong 70 năm qua. Xương máu hai miền đã đổ ra chỉ để nuôi bầy thú dữ! RÚT TIỀN RA KHỎI NGÂN HÀNG chúng ta sẽ khai tử chế độ Cộng sản Việt Nam trong vòng một tuần lễ.

NGÀY PHẢN XÉT SẼ ĐẾN.
danlambao.vn.blogspot.com

vì đó là nguồn sống của họ.

Tháng Tư năm 2011, chủ tịch xã Dak Nông phối hợp cùng công an, kiểm lâm và bộ đội bắt thân kéo vào phá sập nhà, đốt sạch cây trồng của dân mà không báo trước cũng không có lệnh cưỡng chế.

Chính vì lẽ đó, hôm thứ Tư, một nhóm gồm một người Nùng, ba người Thượng, năm người Kinh, trở lại nhà tiếp dân đường Ngô Thời Nhậm thủ đô Hà Nội lần thứ ba để tiếp tục khiếu kiện chuyện chính quyền địa phương dùng vũ lực thu hồi đất, bắt người một cách oan sai, đánh người bị bắt và giam nhốt lâu ngày mà không xét xử.

Đốt nhà, chặt cây

Chị Thi, quê ở Hà Tây, vào Dak Nông từ 1988, khai khẩn được một ít đất để trồng điều và cà phê:

“Ngày 25 tháng 4 năm 2011 thì tự nhiên đoàn cưỡng chế của tỉnh

NỖI KHỔ CỦA DÂN OAN ĐAK NÔNG

— Thanh Trúc RFA 12-02-2011 —

Đã mấy ngày qua một nhóm khiếu kiện đất đai và bắt giữ người vô cớ tại nhà tiếp dân ở Hà Nội đã không được giải quyết dù đây là lần thứ ba nhóm dân oan người Kinh và người Dân Tộc lặn lội từ Dak Nông trở ra Hà Nội để kêu oan và xin được giúp đỡ. Thanh Trúc trình bày chi tiết.

Họ là những người ở Lạng Sơn, Hà Tây, Thanh Hóa, Đồng Nai, sau 1975 do thiếu đất canh tác nên di dời vào vùng kinh tế mới ở xã Dak Ngo tỉnh Dak Nông để khai hoang lập nghiệp. Trong nhóm cũng có những người dân tộc M' nông sống tại Dak Nông rất lâu, nhiều năm sau 1975 thì khâm khá lên một chút nhờ kế hoạch trồng điều, cà phê, mì và cao su được chính quyền địa phương cấp cây giống.

Từ ngày công ty xuất hiện

Từ ngày có sự xuất hiện của công ty Hoàng Thiên và công ty Bảo Châu, những người Kinh và người Thượng nơi này cảm chắc sẽ gặp khó nhưng vẫn quyết bám đất

Dak Nông vào. Không có ai đọc lệnh, không đọc thông báo không hợp dân gì cả, cứ tự nhiên tới giật nhà của em xuống người ta đốt, xong người chặt hết cây cối.

Lúc đó thì em mới van: Oi Hồ chủ tịch ơi, đừng ơi, làm sao mà có chính sách như thế này. Thì coi như công an họ áp vào rồi bọn còn đồ nó vào đồng lằm, lực lượng bốn năm trăm người. Họ chặt hết, một mẫu cà phê năm nay là vừa vào thu chính, còn bốn mẫu điều họ mang máy ủi vào. Em cũng đi nhiều nơi lằm rồi nhưng không có chỗ nào làm việc. Bây giờ về đến văn phòng Ngô Thời Nhậm thì người ta báo các cô về học ông Đoàn Văn Vươn, mà nếu không học được ông Vươn thì muốn đi công luận nào cứ đi, chứ bây giờ chúng tôi làm văn phòng chính phủ chúng tôi chỉ đủ thẩm quyền trả lời như vậy thôi.”

Chị Ngọc Cẩm, trước ở Đồng Nai, có con trai bị bắt trong vụ cưỡng chế đất không báo trước này:

“Ngày 25-4-2011 không biết sao mà đoàn người do tỉnh phối hợp với

công ty Hoàng Thiên, dắt người vào đốt nhà dân, lấy máy cưa cưa hết cây trồng, cà phê, điều, cao su. Họ không có nói gì hết, không có quyết định nào đưa ra cho dân. Trước khi đi là có trưởng công an cầm loa nói mấy câu rồi cho đoàn vào chặt phá nhà của dân thôi.

Thấy cảnh máy ông vào đốt nhà phá cây thì con tôi cầm máy quay phim ra nhưng mà chưa kịp quay thì máy ông đã bắt rồi, còn đánh con tôi nữa. Ba tháng sau đưa về tỉnh, tới nay gần mười tháng rồi chưa thấy giải quyết thả về. Hỏi thì người ta nói nó bị kết tội chống người thi hành công vụ.

Nói thật hoàn cảnh rất khổ mà không có đất đai để canh tác nên tụi tôi mới đi đòi quyền lợi, đòi hỏi họ trả con tôi về; chứ cầm máy quay phim không mà bắt tới giờ mười tháng rồi, chưa thấy là ra tòa hay giải quyết cho về. Bây giờ gia đình rất khổ, đất đai bị mất không có nguồn thu, phải đi làm mướn làm thuê, phải đi ở đậu nữa. Tôi ra đây là ba lần rồi, ra thì họ báo công vẫn về tỉnh mà tỉnh thì ầu ơ chứ không giải quyết.

Hôm qua cũng có gặp chị Thu Hiền, cũng đưa công văn như vậy thì chúng tôi không nhận. Rồi chị Thu Hiền nói không nhận thì thôi, chứ còn đất đai thì dưới tình giải quyết chứ trên này không biết.”

Cưỡng chế không cần lệnh

Vẫn theo lời chị Ngọc Cẩm, một lần ra Hà Nội là một lần khổ, những lần đi khiếu kiện là những lần cả nhóm liên tục nhịn đói nhịn khát chờ đợi ở Phòng tiếp dân. Ban đêm thì lấy lát khi ở công viên Mai Xuân Thưởng lúc vào nhà trọ. Chị kể có lúc những người dân tộc trong nhóm đã phải nung nhờ vào lòng hảo tâm của những người khác.

Ông Điều Giai và ông Điều Khôn là hai người dân tộc M'ông, cũng có vườn điều và cao su bị phá hủy, nhà bị đốt cháy. Lời ông Điều Khôn:

“Đồng bào M'ông chúng tôi sau giải phóng thì chỉ có làm mướn thôi chứ không có ruộng. Sau đó mới biết nhà nước cho trồng cây điều, cây cao su, cây cà phê, một số là nhà nước cấp cây hạt điều, một

số cây cao su cũng nhà nước cấp.

Rốt cuộc không biết là công ty ở đâu gọi là Bảo Châu với Hoàng Thiên kết hợp với xã với huyện với tỉnh với lâm trường rồi đi cưỡng chế, thu hồi đất của dân, chặt cây điều, nhà em nó đốt sạch. Cái này em nói rõ: họ cưỡng chế không có thông báo, lúc đi cưỡng chế là xe máy múc, xe máy ủi, đốt nhà đốt của chỉ có thấy vậy thôi.

Cũng một phụ nữ dân tộc M'ông trong nhóm, bà Thi Bơn, than thở: “Bây giờ là cái mà khó khăn hết, phải cố gắng mà lo đất đai. Đi huyện, huyện không giải quyết, đi xã, xã không giải quyết, giờ đi Hà Nội đây. Hôm qua đi nhà tiếp dân là không được, người ta không muốn giải quyết. Không có cơm ăn, mì người ta nhỏ hết sạch, điều người ta chặt hết, cao su người ta chặt hết bây giờ làm sao. Bây giờ dân tộc thiếu số không có cơm ăn.”

Một người từ Thanh Hóa vào Dak Nông, chị Thao, có em trai tên Lục. Hai chị em đều bị không chế bằng cách còng tay trong vụ cưỡng chế đất hồi tháng Tư năm ngoái. Sau đó, em trai chị Thao bị công an mời đi làm việc nhiều lần trước khi bắt giam hẳn hai tuần sau đó:

“Ngày 21 tháng 4 năm 2011 thì bắt đầu giải tỏa trên khu dân tộc trước. Khi xuống khu người Kinh thì một số lực lượng từ trên đòi xuống, yêu cầu bà con ra khỏi khu vực này. Em và em trai em nói bây giờ các ông chặt cây và phá nhà của dân thì phải có lệnh.

Mấy ông nói là không cần có lệnh. Em và em trai em là Nguyễn Văn Lục, nói không có lệnh thì các ông không được phá. Thì mấy ông công an còng hai chị em lại, chặt phá xong thì đưa hai chị em vào trong khu lâm trường, bắt làm biên bản không được quay trở lại.”

Sau đó mấy ngày, anh Lục tìm cách vào khu đất đã bị cưỡng chế để thu gom một ít đồ đạc còn sót nơi ngôi nhà bị đốt cháy. Công an địa phương vin vào lý do đó để mời anh đi làm việc nhiều lần, sau cùng thì bắt giữ hẳn cho đến lúc này: “Công an điện thoại cho em trai em, bảo lên để phối hợp thì em trai em vẫn chấp hành đi lên. Công an tỉnh Dak

Nông bắt lên xe và đưa về xã, bắt xã ký giấy tạm giam ba tháng trong khi đó giam tới bảy tháng. Đến giờ vẫn không đem ra giải quyết, hỏi các ông công an thì nói là tội chống người thi hành công vụ.”

Họ không đọc đâu

Để tìm hiểu vụ việc rõ hơn, đường giây viễn liên RFA nói về Dak Nông, gọi vào số điện thoại của các viên chức chính quyền có mặt trong buổi cưỡng chế đột xuất tháng Tư năm ngoái như ông chủ tịch xã Dak Nông Lê Văn Minh, ông giám đốc công an xã Dak Nông Võ Văn Đù. Tuyệt nhiên không một vị nào bắt máy.

Lên tiếng với Á Châu Tự Do từ Hà Nội, bà Lê Hiền Đức, từng được tổ chức Minh Bạch Thế Giới trao tặng giải Liêm Chính năm 2007 vì thành tích chống tham nhũng, phát biểu: “Bao nhiêu đơn từ nhân dân gửi đến các cấp nọ cấp kia nhưng thực tế họ không đọc đâu. Từ trung ương người ta chuyển xuống tỉnh, tỉnh lại chuyển xuống huyện và không cấp nào chịu giải quyết hết. Họ không đọc đâu! Vì thế cho nên tôi nói rằng đất của dân bị cướp, dân bị cướp đất thì bây giờ người ta sống bằng cái gì?”

Vì lẽ đó, bà Lê Hiền Đức kết luận: điều bức xúc của các nạn nhân bị cướp đất cũng là điều bức xúc của bà, vì thế bà luôn kẻ vai sát cánh những mong giúp được việc gì nhỏ nhoi cho những người khốn khổ đó trong khả năng khiêm tốn của bà.

Truyền đơn của Tuổi trẻ Yêu Nước tại Hà Nội 10-02-2012

